

„Poveştile ei dau viaţă visurilor a milioane de cititori."
Entertainment Weekly

APROAPE DE PARADIS

NORA ROBERTS

NORA ROBERTS

Aproape de paradis

The Last Honest Woman
Nora Roberts

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Aproape de paradis
Nora Roberts

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA
Aproape de paradis / Nora Roberts
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4658-3

I. Fulger, Irina (trad.)

821.111

NORA ROBERTS
Aproape de paradis

Traducere din limba engleză
Irina Fulger

LITERA®
2020

prolog

– Poţi să urli cât vrei, doamnă O'Hurley.

Respira gâfâit. Transpiraţia îi aluneca pe tâmple în timp ce îşi înfigea degetele în părţile laterale ale tărgii pe roţi şi strângea bine.

– Molly O'Hurley nu naşte urlând.

Nu era o femeie mare, dar vocea ei, chiar când avea un ton normal, răsuna în toate colţurile camerei. Suna cumva cadenţat, melodios, deşi trebuise să-şi adune forţa ca să o folosească. Fusese adusă la spital de către soţul ei doar cu câteva minute înainte să intre în etapa finală a naşterii. Nu fusese timp să o pregătească, nu fusese timp pentru cuvinte de alinare sau pentru ţinut de mână. Medicul obstetrician de gardă se uitase o singură dată şi o trimisese în sala de naşteri aşa îmbrăcată.

Majorităţii femeilor le-ar fi fost teamă, înconjurate de străini într-un oraş străin, cu viaţa ei şi a copilului care se lupta să vină pe lume depinzând de ei. Ei îi era teamă. Dar a naibii să fie dacă recunoştea.

– Eşti rezistentă, nu?

Doctorul făcu semn asistentei să îi şteargă fruntea. Căldura din sala de naşteri era copleşitoare.

– Toţi din familia O'Hurley sunt rezistenţi, reuşi ea să spună, dar voia să ţipe.

Doamne, cât îşi dorea să ţipe în timp ce durerea urla în ea. Copilul venea mai devreme. Putea doar să se roage că nu era prea devreme. Contracţiile veneau una după alta, fără să-i dea timp să îşi revină pentru următoarea.

– Putem să fim recunoscători că trenul tău nu a întârziat cu cinci minute, altfel ai fi născut copilul ăsta pe drum. Era dilatată complet şi capul copilului se vedea deja. Nu împinge încă, respiră.

Îl înjură cu toată priceperea pe care o căpătase în cei şapte ani alături de Francis al ei şi încă şapte de interpretariat în cluburile din fiecare oraş murdar de la Los Angeles până la Catskills. Doctorul o bătea la cap în timp ce pufăia ca o locomotivă şi se uita urât la el.

– E bine, e bine acum. Şi haide! Împinge, doamnă O'Hurley! Hai să scoatem copilul ăsta la lumină cu o explozie!

– Îţi arăt eu explozie, promise ea şi împinse prin ultimele dureri ameţitoare.

Copilul ieşi cu un plânset ce răsună în sala de naşteri. Molly privi, cu lacrimile alunecându-i, cum doctorul întoarse capul mic, umerii, apoi corpul.

– Este o fetiţă.

Căzu pe spate râzând. O fetiţă. O făcuse. Şi nu avea Francis să fie mândru? Molly ascultă extenuată primele ţipete ale vieţii venind dinspre fiica ei.

– Nu trebuie să îi dăm nici o palmă la fund, comentă doctorul. „Micuţă“, se gândi el, „poate două kilograme şi vreo două sute de grame.“ Nu este grea, doamnă O'Hurley, dar arată bine.

– Bineînţeles că arată. Auzi ce plămâni are. O să se audă şi din ultimul rând. Cu câteva săptămâni mai devreme decât trebuia, dar... Oh, Doamne!

Se ridică în timp ce simţi o nouă contracţie.

– Ţine-o! Doctorul îi dădu asistentei copilul şi făcu semn din cap către alta să o ţină pe Molly de umeri. Se pare că fata ta a avut companie.

– Încă unul? Între durere şi delir, Molly începu să râdă. Nu era nimic isteric la asta, ci ceva robust şi îndrăzneţ. Naiba să te ia, Frank! Mereu reuşeşti să mă surprinzi.

Bărbatul din sala de aşteptare mergea dintr-o parte în alta, dar era ceva săltăreţ în pasul lui, chiar şi când se uită la ceas pentru a cincizecea oară în trei minute. Era un bărbat care petrecea timpul la fel de mult dansând şi mergând. Era destul de slab şi vioi, cu un optimism necontenit ce îi strălucea în ochi. Trecu din nou pe lângă băiatul care moţăia şi apoi îi frecă uşor creştetul capului.

– Un frăţior sau o surioară pentru tine, Trace. Vor ieşi cât de curând să ne spună.

– Sunt obosit, tată.

– Obosit? Râzând zgomotos, bărbatul ridică băiatul de pe scaun şi-l luă în braţe. Nu este momentul să dormi, băiete. Este un moment important. Un alt O'Hurley vine pe lume. Este noaptea de inaugurare.

Trace îşi aşeză capul pe umărul tatălui său.

– Nu am ajuns la teatru.

– Vor fi alte seri în care să facem asta.

Avu o scurtă remuşcare legată de spectacolul anulat. Dar erau cluburi până şi în Duluth. Avea să găsească una, două rezervări până la următorul tren.

Fusese născut pentru a distra, a cânta, a dansa prin viaţă şi era recunoscător stelei sale norocoase că Molly a lui era la fel. Dumnezeu ştia că nu câştigau cine ştie ce de pe urma circuitului şi a cântatului în cluburi de mâna a doua şi în baruri, dar mai era timp. Marea şansă era mereu la un spectacol distanţă.

– O să fim cei patru O'Hurley înainte să îţi dai seama. Nimic nu ne va opri.

– Nu ne va opri, murmură băiatul, care mai auzise asta şi în alte dăţi.

– Domnul O'Hurley?

Frank se opri. Mâinile lui se strânseră pe fiul lui când se întoarse spre doctor. Era un om simplu şi îngrozitor de neştiutor când venea vorba despre ceea ce se întâmpla la naştere.

– Eu sunt O'Hurley. Gâtul i se uscase. Nu avea nici un pic de salivă să înghită. Molly. Molly este în regulă?

Doctorul îşi ridică mâna să îşi frece bărbia, rânjind.

– Soţia ta este o femeie pe cinste.

Uşurarea veni ca un val peste el. Copleşit, Frank îşi pupă copilul cu putere.

– Ai auzit, băiete? Mama ta este o femeie pe cinste. Şi copilul, ştiu că a venit mai devreme, dar copilul este bine?

– Puternică şi frumoasă, începu doctorul. Fiecare în parte.

– Puternică şi frumoasă.

Radiind de bucurie, Frank făcu câţiva paşi rapizi de two-step. Molly a mea ştie cum să nască. Poate că mai încurcă replicile, dar mereu iese la liman ca un profesionist. Nu-i asta... Se opri deodată şi se holbă la doctor, care continua să îi zâmbească. Fiecare din ei?

– Ăsta-i băiatul tău?

– Da, el este Trace. Ce vrei să spui cu „fiecare din ei"?

– Domnule O'Hurley, fiul tău are trei surori.

– Trei. Frank se cufundă în scaun, cu Trace încă în braţe. Picioarele lui vânjoase de dansator se înmuiaseră. Trei fete. Toate deodată?

– La câteva minute distanţă, dar trei la ultima numărătoare.

Rămase un minut uimit. Trei. Nu ştia nici cum aveau să hrănească încă una. Trei. Toate fete. Pe măsură ce şocul se disipa, începu să râdă.

Fusese binecuvântat cu trei fete. Francis O'Hurley nu era genul de om care să-şi blesteme soarta. O accepta.

– Ai auzit, băiete? Maică-ta a făcut triplete. Trei la preţ de una. Şi eu iubesc chilipirurile. Se ridică, luă mâna doctorului şi o strânse. Fiţi binecuvântat! Dacă există un bărbat mai norocos decât Francis Xavier O'Hurley în seara asta, naiba să mă ia dacă-l ştiu.

– Felicitări!

– Ai o soţie?

– Da, am.

– Cum o cheamă?

– Abigail.

– Atunci, Abigail este numele uneia dintre ele. Când îmi pot vedea familia?

– În câteva minute. O trimit pe una dintre asistente să aibă grijă de fiul tău.

– Oh, nu. Frank luă mâna lui Trace în a lui. Vine cu mine. Nu primeşti în fiecare zi trei surori.

Doctorul începu să îi explice regulile, apoi se opri.

– Eşti la fel de încăpăţânat ca soţia ta, domnule O'Hurley?

El îşi scoase pieptul înainte.

– A luat lecţii de la mine.

– Haideţi pe aici!

Prima dată le văzu prin peretele de sticlă al salonului pentru nou-născuţi, trei mici ghemotoace care stăteau în incubatoare. Două dormeau, în timp ce cealaltă plângea cu putere.

– Informează lumea că este aici. Alea sunt surorile tale, Trace.

Treaz şi analitic, Trace le studia acum.

– Destul de sfrijite.

– La fel ai fost şi tu, micule babuin. Lacrimile îşi făcură apariţia. Era prea irlandez ca să se ruşineze de ele. Voi face tot ce pot pentru voi. Pentru fiecare dintre voi. Puse o mână pe geam şi speră ca asta să fie cumva de ajuns.

capitolul 1

Nu avea să fie o zi obişnuită. Acum, că decizia fusese luată, avea să treacă mult timp până când lucrurile aveau să revină la normal. Putea doar să spere că făcea lucrul corect.

În aerul liniştit, cu miros de animal din hambar, Abby puse şaua pe calul ei. Poate că era greşit să fure ora asta în mijlocul zilei, când încă erau multe de făcut, dar avea nevoie. O oră singură, departe de casă, departe de obligaţii părea un lux.

Abby ezită, apoi clătină din cap şi strânse chinga. Dacă tot avea de gând să fure, măcar să ia ceva luxos. Pentru că era ceva ce tatăl ei ar fi zis, râse în sinea ei. Şi apoi, dacă domnul Jorgensen chiar voia să cumpere mânzul, avea să sune din nou. Registrele contabile trebuiau reglate şi factura pentru nutreţ depăşise termenul de plată. Avea să se ocupe de asta mai târziu. Acum, voia o cursă rapidă spre nicăieri.

Două dintre pisicile din hambar se învârtiră pe acolo, apoi se aşezară în fân, în timp ce ea conducea murgul afară. Răsuflarea lui forma un nor de ceaţă. Ea îi verifică chingile.

– Să mergem, Judd!

Cu lejeritatea dată de experienţa îndelungată, se urcă în şa şi se îndreptă spre sud. Nu avea să călărească în galop în acea direcţie, căci zăpada şi noroiul se amestecaseră formând o mocirlă. Aerul era rece şi greu de la umezeală, dar ea avea o presimţire. Lucrurile se schimbau,

şi oare nu era asta tot ce putea cere cineva? Continuă plimbarea la trap, ea şi calul tânjind după ceva ce nu părea mereu la îndemână. Libertatea.

Poate că faptul că acceptase să i se ia un interviu pentru această carte avea să îi aducă o frântură din libertate. Putea doar să spere. Dar îndoielile cu care trăia de când fuseseră făcute aranjamentele planau deasupra. Ce era corect, ce era greşit, care erau consecinţele? Orice s-ar fi întâmplat, trebuia să îşi asume responsabilitatea.

Călări peste pământul pe care îl iubea, dar pe care niciodată nu îl considerase al ei.

Zăpada se topea pe păşuni. „În vreo lună", îşi zise ea, „mânjii se vor putea juca în iarba nouă." Semănase fân şi ovăz, şi anul ăsta – poate anul ăsta – registrele ei aveau să fie pe plus.

Chuck nu s-ar fi îngrijorat niciodată. El nu se gândise niciodată la ziua de mâine, doar la următorul moment. Următoarea cursă de maşini. Ea înţelese de ce cumpărase el pământ în Virginia rurală. Poate că ştiuse dintotdeauna. Dar, în acel moment, luase gestul lui de vinovăţie drept un gest de speranţă. Capacitatea ei de a se agăţa de firele subţiri de speranţă o ajutase să depăşească ultimii opt ani. Chuck cumpărase pământul, apoi petrecuse câteva săptămâni răzleţe pe el. Fusese prea agitat ca să stea şi să privească iarba crescând. Agitat, nepăsător şi egoist, ăsta era Chuck. Ştiuse asta înainte să se mărite cu el. Poate de asta se măritase cu el. Nu putea spune că el pretinsese vreodată că era altfel. Pur şi simplu, ea îl privise şi văzuse ceea ce dorise să vadă. Intrase în viaţa ei precum o cometă, şi, orbită de fascinaţie, ea îl urmase. La optsprezece ani, Abigail O'Hurley fusese uimită şi încântată să aibă o relaţie cu Chuck Rockwell.

Numele lui fusese pe prima pagină a ziarelor când el își croise drumul prin circuitul de Grand Prix. Numele lui apăruse cu litere îngroșate în ziarele de scandal când el își croise drum spre inimile femeilor. Tânăra Abigail nu citise tabloidele. El apăruse în viața ei din Miami, fermecând-o și uimind-o. Îi oferise entuziasm. Entuziasm și lipsă de responsabilități. Se trezise măritată înainte să apuce să se dezmeticească.

Pentru că o ploaie ușoară cădea acum, Abby opri calul. Nu o deranja ploaia care îi uda fața și haina. Aducea ceva de care avusese nevoie în acea dimineață. Izolare. Calea unui laș, știa și ea, dar nu se considerase niciodată o curajoasă. Ceea ce făcuse – ce continua să facă – era să supraviețuiască.

Terenul se ondula ușor, acoperit cu zăpadă, învăluit de ceața care plutea deasupra. Când Judd lovi pământul cu copita, nerăbdător, ea îi lovi ușor grumazul până când el se liniști din nou. Era așa frumos. Fusese la Monte Carlo, Londra, Paris și Bonn, dar, după aproape cinci ani de trăit de azi pe mâine și de muncit de dimineață până seara, tot credea că asta era cea mai frumoasă priveliște din lume. Ploaia îmbiba pământul, promițând să facă drumurile impracticabile. Dacă temperatura avea să scadă în acea noapte, ploaia avea să înghețe și să formeze pojghiță alunecoasă și periculoasă pe deasupra zăpezii. Dar era frumos. Lui Chuck îi datora asta. Și multe altele.

El fusese soțul ei. Acum ea era văduva lui. Înainte să se ardă, o pârlise și pe ea destul de rău, dar îi lăsase două dintre cele mai importante lucruri din viața ei: fiii ei.

Pentru ei, fusese într-un final de acord ca scriitorul să vină. Refuzase oferte de la edituri timp de mai bine

de patru ani. Asta nu împiedicase apariţia unei biografii a lui Chuck Rockwell neautorizate sau alte poveşti care prezentau interes pentru ziare din când în când. După luni întregi petrecute scotocind în sufletul său, Abby conchisese, în sfârşit, că, dacă ar lucra cu un scriitor, un scriitor bun, ar avea ceva control asupra produsului final. Când urma să fie gata, copiii ei aveau să aibă ceva despre tatăl lor. Dylan Crosby era un scriitor foarte bun. Abby ştia că acest lucru era deopotrivă un dezavantaj şi un avantaj. Avea să îşi bage nasul în zone pe care ea era hotărâtă să le ţină la distanţă. Ea voia ca el să facă asta. Şi, atunci, ea avea să îi răspundă în stilul ei şi urma să închidă pentru totdeauna acel capitol din viaţa ei. Trebuia să fie isteaţă. Clătinând din cap, se lăsă peste cal şi îl puse iar în mişcare. Problema era că ea nu fusese niciodată isteaţă. Chantel era cea isteaţă. Sora ei mai mare – mai mare cu două minute – fusese mereu în stare să facă planuri, să manipuleze şi să facă lucrurile să se întâmple.

Apoi, mai era Maddy, cealaltă soră a ei, mai mică decât ea cu două minute şi zece secunde. Maddy era cea îndrăzneaţă, cea care îşi croia singură calea doar prin strădanie şi voinţă. Dar ea era Abby, mijlocia. Cea liniştită. Cea responsabilă. Cea pe care puteai conta. Aceste atribute încă o făceau să tresară. Acum, problema ei nu era o etichetă care îi fusese aplicată înainte chiar să poată merge. Problema ei acum era Dylan Crosby, un fost reporter de investigaţii transformat în biograf. Când avea douăzeci de ani, scosese la iveală o legătură cu Mafia care doborâse una dintre cele mai mari familii de mafioţi pe de coasta de est. Până să împlinească treizeci de ani, destabilizase cariera unui senator cu un cont

la o bancă elvețiană nedeclarat și îi terminase orice aspirații. Acum, era rândul ei să aibă de-a face cu el. Și avea să se descurce. Până la urmă, el avea să fie pe terenul ei, sub acoperișul ei. Doar ea avea cheia.

Dacă învățase ceva din poziția de copil mijlociu al unui cuplu de artiști hoinari, învățase cum să joace teatru. Tot ce trebuia să facă pentru a obține ce dorea era să îi ofere lui Dylan Crosby un spectacol extraordinar.

„Să nu spui niciodată tot adevărul, fetițo. Nimeni nu vrea să-l știe." Asta ar fi zis tatăl ei. Și asta, își dădu Abby seama zâmbind, era ceea ce avea să își tot reamintească ei înseși în următoarele luni.

Un pic reticentă să iasă de pe drumul deschis, Abby întoarse calul și o luă înapoi. Era aproape timpul să înceapă.

Dylan înjură ploaia și scoase mâna pe geam ca să șteargă parbrizul cu o cârpă deja udă. Ștergătorul de pe partea lui funcționa doar în reprize. Cel de pe partea cealaltă renunțase să funcționeze. Ploaia rece ca gheața îi uda mâneca de la haină, în timp ce el ținea volanul cu o mână și ștergea parbrizul cu cealaltă. Probabil era nebun de cumpărase o mașină veche de douăzeci și cinci de ani, clasică sau nu. Mașina Vette din '62 arăta ca un vis, dar mergea ca un coșmar.

Și probabil nu fusese prea inteligent nici să vină cu ea din New York, în februarie, dar dorise să aibă libertatea oferită de mașina lui - așa cum era ea. Măcar ninsoarea care îl întâmpinase în Delaware se transformase în ploaie pe măsură ce el se îndreptase spre sud. Dar înjură din nou ploaia care intra prin fereastra deschisă și îi uda gulerul.

„Putea fi mai rău", își spuse el. Nu știa exact cum; dar probabil se putea. Până la urmă, avea să își înfigă în sfârșit colții într-un proiect pe care încerca de trei ani să-l prindă. Aparent, Abigail O'Hurley Rockwell storsese de la editură cât de mult putuse.

„O doamnă destul de ageră", își zise el. Pusese mâna pe unul dintre cei mai sexy și bogați piloți din cursele de mașini din circuit. Și, la vremea respectivă, era aproape o copilă. Înainte să împlinească nouăsprezece ani, purta haine de nurcă și diamante și își făcea de cap în locuri precum Monte Carlo. Nu era niciodată greu să cheltuiești banii altuia. Fosta lui soție îi arătase asta în – din fericire – scurta lor uniune de optsprezece luni. Femeile erau viclene încă de la naștere. Erau construite să joace rolul de făpturi neajutorate, vulnerabile. Până puneau ghearele pe tine. Ca să te eliberezi, trebuia să sângerezi puțin. Apoi, dacă te ducea capul, te uitai bine la cicatrici din când în când, ca să îți reamintești cum funcționa viața.

Dylan se lupta cu harta de lângă el, ținând-o în fața volanului în timp ce conducea cu coatele, apoi înjură din nou. Da, trebuia să fi cotit pe acolo. Tocmai ratase curba. Privi rapid în susul și în josul drumului înfundat de ploaie și întoarse mașina. Poate că ștergătoarele erau demne de milă, dar Vette-ul știa să se miște.

Nu putea înțelege cum de Chuck Rockwell, pe care el îl urmărise și îl admirase, alesese să se mute în fundul Virginiei. Poate că micuța femeie îl convinsese să cumpere locul acela, ca un fel de ascunzătoare. Cu siguranță, ea hibernase aici în ultimii ani. Oare ce fel de femeie era? Ca să scrie o biografie minuțioasă a bărbatului, trebuia să înțeleagă femeia. Poate că mirosul de gaz

şi de cauciucuri fumegânde o plictisiseră. Fusese în standuri şi la victoriile, şi la înfrângerile lui. Mai important, nu fusese acolo la ultima lui cursă. Cea care îi adusese sfârşitul. Din informaţiile pe care le avea Dylan, trei zile mai târziu, apăruse la înmormântare, dar abia scosese un cuvânt. Nu vărsase o lacrimă.

Se măritase cu o mină de aur şi închisese ochii la infidelităţile lui. Banii erau singurul răspuns. Acum, ca văduvă a lui, se afla în situaţia de a nu mai trebui să ridice un deget vreodată. Deloc rău pentru o fostă cântăreaţă care nu trecuse de barurile de hotel şi cluburile de mâna a doua. Trebui să încetinească foarte mult Vette-ul ca să poată intra pe aleea noroioasă, plină de şleauri, marcată de o cutie poştală ponosită pe a cărei parte laterală scria „Rockwell".

Clar ea nu era adepta cheltuitului de bani pentru întreţinere. Dylan îşi şterse geamul din nou şi strânse din dinţi în vreme ce înainta pe terenul accidentat. Când auzi cum toba de eşapament răzuieşte pământul, se opri din a înjura ploaia şi începu să o înjure pe Abigail. Din punctul lui de vedere, ea avea un dulap plin de mătase şi blănuri, dar nu dădea un cent pentru o minimă reparaţie a drumului.

Când văzu casa, se învioră un pic. Nu era casa colonială tipică impozantă şi opresivă la care se aşteptase el. Era încântătoare şi îmbietoare, începând de la balansoarul care se afla pe verandă. Obloanele de la ferestre erau colorate într-un albastru colonial, fiind într-un contrast plăcut cu cadrul alb. O terasă cu o balustradă dublă ocolea etajul al doilea. Deşi vedea că era nevoie de o nouă mână de vopsea, nu părea dărâmată, ci bună de locuit. Pe coş ieşea fum, şi o bicicletă cu roţi ajutătoare stătea

sprijinită în cric sub marginea acoperişului. Sunetul scos de un câine care lătra din toţi plămânii completa scena. Deseori se gândise să găsească un asemenea loc pentru el însuşi. Un loc departe de mulţime şi de zgomot, unde să se poată concentra asupra scrisului. Îi reamintea de casa pe care o avusese când fusese copil, unde siguranţa şi munca grea mergeau mână în mână. Când toba de eşapament zgârie din nou drumul, nu mai fu vrăjit. Dylan parcă în spatele unei camionete şi a unei maşini mici şi opri motorul. Lăsă cârpa să îi cadă pe covoraşul din maşină, închise fereastra şi dădu să deschidă portiera, când o masă de blană udă sări pe el.

Câinele era enorm. Poate că dorise să îl întâmpine prietenos, dar, fiind ud, animalul nu arăta prea plăcut. În timp ce Dylan aprecie că era de mărimea unui mic hipopotam, câinele puse două labe murdare pe geamul lui şi lătră.

– Sigmund!

Şi Dylan, şi câinele se uitară spre casă, unde o femeie stătea lângă treptele verandei. „Deci aceasta e Abigail", cugetă el. De-a lungul anilor, văzuse destule poze cu ea pentru a o recunoaşte instantaneu. Chipul proaspăt al ingenuei din standurile curselor lui Rockwell. Uimitoarea mondenă de la Londra şi Chicago. Văduva distantă, stăpână pe sine la mormântul soţului ei. Cu toate astea, nu era chiar ceea ce se aştepta el.

Părul, blond ca mierea, îi cădea peste frunte în şuviţe rare şi în valuri pe umeri. Arăta foarte suplă şi în largul ei în blugi, cizme şi un pulover voluminos. Prin ploaie, chipul ei era palid şi delicat. Nu îi putea vedea culoarea ochilor, dar îi putea vedea gura, cu buze pline şi fără ruj, în timp ce ea chema câinele din nou.

– Sigmund, dă-te jos acum!

Câinele mai lătră o dată slab şi se supuse. Precaut, Dylan deschise portiera şi coborî.

– Doamna Rockwell?

– Da. Scuze cu câinele! Nu muşcă. Prea des.

– Veşti bune, bâigui Dylan şi deschise portbagajul.

În timp ce el îşi scotea bagajele, Abby rămase pe loc, cu nervii întinşi. Era un străin, şi îl lăsa să intre în casa ei, în viaţa ei. Poate ar trebui să pună capăt acum, chiar acum, înainte ca el să mai facă un pas. Apoi, el se întoarse, cu bagajele în mâini, şi se uită la ea. Ploaia îi aluneca din păr. Era închis la culoare, mai închis acum că era ud şi lipit de faţa lui. Nu era un chip pe care să se citească amabilitatea, remarcă ea şi îşi frecă mâinile de coapse. Era prea multă viaţă reflectată pe chipul lui, prea multă cunoaştere. O femeie trebuia să fie nebună să lase un astfel de bărbat să intre în viaţa ei. Apoi văzu că hainele lui erau ude leoarcă şi pantofii plini de noroi.

– Se pare că ţi-ar prinde bine o cafea.

– Da. Mai privi o dată spre câinele care îi adulmeca gleznele. Aleea ta este un dezastru.

– Ştiu. Îi oferi un mic zâmbet drept scuză, în timp ce observă că maşina lui nu o ducea mai bine ca el. A fost o iarnă grea.

El nu păşi în faţă. În ciuda ploii care cădea pe ei, rămase pe loc, privind-o. Analizând-o, decise Abby în timp ce îşi înfunda mâinile agitate în buzunare. Se vârâse în asta şi nu avea să obţină ceea ce dorea dacă îşi permitea să fie o laşă acum.

– Haide înăuntru!

Se îndreptă spre uşă şi îl aşteptă.

Ochii ei păreau închişi la culoare, un verde catifelat, şi, dacă n-ar fi ştiut că era imposibil, ar fi zis că erau speriaţi. Delicateţea pe care o văzuse de la distanţă deveni mai clară de aproape. Avea pometi eleganţi şi o bărbie puţin ascuţită, ceea ce dădea chipului ei triunghiular un aspect îndrăzneţ. Pielea ei era albă, genele - negre. Dylan hotărî că ori era o magiciană cu cosmeticele, ori nu se machia deloc. Mirosea a ploaie şi a fum de lemne.

Dylan se opri la uşă şi se descălţă.

- Nu cred că vrei să-ţi umblu prin casă cu ăştia.

- Apreciez.

Păşi uşor cu picioarele în şosete în casa ei în timp ce ea stătea cu mâna pe clanţă, simţindu-se disperată şi stânjenită.

- De ce nu-ţi laşi lucrurile acolo pentru moment şi nu vii în bucătărie? Este mai cald, te poţi usca.

- Bine.

Interiorul casei i se păru la fel de neaşteptat precum exteriorul. Podelele erau uzate, luciul lor fiind un pic şters. Lângă scări văzu o masă pe care se afla o floare din hârtie ce părea făcută de un copil. În vreme ce mergeau, Abby se apleca să ridice doi omuleţi de plastic în armuri de cavaler şi îşi continuă mersul în acelaşi ritm.

- Ai condus tocmai din New York?

- Da.

- Nu e un drum prea plăcut pe vremea asta.

- Nu.

Nu era nepoliticos intenţionat, deşi putea să fie când îi convenea. În acel moment, casa îl interesa mai mult decât o discuţie de complezenţă. Nu erau vase în chiuvetă şi podeaua era curată. Cu toate astea, bucătăria nu era ordonată. Pe fiecare colţişor liber de pe frigider erau

poze, desene, mesaje scrise. Pe blatul pentru micul dejun era un puzzle făcut pe jumătate. Trei perechi şi jumătate de tenişi pentru copii erau grămadă la uşa din spate. Dar era un foc într-un şemineu de piatră şi se simţea miros de cafea.

Dacă el nu se deranja să îi vorbească, nu aveau să ajungă departe, îşi dădu seama Abby. Se întoarse ca să-l mai privească o dată. Nu, chipul lui nu trăda amabilitatea, dar era interesant, aşa nebărbierit cum era. Sprâncenele lui erau închise la culoare şi dese deasupra ochilor de un verde pal. Ochi intenşi. Recunoscu şi ea asta. Nu mai fusese fatal atrasă de intensitate înainte? Ochii lui Chuck fuseseră căprui, dar mesajul fusese acelaşi. Obţin ceea ce doresc pentru că nu mă interesează ce trebuie să fac pentru a câştiga. Pe el nu îl interesase. Abby se temea că tocmai îşi deschisese viaţa aceluiaşi tip de bărbat. Dar acum, ea era mai matură, îşi reaminti ei înseşi. Mai înţeleaptă. Şi, de data asta, nu era îndrăgostită.

– Îţi iau eu haina.

Întinse mâinile şi aşteptă până când el o dădu jos. Pentru prima dată în ani întregi, îşi dădu seama că observă şi reacţionează la corpul unui bărbat. Era înalt şi sprinten, iar în ea zvâcni încet un răspuns. Abby îl simţi, îl recunoscu, apoi îl opri. Se întoarse şi atârnă haina într-un cuier lângă uşă.

– Cum vrei cafeaua?

– Simplă. Neagră.

În cazul lui Abby, a fi ocupată cu ceva echivala cu a-şi păstra calmul. Alese o cană foarte mare pentru el şi una mică pentru ea.

– Cât timp ai fost pe drum?

– Am condus toată noaptea.

– Toată noaptea? Ea privi peste umăr în timp ce el se aşeza la bar. Probabil eşti extenuat. Dar nu părea. Deşi era neîngrijit, părea chiar treaz.

– Am trecut de punctul critic. Acceptă cana şi observă că pe mâinile ei lungi şi subţiri nu erau inele. Nici măcar verigheta. Când ridică ochii, privirea lui era cinică. Aş zice că ştii cum este.

Ridicând dintr-o sprânceană, ea se aşeză vizavi de el. Ştia, ca mamă, ce însemna să pierzi o noapte de somn şi să tragi de tine a doua zi.

– Bănuiesc că da. Din moment ce el nu părea interesat de o conversaţie de complezenţă, ea trecu la afaceri. Ţi-am urmărit munca, domnule Crosby. Cartea ta despre Millicent Driscoll a fost dură, dar corectă.

– Corectitudinea este cuvântul de bază.

Ea sorbi din cafea în timp ce-l privea.

– Respect asta. Şi bănuiesc că a primit destulă compătimire din alte părţi. Ai cunoscut-o personal?

– Abia după ce s-a sinucis. Îşi încălzea mâinile pe cană, în timp ce focul trosnea lângă el. A trebuit să o cunosc după ca să pot scrie cartea.

– A fost o actriţă senzaţională, o femeie senzaţională. Dar viaţa ei nu a fost uşoară. Am cunoscut-o puţin prin sora mea.

– Chantel O'Hurley, încă o actriţă senzaţională.

Abby zâmbi şi se înmuie.

– Da, este. Ai cunoscut-o când făceai cercetări despre Millicent, nu-i aşa?

– Foarte puţin.

Şi nu prea se plăcuseră, se gândi el. Toate cele trei O'Hurley par să îşi fi lăsat amprenta... într-un fel sau altul. Ochii ei se întâlniră cu ai lui, calmi, primitori.

– Într-un fel sau altul.

– Cum te simţi cu surori care fac valuri pe ambele coaste?

– Sunt foarte mândră de ele.

Răspunsul veni imediat, fără vreo semnificaţie ascunsă.

– N-ai planuri să te întorci în domeniu?

Ea ar fi râs dacă nu ar fi detectat cinismul din vocea lui.

– Nu. Am alte priorităţi. Ai văzut-o vreodată pe Maddy pe Broadway?

– De câteva ori. Sorbi. Cafeaua se revanşa pentru ultimii kilometri mizerabili parcurşi. Nu semeni cu ea. Nu semeni cu nici una din ele.

Era obişnuită să audă asta, inevitabilele comparaţii.

– Nu. Tata mereu a crezut că am fi fost de senzaţie dacă am fi fost identice. Mai vrei cafea, domnule Crosby?

– Nu, este în regulă. Se zice că Chuck Rockwell a intrat dintr-un capriciu în acel club micuţ în care tu şi familia ta cântaţi şi că nu s-a uitat niciodată la surorile tale. Doar la tine.

– Aşa se zice?

Abby dădu cafeaua la o parte şi se ridică.

– Da. Oamenii înclină, de obicei, spre romantism.

– Dar tu, nu.

Ea îşi găsi de lucru la aragaz.

– Ce faci?

– Mă apuc de cină. Sper că îţi place chili.

Deci gătea. Sau cel puţin gătea în seara asta, poate pentru a-l impresiona cât de cât. Dylan se lăsă pe spate în scaunul lui şi o privi cum prăjea carnea.

– Nu scriu un roman de dragoste, doamnă Rockwell. Dacă editorul nu a stabilit regulile de bază, o fac eu acum.

Ea se concentră la ceea ce făcea.

– De ce să pierdem timpul?

– Nu am timp de pierdut. Prima regulă: eu scriu această carte. De aia sunt plătit. Tu eşti plătită ca să cooperezi.

Abby adăugă fără ezitare condimente.

– Apreciez că subliniezi asta. Mai sunt şi alte reguli?

Avea sângele-rece pe care îl indica reputaţia ei. Cu sânge-rece şi insensibilă, ar fi spus mulţi.

– Doar asta. Cartea este despre Chuck Rockwell; tu eşti parte din ea. Orice aflu despre tine, oricât de personal, este al meu. Ai renunţat la dreptul la intimitate când ai semnat acordul.

– Am renunţat la intimitatea mea când m-am măritat cu Chuck, domnule Crosby. Amestecă sosul, apoi adăugă puţin vin. Greşesc sau ai reţineri legate de scrierea acestei cărţi?

– Nu legate de carte, ci de dumneata.

Ea se întoarse spre el, şi uimirea de moment din ochii ei dispăru în timp ce îi studia chipul. Nu ar fi primul care să tragă concluzia că se măritase cu Chuck pentru bani.

– Înţeleg. Este suficient de clar. Ei bine, nu este necesar să mă placi.

– Nu, nu este. Şi e valabil şi invers. Însă voi fi sincer cu tine, doamnă Rockwell. Voi scrie cea mai aprofundată şi cuprinzătoare biografie a soţului tău. Pentru a face asta, probabil te voi scoate din minţi – destul de rău – înainte de a termina.

Ea puse capacul la oală, apoi își aduse cafeaua la bar.

– Nu mă enervez repede. Deseori mi se zice că sunt prea... plină de mine.

– Te vei enerva înainte să terminăm.

După ce își mai turnă cafea, puse oala pe un suport.

– Pari nerăbdător.

– Nu mă simt bine în ape calme.

De data asta, ea râse, dar pentru scurt timp – un sunet marcat de regret. Își luă cana.

– L-ai întâlnit pe Chuck vreodată?

– Nu.

– V-ați fi înțeles foarte bine. Era un bărbat cu un singur scop în minte. Să câștige. Ori conducea în cursă în felul lui, ori nu conducea deloc. Era foarte puțin flexibil.

– Și dumneata?

Deși întrebarea o prinsese pe nepregătite, ea o luă în serios.

– Una dintre cele mai mari probleme ale mele pe când eram copil era că aveam tendința să mă aplec de fiecare dată când mi se cerea. Am învățat. Își termină cafeaua. Hai să îți arăt camera! Poți să îți iei lucrurile și să despachetezi înainte de cină.

Îl conduse prin hol și îi luă una din valize înainte ca el să apuce să-i spună să nu se deranjeze. El știa că era foarte grea, dar, în timp ce își aduna restul de lucruri, o privi cum o căra cu ușurință în sus pe scări. Era mai puternică decât arăta, remarcă Dylan. Era încă un motiv să nu judece – pe ea sau orice legat de ea – după aparențe.

– Baia este la capătul holului. Apă caldă este de ajuns. După ce deschise o ușă, îi așeză valiză lângă pat.

Am adus un birou aici, sus. Am un fel de birou jos, dar am zis că aşa va fi mai comod.

– Este bine.

Era mai mult decât bine. Camera mirosea vag a ulei de lămâie şi mirodenii, un miros proaspăt şi îmbietor. Lui îi plăceau antichităţile, şi recunoscu tăblia patului Chippendale şi suportul pentru bărbierit de calitate. Într-un vas de alamă aflat pe o comodă erau crenguţe de plante uscate amestecate cu crenguţe de arţar argintiu. Draperiile erau trase ca să dezvăluie priveliştea asupra dealurilor acoperite cu zăpadă şi a unui hambar al cărui lemn se făcuse gri.

– Este un loc drăguţ.

– Mersi. Privea ea însăşi pe fereastră şi îşi aminti. Trebuia să o fi văzut când am cumpărat-o. Erau probabil cinci locuri unde acoperişul nu era crăpat şi instalaţiile sanitare erau mai mult vis decât realitate. Dar am ştiut că era pentru mine de cum am văzut-o.

– Tu ai ales-o?

Îşi duse maşina de scris la birou. Era primul lucru pe lista de lucruri de făcut.

– Da.

– De ce?

Ea încă privea pe fereastră, aşa că era cu spatele la el. Lui i se păru că o aude oftând.

– Un om are nevoie să prindă rădăcini. Cel puţin, unii oameni.

Scoase la iveală magnetofonul şi îl aşeză lângă maşina de scris.

– Departe de viteza de pe pistă.

– Eu nu am condus vreodată cu viteză.

Privi peste umăr, apoi se întoarse, observând că el își instalase deja totul.

- Ai tot ce îți trebuie?

- Momentan, da. O întrebare înainte să începem, doamnă Rockwell. De ce acum? De ce după tot acest timp, ai fost de acord să colaborezi la o biografie a soțului tău?

Erau două motive foarte importante, foarte clare, dar nu credea că el le-ar înțelege.

- Să zicem că înainte nu am fost pregătită. Chuck nu mai este printre noi de aproape cinci ani.

Și după cinci ani probabil se termină banii.

- Sunt convins că înțelegerea a fost bănoasă.

Când ea nu îi răspunse, el își mută privirea. În ochii ei nu era furie. Ar fi preferat să fie în locul expresiei distante, greu de citit.

- Cina ar trebui să fie gata la ora șase. Mâncăm devreme aici.

- Când te jignesc, sunt pregătit să ripostezi la fel, doamnă Rockwell.

Ea zâmbi pentru prima dată. Zâmbetul i se extinse și la ochi și dădu chipului ei un aspect calm, de dulce vulnerabilitate. El simți un junghi de vinovăție și o împunsătură de atracție, ceva la care nu se aștepta.

- Nu sunt un luptător bun. De aia, în general, evit lupta.

Afară, se auzi cum ceva se sparge, dar ea nici nu tresări. Urmă un strigăt tânguitor demn de un indian care dădea târcoale unui vagon de tren. Câinele lătră în semn de protest înainte ca un bufnet asemănător cu mersul unui elefant să se audă pe verandă.

- În baie sunt prosoape curate.

– Mulțumesc. Te superi dacă întreb ce a fost asta?

– Ce?

Și, pentru prima dată, el văzu amuzament autentic în ochii ei. Vulnerabilitatea dispăru. Iată o femeie care știa cine era și încotro se îndrepta.

– Zici că este o invazie.

– Exact asta este.

Traversă camera, apoi se opri când ușa de la intrare fu deschisă cu zgomot, apoi închisă, făcând să tremure tablourile de pe pereți.

– Mamă! Am ajuns acasă!

Salutul răsună, urmat de o altă avalanșă de zgomot de picioare și începutul unei certi furtunoase.

– Copiii mei simt mereu nevoia să își anunțe prezența. Dumnezeu știe de ce. Mă scuzi, trebuie să merg să salvez covorul din camera de zi.

Și, cu asta, îl lăsă singur cu gândurile lui.

capitolul 2

Când ajunse în bucătărie, fiii ei se dezbrăcau de hainele de afară. Ea mersese pe urma şiroiului de apă care începea de la uşa de la intrare.

– Salutare, mamă!

Ambii băieţi rânjeau la ea. Şcoala se terminase, şi lumea era frumoasă.

– Salutare şi vouă.

Câteva cărţi ude stăteau pe bar. O mică băltoacă se forma în faţa frigiderului, unde stăteau cei doi băieţi. Uşa era larg deschisă, şi aerul rece concura cu căldura focului. Abby analiză daunele şi le consideră minime.

– Haina ta pare să fi ajuns pe jos, Chris.

Cel mai mic dintre băieţi se uită în jurul lui surprins.

– Tommy Harding a intrat din nou în belele în autobuz. Îşi ridică haina şi o atârnă în unul dintre cârligele mai joase ale uşii din spate. Trebuie să stea în faţă pentru două săptămâni.

– A scuipat-o pe Angela, anunţă Ben cu plăcere în timp ce punea mâna pe o sticlă cu suc. Fix în păr.

– Minunat. Abby ridică mănuşile lui Chris, din care picura apa, şi i le dădu. Bănuiesc că tu nu ai avut nimic de-a face cu asta.

– Uh-uh. Sucul se agită, dar Ben apucă să ajungă la blat cu el. Eu doar am zis că e urâtă.

– Este doar puţin urâtă.

Chris, mereu gata să ţină partea perdantului, era ocupat cu cizmele sale.

– Faţă de broască, zise Ben în timp ce îşi punea suc într-un pahar. Eu şi Chris ne-am întrecut de la autobuz. I-am dat un avans, dar tot am câştigat.

– Felicitări!

– Eu aproape am câştigat, zise Chris în timp ce se chinuia cu cealaltă cizmă. Şi mi s-a făcut foarte foame.

– Un biscuit.

– Foarte, foarte foame.

Avea chipul unui heruvim, rotund şi drăguţ. Părul lui blond se încreţea puţin în jurul urechilor, şi o privi cu ochii lui căprui şi luminoşi. Abby se înduplecă.

– Doi.

Avea să frângă multe inimi.

– Îmi este foame, zise şi Ben.

Ben îşi bău sucul, apoi îşi şterse gura cu dosul palmei. Micul ei păgân. Părul lui se închidea deja la culoare, de la blond spre şaten, şi cădea haotic în jurul chipului lui. Ochii lui erau închişi la culoare şi neastâmpăraţi.

– Doi, îi zise Abby, acceptând faptul că îşi ştiau fiecare limitele.

Ea era şefa. Deocamdată. Ben îşi băgă mâna în borcanul în formă de raţă plin cu biscuiţi.

– A cui e maşina din faţa casei? Este frumoasă.

– A scriitorului, îţi aminteşti? Îndreptându-se spre dulap, Abby scoase mopul şi începu să şteargă repede apa de pe podea. Domnul Crosby.

– Tipul care o să scrie cartea despre tata?

– Exact.

– Nu văd de ce ar vrea cineva să citească despre cineva mort.

„O face din nou“, se gândi Abby. Ben îl respingea direct şi nepăsător pe tatăl său. Era vina lui Chuck sau

era vina ei pentru că refuzase să-şi care copilul de la un circuit la altul. Nu conta a cui era vina, decise ea. Conta doar rezultatul.

– Tatăl tău a fost foarte cunoscut, Ben. Oamenii încă îl admiră.

– Ca George Washington? întrebă Chris, îndesând ultimul biscuit în gură.

– Nu chiar. Ar trebui să mergeţi sus şi să vă schimbaţi înainte de cină. Şi nu-l deranjaţi pe domnul Crosby, adăugă ea. Este în camera de lângă scări. A condus mult şi probabil se odihneşte.

– Bine. Ben îi aruncă lui Chris o privire complice pe la spatele mamei lor. O să facem linişte.

– Apreciez.

Abby aşteptă până ei plecară, apoi se sprijini pe băţul mopului. Făcea ceea ce era corect. Trebuia să o facă.

– Să nu faci scările să trosnească. Ben îl avertiză şi începu să urce urmând un tipar pe care-l descoperise cu câteva luni în urmă. Va şti că venim.

– Nu trebuie să-l deranjăm.

Dar Chris urma metodic paşii fratelui.

– Nu o să-l deranjăm. Doar ne uităm la el.

– Dar mama a zis...

– Ascultă. Ben se opri dramatic cu trei trepte înainte să fie sus, continuând să şoptească. Să presupunem că nu este scriitor cu adevărat. Să presupunem că este un hoţ.

– Un hoţ? zise Chris, cu ochii mari.

– Da. Continuând ideea, Ben se apropie de urechea fratelui său. Este un hoţ şi o să aştepte până adormim toţi la noapte. Apoi o să fure tot.

– O să-mi ia camioanele?

– Probabil. Apoi Ben îşi jucă atuul. Pun pariu că are şi o armă. Aşa că trebuie să facem linişte şi doar să îl privim.

Chris încuviinţă din cap. Cei doi băieţi, cu inimile bătând puternic, se furişară pe ultimele trepte.

Cu mâinile în buzunarele de la spate, Dylan stătea la fereastră, privind afară. Dealurile nu erau aşa de diferite de dealurile pe care le văzuse de la fereastra dormitorului lui pe când era copil. Ploaia cădea, ceaţa se rostogolea. Nu era vizibilă nici o altă casă. Neobişnuit. Dar, în definitiv, el prefera neobişnuitul. Îşi imaginase casa lui Abigail O'Hurley Rockwell o etalare de ornamente şi eleganţă. Fusese sigur că avea să găsească o casă plină de servitori. Nu părea să aibă nici unul, doar dacă nu cumva erau plecaţi cu treburi, iar casa ei era pur şi simplu confortabilă.

Evident, ştiuse că avea copii, dar se aşteptase la guvernante. Femeia a cărei poză o avea în dosarul lui, îmbrăcată în blană de nurcă albă şi cu diamante strălucitoare, nu ar fi avut timpul sau înclinaţia să crească realmente copii. Dacă nu era acea femeie, cine naiba era? Era treaba lui să facă cercetări despre viaţa lui Chuck Rockwell, dar Dylan se trezi că era mai interesat de văduvă.

Nu prea arăta ca o văduvă, cugetă el în timp ce se mişcă pentru a pune una dintre valize pe pat. Arăta mai mult ca o studentă venită în vacanţa de iarnă. Dar ea fusese oarecum o actriţă. Poate încă era.

Deschise valiza. Un sunet slab, un pic mai mult decât un murmur, îi atrase atenţia. Ca reporter de investigaţii, Dylan ajunsese pe destule alei dosnice şi în destule baruri dubioase ca să dezvolte ochi la ceafă. Scoase neglijent

un teanc de cămăşi şi pulovere, în timp ce privirea îi alunecă spre oglinda care se afla la piciorul patului.

Uşa dormitorului se deschise încet, apoi încă puţin. Aşteptă încordat, deşi dădea impresia că doar despachetează. Văzu doi ochi în oglindă, unul deasupra celuilalt. Îndreptându-se spre dulap, auzi zgomotul făcut de o respiraţie nervoasă. Când uşa se mai deschise puţin, văzu cum degetele mici se prind de margine.

– Arată ca un hoţ, zise Ben în şoaptă, abia putând să îşi reţină entuziasmul. Are ochi alunecoşi.

– Crezi că are o armă?

– Probabil, mai multe. Foarte mulţumit, Ben urmărea mişcările lui Dylan prin cameră. Se duce la dulap, şopti el. Linişte!

Abia îi ieşiră cuvintele pe gură, că uşa fu larg deschisă. Cei doi băieţi se prăbuşiră în cameră. Întins pe covor, Chris privi în sus la chipul bărbatului, care părea la kilometri distanţă. Fundul îi ieşea în evidenţă, dar ochii îi erau uscaţi.

– Nu poţi să iei camioanele mele.

Era gata să urle frenetic după mama lui.

– Bine. Amuzat, Dylan se lăsă pe vine până ajunse aproape de nivelul lui. Poate le pot vedea din când în când.

Chris privi spre fratele lui.

– Poate. Eşti un hoţ?

– Chris! Îngrozit, Ben se chinui să se descâlcească de fratele său şi se ridică. Este doar un copil.

– Nu sunt. Am şase ani.

– Şase. Dylan se strădui să pară impresionat. Şi tu?

– Eu am opt. Conştiinţa lui Ben îl îmboldi. Bine, voi avea opt în curând. Mama crede că eşti scriitor.

– Uneori, şi eu cred asta. Un băiat arătos, decise Dylan, şi îţi era greu să-i rezişti cu aşa o strălucire de curiozitate în ochi. Eu sunt Dylan.

Întinse mâna şi aşteptă în timp ce Ben chibzuia.

– Eu sunt Ben. Îi strânse mâna lui Dylan, apreciind oferta bărbătească. El este Chris.

– Încântat să te cunosc.

Dylan îi oferi mâna lui Chris. Cu un zâmbet timid şi mulţumit, el i-o strânse.

– Noi credem că maşina ta este frumoasă.

– Are momentele ei.

– Ben zice că merge cu trei sute de kilometri la oră.

– Ar putea.

Incapabil să reziste, ciufuli părul băiatului.

– Eu nu cred, zise Chris. Îi plăcea cum mirosea bărbatul, diferit de mama lui. Mama a zis că nu trebuie să te deranjăm.

– Aşa a zis? Dylan îl ridică pe băiat în picioare, apoi se ridică şi el. Vă zic eu când mă deranjaţi.

Luând de bune spusele lui, Chris se urcă în pat şi continuă să sporovăiască în timp ce Dylan despacheta. Ben păstră distanţa, spunând puţin şi observând totul.

„Nu se încredere cu uşurinţă“, îşi zise Dylan. Deşi i se părea un lucru bun, considera că era păcat că un băiat aşa mic era aşa precaut. Cel mic era extraordinar de naiv, genul care ar crede orice scoţi pe gură. Ar fi dat bani să afle ce ai de spus. Chris privi cum Dylan scoase un pachet de ţigări.

– Mama zice că fumatul e un obicei prost.

Dylan aruncă pachetul într-un sertar al comodei.

– Mamele sunt destul de deştepte.

– Îţi plac obiceiurile proaste?

– Eu... Dylan decise să nu răspundă. De ce nu-mi dai aparatul de fotografiat?

Dornic să îi facă pe plac, Chris scoase aparatul compact din cutia lui. Îl ţinu un moment, privindu-l cu atenţie.

– Este destul de frumos.

– Mersi.

– Ne faci o poză?

– Aş putea. În vreme ce îl aşeză pe comodă, Dylan privi în oglindă şi îl văzu pe Ben cum împingea prudent reportofonul lui. Te interesează?

Prins asupra faptului, Ben îşi retrase mâinile.

– Spionii le folosesc.

– Aşa am auzit. Ai vreunul pe aici?

Ben îi aruncă o privire cercetătoare, o privire la care Dylan nu s-ar fi aşteptat de la un băiat de două ori mai mare ca el.

– Poate.

– O vreme, am crezut că şi domnul Petrie, care ajută cu caii, era spion. Chris privi în valiză să vadă dacă mai era ceva interesant. Dar nu era.

– Aveţi cai?

– Avem o grămadă.

– Ce fel de cai?

Chris ridică din umeri.

– În general, de ăia mari.

– Eşti un prost, zise Ben. Sunt cai din rasa Morgan. Într-o zi, o să-l călăresc pe Thunder, armăsarul. În timp ce vorbea, precauţia din ochii lui dispăru, fiind înlocuită de entuziasm. Este cel mai bun.

„Deci asta e cheia spre băiat dacă vrei să îl câştigi", se gândi Dylan.

- Eu am avut un trăpaş din rasa Tennesse când eram copil. Avea un metru şi şaizeci de centimetri înălţime.

- Un metru şaizeci? Ochii lui Ben se lărgiră înainte să îşi dea seama că nu ar trebui să fie aşa entuziasmat. Probabil nu era la fel de rapid ca Thunder. Văzând că Dylan nu spune nimic, Ben se luptă, apoi renunţă. Cum l-ai numit?

- Sly. Avea darul de a şti în ce buzunar ţineai morcovul.

- Ben. Chris.

Ben se înroşi de vinovăţie când o văzu pe mama sa în uşă. Avea privirea aia. Fără nici o grijă, Chris sări fericit în pat.

- Bună, mamă. Până la urmă, nu cred că Dylan este un hoţ.

- Sunt sigură că suntem toţi uşuraţi să auzim asta. Benjamin, nu v-am spus să nu îl deranjaţi pe domnul Crosby?

- Ba da, doamnă.

Trebuia să folosească „doamnă" când ea folosea „Benjamin".

- Nu mă deranjau. Dylan luă o pereche de pantaloni şi îi atârnă în dulap. Făceam cunoştinţă.

- Eşti amabil. Îi aruncă şi lui aceeaşi privire, apoi nu-l mai băgă în seamă. Poate voi, băieţi, aţi uitat ce treburi aveţi de făcut?

- Dar, mamă...

Ea îl întrerupse pe Ben cu o privire.

- Nu cred că trebuie să discutăm din nou despre responsabilităţi.

Dylan îndesă o cămaşă în sertar şi încercă să nu chicotească. Auzise aceeaşi replică pe acelaşi ton de la propria lui mamă de nenumărate ori.

– Animalele depind de voi pentru masa de seară, le reaminti Abby fiilor ei. Şi – foşni o hârtie – asta pare să fi căzut pe podea. Sunt sigură că urma să mi-o arăţi.

Ben îşi foi picioarele în timp ce ea ridică lucrarea de la pronunţie pe care era nota C.

– Am învăţat oarecum.

– Mmm. Îndreptându-se spre el, îi luă bărbia în mână. Delincventule!

Copilul zâmbi, ştiind că momentul de criză trecuse.

– Voi studia în seara asta.

– Sigur că vei studia. Fără păcăleli. Şi tu la fel.

Întinse mâna spre Chris, în timp ce Ben ieşea din cameră.

– Ben a zis că el ar putea să-mi fure camioanele.

Abby îl ridică de coate şi îl sărută zgomotos.

– Eşti foarte credul.

– Asta e bine?

– Momentan, da. Schimbă-ţi hainele!

La şase ani, Chris nu ştia ce este ăla farmec – dar ştia că avea aşa ceva.

– Îmi este foarte foame.

– Bănuiesc că putem mânca un pic mai devreme. Dacă vă terminaţi treburile.

Văzând că biscuiţii nu mai intrau în discuţie, se dădu jos din pat şi se îndreptă spre uşă. Se opri şi îi oferi lui Dylan un zâmbet.

– Pa.

– Ne mai vedem.

Abby aşteptă o clipă, apoi se întoarse.

– Îmi pare rău. Mă tem că sunt obişnuiţi să fie doar ei în casă şi nu se gândesc la intimitatea altor oameni.

– Nu m-au deranjat.

Ea râse şi îşi dădu părul de pe umeri pe spate.

– Nu va dura, te asigur. Dacă nu te superi, vom mânca după ce îşi termină treburile şi sunt curaţi.

– Oricând.

– Domnule Crosby. Râsul dispăruse, iar ochii ei erau din nou calmi şi sobri. Dar gura ei, îşi dădu el seama, îi atrase atenţia. Era amuzantă, senzuală, serioasă. Am să încerc să cooperez cu tine pentru acest proiect. Asta nu îi include pe copiii mei.

El scoase aparatul de bărbierit din sertar.

– Ceea ce înseamnă?

– Nu vreau să fie implicaţi. Nu îi vei intervieva sau întreba despre tatăl lor.

După ce aşeză aparatul pe comodă, el se întoarse cu faţa spre ea. Blândă. Era o femeie care părea moale precum untul şi avea o voce la fel de blândă, dar avu sentimentul că i-ar creşte gheare dacă odraslele ei ar fi în vreun fel ameninţate. Asta era destul de corect.

– Nu m-am gândit la asta. Cred că amândoi erau prea mici ca să îşi aducă ceva aminte.

„Ai fi surprins“, se gândi ea, dar încuviinţă din cap.

– Atunci, ne-am înţeles.

– Nu încă. Nici măcar pe departe... doamnă Rockwell.

Nu îi păsa de privirea lui. Era prea... intruzivă. Cât din ea avea să mai rămână când el avea să îşi încheie sarcina? Era un joc, iar ea decisese deja să îl joace.

– Îl trimit pe unul din băieţi să te anunţe când este gata cina.

După ce închise uşa şi porni pe hol, descoperi că îi era frig – atât de frig, că îşi frecă mâinile în sus şi în jos pe braţe. Voia să îşi sune familia, să audă vocea reconfortantă a părinţilor ei. Sau cea caustică a lui Chantel. Îşi trecu mâna prin păr în timp ce cobora scările. Poate o putea suna pe Maddy şi să preia din viziunea ei optimistă asupra vieţii în general. Nu îl putea suna pe Trace. Fratele mai mare călătoarea prin Europa, sau Africa, sau Dumnezeu ştia pe unde... Nu îi putea suna pe nici unul din ei, îşi reaminti Abby în timp ce păşea din nou în bucătărie. Era pe cont propriu, şi era aşa de ani în şir – ea alesese asta. Ei ar veni, oricare şi toţi ar veni dacă ea ar da chiar şi numai un indiciu că ar avea nevoie de ei. Deci nu îi putea suna. Nu mai era doar tripleta mijlocie acum. Era Abby Rockwell, mama a doi băieţi. Trebuia să aibă grijă de ei, să le asigure tot ce aveau nevoie, să îi crească. Şi, pentru Dumnezeu, intenţiona să se asigure că aveau să aibă un soi de moştenire din partea tatălui lor. Scoase legumele din frigider şi începu să facă o salată la care ambii copii aveau să bombăne.

După ce animalele fură hrănite, iar mâinile şi feţele fură spălate cu reticenţă, Abby stinse flacăra de sub oala de chili.

– Chris, du-te sus şi spune-i domnului Crosby că cina este gata.

– Mă duc eu. Oferta lui Ben fu rapidă şi nefirească. Când Abby îl întrebă din priviri, el ridică din umeri. Oricum vreau să duc ceva sus.

– Bine, mersi. Dar fără prostii. Totul este gata.

– Nu trebuie să mănânc ciuperci, nu? întrebă Chris.

Chris era deja pe scaunul lui.

– Nu, nu trebuie să mănânci ciuperci.

– Le alegi tu?

– Da.

– Pe toate. Dacă mănânc una, o să vomit.

– Am înţeles, zise ea şi ridică privirea, văzându-i pe Dylan şi pe Ben intrând. Du-te şi aşază-te!

Mişcându-se mecanic, începu să pună salată în castroane.

– Eu nu vreau, îi zise Ben, aşezându-se pe scaunul lui.

– Corpul tău vrea. Adăugă sos. Uite, Chris, nici o ciupercă.

– Dacă e vreuna, o să...

– Da, ştiu. Scoase un al treilea castron şi îl puse în faţa lui Dylan. Acum, dacă tu vei... Observă că o privea şi văzu că rânjea la ea. Oh, îmi cer scuze! Privi spre porţia de salată care era la fel de frumos aranjată ca porţiile fiilor ei. Bănuiesc că sunt obişnuită să fac porţii.

– Este în regulă. Luă sticla de sos şi o agită. Cred că ne descurcăm de aici încolo.

Ea se aşeză şi începu să mănânce, în timp ce Chris sporovăia cu gura plină. Ben alegea din salată şi îl privea pe Dylan cu coada ochiului. „Ciudat", se gândi ea. Prea... cum? Precaut? Plin de resentimente? Nu era sigură. Nu era cel mai deschis copil, dar...

Apoi îşi dădu seama dintr-odată că Dylan stătea pe locul care fusese al lui Chuck. Este adevărat că stătuse acolo doar de câteva ori şi că acele momente fuseseră cu mult, mult timp în urmă, dar fusese locul lui. Oare Ben îşi amintea? Avea doar trei ani, dar totuşi era aşa adult în atât de multe feluri. Simţi cotul care îi lovea coastele şi reveni în prezent.

– Ce?

Ben împinse castronul de salată la o parte.

- Am zis că am mâncat-o aproape pe toată.

- Oh.

Se întinse după polonic ca să îi pună o porţie de chili.

- Pot să îmi pun şi singur.

Ea începu să îi pună, când văzu privirea lui Dylan peste capul lui Ben. Ceva din ochii lui o făcu să îi dea lui Ben oala şi să se aşeze la loc, enervată pe ea însăşi.

- Ploaia pare să se oprească, zise ea în timp ce îi oferea chili lui Dylan.

- Aşa pare. Dylan îşi puse singur. Bănuiesc că va fi destul noroi în următoarele zile.

- Noroi până la glezne. Abby puse porţia de chili pentru Chris lângă el, ca să se răcească. Dacă îţi place să petreci timp afară, sper că ai adus ceva mai zdravăn decât tenişii.

- Mă descurc eu. Gustă din chili. Ori era delicioasă mâncarea, ori murea el de foame. Oricare ar fi fost motivul, începu să înfulece. Băieţii mi-au spus că ai nişte cai.

- Da, creştem cai din rasa Morgan. Foloseşte şerveţelul, Chris.

- Creşteţi? Dylan evită cu abilitate să fie stropit cu sos în timp ce Chris se juca în castronul lui. Nu ştiam că faceţi afaceri cu cai.

- Din păcate, multă lume nu ştie. Apoi zâmbi şi îl trase pe Ben de ureche. Dar se va afla. Ştii ceva despre cai?

- A avut un şerpaş, interveni Chris.

- Un trăpaş! Ben îşi dădu ochii peste cap şi şi-ar fi şters gura cu mâneca dacă nu ar fi prins privirea ameninţătoare a mamei sale. A zis că avea un metru şaizeci înălţime.

– Aşa a zis?

– Am crescut la o fermă din Jersey.

– Mi se pare stupid să te faci scriitor în cazul ăsta, comentă Ben în timp ce ştergea castronul. Trebuie să fie plictisitor, ca mersul la şcoală.

– Unora dintre oameni le place să îşi folosească mintea. Mai vrei, domnule Crosby?

– Puţin. Mai luă un polonic. Deşi nu era un bărbat vorbăreţ, preferând să asculte, se trezi obligat să îi explice băiatului de ce alesese acea profesie. Ştii, când scriu, călătoresc mult şi cunosc mulţi oameni.

– Asta este destul de bine. Ben făcea desene cu furculiţa pe fundul castronului său. Şi eu voi călători. Când am să cresc, am să mă fac un prădător spaţial.

– Interesantă alegere, murmură Dylan.

– Apoi voi putea zbura dintr-o galaxie în alta să prăduiesc şi să jef... jef...

– Jefuieşti, termină Abby pentru el. Ben este înnebunit după nelegiuiri. Am început deja să strâng bani de cauţiune.

– Este mai bine decât Chris. El vrea să fie gunoier.

– Nu mai vreau. Ochii lui Chris erau înflăcăraţi în timp ce vorbea cu gura plină cu ultima porţie de chili.

– Nu vorbi cu gura plină, iubire. Agită laptele din faţa lui Ben, reamintindu-i de el. Am vizitat-o pe Maddy la New York anul trecut. Chris a fost fascinat de maşinile de gunoi.

– Prost. Vocea lui Ben era plină de dispreţ când privi spre fratele său. Cu adevărat prost.

– Ben, nu este rândul tău să speli vasele?

– Auu, mamă.

– Am făcut o înţelegere. Eu gătesc, voi spălaţi pe rând vasele.

Se îmbufnă pentru moment, apoi o sclipire vicleană îi apăru în ochi.

– Şi el stă aici acum. Ben arătă cu capul spre Dylan. Şi el ar trebui să spele vasele.

Abby se întrebă de ce folosea Ben logica doar când era în avantajul lui?

– Ben, domnul Crosby este oaspete. Acum...

– Copilul are dreptate. Dylan vorbi relaxat, dar fu răsplătit cu un rânjet aprobator din partea lui Ben. Din moment ce voi fi pe aici o vreme, măcar atât pot face – să respect regulile.

– Domnule Crosby, nu trebuie să le faci pe plac monştrilor ăstora. Ben va spăla bucuros vasele.

– Nu, nu le voi spăla, murmură el.

– Ştii, când cineva îţi găteşte o masă bună, poţi cel puţin să strângi la final.

În timp ce se îndepărta de masă, Dylan văzu cum Ben lasă capul în jos.

– Le spăl eu în seara asta.

Ben îşi ridică imediat capul.

– Fără păcăleală?

– Mi se pare corect.

– Super! Haide, Chris, să mergem...

– Să vă faceţi temele, termină Abby. Privi cum gura lui Ben se deschide şi se închide. Ştia că nu era momentul să îşi forţeze norocul. Apoi te poţi uita la televizor.

Tropăind, băieţii erau deja pe hol, întrecându-se în sus pe scări.

– Ce copii fără pretenții, murmură ea. Bănuiesc că ar trebui să îmi cer scuze din nou pentru lipsa lor de maniere.

– Nu te deranja. Și eu am fost copil.

– Bănuiesc că da. Cu coatele pe masă, Abby își rezemă bărbia în mâini și îl privi. Este greu să îți imaginezi anumiți oameni ca fiind mici și vulnerabili. Mai vreți ceva, domnule Crosby?

– Copiii tăi nu au nici o problemă să îmi spună pe nume. Am mâncat împreună acum și vom sta împreună câteva săptămâni. De ce nu încercăm ceva mai puțin formal? Abigail?

– Abby, îl corectă ea automat.

– Abby. Îi plăcu faptul că părea de modă veche; suna drăguț. Ți se potrivește mai bine.

– Dylan este un nume neobișnuit.

– Tatăl meu a vrut ceva solid, precum John. Mama era mai romantică și mai încăpățânată. Se uita din nou la ea cu atitudinea aceea rece, fără să clipească, ceea ce ea stabilise deja că însemna că se formau întrebări în mintea lui. Nu era pregătită să înceapă să îi răspundă.

– Părinții mei au preferat mereu insolitul, începu ea în timp ce se ridica de pe scaun ca să strângă vasele.

– Asta este treaba mea.

Abby continuă să curețe blatul.

– Sunt convinsă că ai câștigat recunoștința eternă a lui Ben fiindcă l-ai scăpat de vase. Dar nu trebuie să te simți obligat.

Se întoarse cu un teanc de castroane în mâini și aproape se ciocni de el.

– Înțelegerea este înțelegere, zise el încet și se întinse să ia castroanele de la ea.

Degetele lor se atinseră, la fel de uşor cum se ating degetele în interacţiunile de zi cu zi. Abby se trase înapoi şi aproape scăpă vasele pe podea.

- Un pic nervoasă?

O privea. Descoperise că poţi afla mai multe de pe chipuri decât din vorbe.

- Nu sunt obişnuită să mai fie cineva în bucătărie. O scuză slabă şi care nu suna adevărată nici pentru ea însăşi. Ar fi bine să te ajut, măcar în seara asta, până înveţi pe unde se află toate. Acolo este maşina de spălat vase. Luă mai multe vase de pe masă, umplându-şi mâinile şi mintea cu treburi obişnuite. Mi se pare ridicol că băieţii fac atâta caz când nu au de făcut nimic mai mult decât să o umple şi să o golească.

- Am putea să lungim chinul un pic şi să gătesc o dată pe săptămână, iar tu să strângi.

Era aplecată deasupra maşinii de spălat vase şi trebui să se îndrepte ca să se holbeze la el.

- Găteşti?

El o înghionti.

- Surprinsă?

Era o prostie să fie, ştia şi ea. Dar nici unul dintre bărbaţii din viaţa ei nu ştiuse să facă diferenţa dintre o oală şi o tigaie. Îşi amintea clar de tatăl ei care fiersese nişte ouă pe o plită electrică într-o cameră de hotel, dar cam atât.

- Bănuiesc că atunci când trăieşti singur este de ajutor.

El se gândi la căsătoria lui. Ea îl auzi râzând, dar nu părea amuzat.

- Chiar şi când nu eşti singur ajută.

Maşina de spălat vase se zgudui puţin în timp ce el punea vasele.

– Asta este cam şubredă.

Se încruntă la ceafa lui.

– Funcţionează.

Nu voia să admită că o cumpărase la mâna a doua şi că o instalase chiar ea cu multă transpiraţie şi degete julite.

– Tu ştii mai bine. După ce puse şi ultima farfurie, o închise. Dar mi se pare că sunt câteva şuruburi slăbite. Poate vrei să arunce careva un ochi.

Erau multe lucruri care necesitau reparaţii. Şi avea să se ocupe de ele după ce manuscrisul avea să fie gata şi restul avansului avea să fie în contul ei bancar.

– Bănuiesc că vrei să munceşti după vreun program.

– Nerăbdătoare să începi?

Abby se duse la cafetieră şi turnă două căni fără să întrebe.

– Eşti aici ca să strângi informaţii, iar eu sunt aici să ţi le ofer. Cea mai bună parte a zilei pentru mine este a doua parte a dimineţii sau prima parte a după-amiezii, dar voi încerca să fiu flexibilă.

– Apreciez.

Luă cafeaua, apoi se aplecă peste aragaz, spre ea, ca un fel de test pentru amândoi. Se gândi că aproape putea să simtă mirosul ploii în părul ei. Pentru un moment, ea rămase nemişcată, destul cât el să îşi vadă propria reflexie în ochii ei. Când o văzu, uită să mai caute şi altceva. Incredibil, dar descoperi că voia să se întindă, să atingă părul care îi cădea pe umeri. Ea făcu un pas înapoi. Reflexia dispăru – şi odată cu ea şi nevoia.

– Micul dejun este devreme. „Concentrează-te asupra rutinei", se avertiză Abby pe ea însăşi. Atât timp cât făcea asta, nu lăsa loc dorinţelor ăstora subite să se strecoare şi să o ia pe nepregătite. Copiii trebuie să prindă autobuzul la şapte şi jumătate, aşa că, dacă eşti genul care doarme până târziu, eşti pe cont propriu.

– Mă descurc.

– Dacă nu sunt în casă, probabil sunt în hambar sau prin una dintre celelalte clădiri, dar ar trebui să termin până la ora zece.

Ce naiba făcea în hambar timp de o oră jumate dimineaţa o femeie cu mâini ca de pianistă? Decise să afle de unul singur în loc să întrebe.

– Stabilim ora zece. Asta poate să varieze de la o zi la alta.

– Da, înţeleg.

Tensiunea se disipa în timp ce ei se concentrau la treabă. Abby se relaxă lipită de masă şi savură ultima cană de cafea din seara aceea. Mai erau ore de umplut între această cană de cafea şi cana cu ceai de plante cu care se răsfăţa înainte de culcare.

– O să fac tot ce pot. Seara, bineînţeles, sunt ocupată cu copiii. Se culcă pe la opt şi jumătate, aşa că, dacă este ceva important de făcut, vom rezolva după ora aceea. În general, fac actele seara.

– Şi eu la fel.

Ea avea un chip încântător, blând, cald, deschis, cu doar un semn de rezervă în jurul gurii. Era genul de chip care putea să facă un bărbat să uite de viclenia feminină dacă nu era atent. Dylan era un bărbat atent.

– Abby, o întrebare.

– Neoficial?

– De data asta, da. De ce ai renunţat la lumea artistică?

De data asta, ea chiar râse. Era un râs jos şi fin, cu un sunet senzual distinct.

– Ai văzut vreodată numărul nostru? Tripletele O'Hurley.

– Nu.

– Aşa mă gândeam şi eu. Dacă îl vedeai, nu mai întrebai.

Era dificil să reziste oamenilor care ştiau să râdă de ei înşişi.

– Aşa rău?

– Oh, mai rău. Mult mai rău. Îşi duse cana la chiuvetă şi o clăti. Trebuie să urc să văd ce fac băieţii. Când fac linişte aşa mult, mă pun pe gânduri. Mai ia cafea. Televizorul este în sufragerie.

– Abby. Nu era mulţumit de ea, de casă, de situaţie. Nimic nu era exact ce părea, de asta era sigur. Cu toate astea, când ea se întoarse spre el, ochii ei erau calmi. Intenţionez să descopăr totul despre tine, murmură el.

Ea simţi un mic junghi interior, dar trecu rapid peste.

– Nu sunt aşa complexă cum văd că vrei să crezi. În orice caz, eşti aici ca să scrii despre Chuck.

– Am să fac şi asta.

Ea se baza pe asta. De asta se şi temea. Încuviinţă o dată din cap şi ieşi să se ducă la copii.

capitolul 3

Pentru a doua oară, Dylan auzi cum îi este deschisă uşa. În pat, trezit brusc, îi luă un moment să îşi aducă aminte că nu era într-o cameră de hotel. Acele zile se terminaseră, şi arma pe care o ţinuse sub pernă trei ani în şir nu mai era acolo. Din obişnuinţă, ţinu ochii închişi şi-şi păstră respiraţia egală.

– Încă doarme.

Şoapta uşor dispreţuitoare era a lui Ben. Chris se urcă peste el ca să vadă mai bine.

– Cum de el poate dormi până târziu?

– Pentru că el este adult, prostule. Pot face ce vor.

– Mama s-a trezit. Ea este adult.

– Asta e diferit. Ea este mamă.

– Ben, Chris. Dylan evaluă strigătul încet ca venind de la baza scărilor. Hai să ne mişcăm! Autobuzul ajunge aici în zece minute.

– Haide! Ben îşi miji ochii pentru ultima dată. Îl putem spiona mai târziu.

Când uşa se închise, Dylan deschise ochii. Nu putea pretinde că era expert în materie de copii, dar începea să creadă că băieţii Rockwell erau făcuţi din alt aluat. La fel ca mama lor. Ridicându-se, se uită la ceas. 7.20. Se părea că totul mergea după ceas aici. Şi era timpul să înceapă.

Douăzeci de minute mai târziu, Dylan cobora scările. Casa era liniştită. Şi goală, îşi dădu el seama înainte să ajungă la parter. Mirosul de cafea îl atrase spre bucătărie.

Arăta de parcă un uragan trecuse pe acolo. Două cutii de cereale se aflau pe blat, amândouă deschise, cu o dâră de grâu expandat și mici cerculețe de ovăz până la marginea acestuia. O pungă de pâine deschisă pe jumătate stătea pe blatul dintre chiuvetă și aragaz. Lângă aceasta se afla o bucată mare de jeleu de struguri, bănui Dylan. Mai erau un borcan cu unt de arahide cu capacul strâmb și o varietate de cuțite, lingurițe și castroane. Labe noroioase se vedeau de la ușa din spate, oprindu-se brusc.

„N-ai ajuns departe, nu-i așa?" se gândi Dylan în timp ce căuta o cană pentru cafea. Cu prima gură de cafea intrând în sistemul lui, se îndreptă spre fereastră. Oricât de confuze erau lucrurile în interior, afară părea destul de liniște. Ploaia înghețase și acoperise ce mai rămăsese din zăpadă cu un strat strălucitor, fragil. Sclipea sub soarele ce strălucea cu putere. La sfârșitul zilei, avea să fie mare mizerie, decise el. Fără ceață, putea să vadă mai încolo de hambar, până la dealurile care se înălțau dincolo de el. Dacă existau vecini, erau puțini și rari.

Ce o determinase să se îngroape aici? Mai ales o femeie obișnuită cu reflectoarele și acțiunea. Mai era ceva care îl deranja, ceva ce îl deranjase mereu. Unde erau bărbații din viața ei? Mai sorbi o dată, plimbându-și privirea peste padoc și peste celelalte clădiri. Cu siguranță, o femeie care arată ca Abby are bărbați. Era văduvă de patru ani. O văduvă tânără, bogată. Deși era dispus să admită că ea lua rolul de mamă în serios, întrebarea tot fără răspuns rămânea. Doi băieți cu vârsta sub zece ani nu contrabalansau un partener.

Dintr-un anumit motiv, ea dorea ca el să ia așa cum părea micuța ei fermă și atașamentul ei față de familie. Gura i se strâmbă într-o grimasă, și bău restul

de cafea. Nu lua nimic drept ceea ce părea. Cu atât mai puţin femeile.

Apoi o văzu. Ieşi dintr-o mică magazie şi închise cu grijă uşa în urma ei. În părul ei se reflecta lumina soarelui în timp ce îşi trecea degetele prin păr şi rămânea locului. Haina era închisă până la bărbie şi se termina un pic deasupra şoldurilor, de unde blugii strâmţi porneau în jos şi erau băgaţi în nişte cizme zgâriate.

„Pozează?" se gândi el în vreme ce un val de excitare nedorit trecu prin el. Ştia că el era acolo, că o privea cum stătea cu chipul ridicat spre soare şi cu un zâmbet liniştit pe faţă? Dar ea nu privi deloc spre casă. Nu se întoarse. Bălăngănind găleata pe care o căra, traversă terenul îngheţat spre hambar.

Lui Abby îi plăcuse mereu cum mirosea şi se simţea într-un hambar, mai ales dimineaţa, când animalele abia se trezeau. Luminile erau slabe, aerul un pic stătut. Auzi cum torceau pisicile din hambar în timp ce se trezeau pentru micul dejun. După ce aşeză găleata lângă uşă, aprinse lumina şi îşi începu treburile de dimineaţă.

– Bună, scumpo. Deschizând primul grajd, păşi înăuntru să verifice iapa castanie care stătea să fete. Ştiu, te simţi grasă şi urâtă. Chicoti când iapa îi suflă în mână. M-am simţit şi eu aşa de câteva ori. Mângâie burta iepei blând şi cu pricepere. Muşchii iepei vibrară, apoi animalul se relaxă în timp ce Abby murmură: Într-o săptămână sau două, totul se va termina, şi vei avea un pui aşa drăguţ! Să ştii că domnul Jorgensen este interesat să îţi cumpere mânzul. Îşi rezemă obrazul de grumazul iepei, oftând. De ce mă face asta să mă simt ca un vânzător de sclavi?

– Prima vânzare?

Nu-l auzise pe Dylan venind. Se întoarse încet, cu un braţ încă în jurul grumazului iepei. Se bărbierise şi faţa lui era acum fină şi tot atractivă, dar nu părea mai blândă decât înainte.

– Da. Până acum, doar am cumpărat şi am construit.

Păşi înăuntru, să se uite mai bine. Iapa era frumoasă, puternică şi cu trupul specific rasei Morgan, cu ochi vioi şi piele lucioasă.

– Tu ai ales iapa asta?

– Eve. Îi spun Eve pentru că este prima dintre iepele de prăsilă. Abia fusese înţărcată când am cumpărat-o la o licitaţie. Domnul Petrie mi-a zis să licitez pentru ea, aşa că am licitat.

– Se pare că domnul Petrie îşi cunoaşte meseria. Cred că domniţa asta îţi va aduce mulţi mânji. Plănuieşti să o dai la montă?

– Asta este ideea. Eve îi adulmecă umărul. Nu mi se pare corect.

– Pentru asta este făcută. Trecuse mult timp de când fusese printre cai. Uitase cât de bine putea să miroasă într-un hambar, cât de liniştitor putea să fie să munceşti printre şi cu animale. Poate că oamenii îl consumaseră prea mult. Iapa se mişcă. Abby se mişcă odată cu ea şi se atinse de el. Contactul era oricum numai liniştitor nu. Câţi ai?

Mintea ei, care era de obicei aşa ordonată, era goală.

– Câţi ce?

– Cai.

– Oh. Se purta ridicol, reacţionând de parcă nu ar fi fost niciodată atinsă de un bărbat. Opt – armăsarul, două iepe bune de prăsilă, două care vor fi de la primăvară,

trei cai pentru călărit. Ultimii erau un lux pe care nu avea să-l regrete niciodată. Nu suntem chiar în prima ligă, continuă Abby, relaxându-se din nou.

– Patru iepe și un armăsar decent, administrați cum trebuie, sună ca un bun început.

– Asta am. Scărpină iapa între urechi. Un început.

El o privi cum se întinde după un căpăstru.

– Ce faci?

– Trebuie să iasă în padoc cât curăț grajdurile.

– Tu? Singură?

Se îndreptă spre următorul grajd, ca să repete procesul cu a doua iapă.

– Domnul Petrie vine pe aici de trei ori pe săptămână ca să ajute, dar acum este răcit, la fel ca jumătate dintre oamenii din zonă. Haideți, fetelor!

Luând frâiele, conduse caii afară. Pentru o clipă, Dylan doar stătu acolo cu mâinile în buzunare. Femeia se uită la el de parcă urma să cadă după prima lopată de bălegar. Ce încerca să demonstreze? Rolul de martiră poate funcționa cu unii bărbați, dar el mereu crezuse că, dacă o ceri, probabil o și meriți.

Apoi se uită la grajduri. Înjură în timp ce luă un căpăstru. Indiferent dacă ea făcea asta ca să-l impresioneze sau nu, nu putea să stea și să o lase doar pe ea să muncească. Afară, Abby închise poarta padocului după cele două iepe, apoi se întoarse și îl văzu pe Dylan aducând încă două.

– Mersi.

Îl întâmpină la jumătatea drumului și se întinse automat după funie. Când el se uită la ea, Abby făcu un pas înapoi, simțindu-se ca o proastă.

– Ăla nu era un apropo. Nu vreau să te simți obligat.

– Nu mă simt.

Trecu de ea şi dădu drumul cailor în padoc.

– Domnule Crosby... Dylan, se corectă ea. Mă descurc. Sunt convinsă că ai alte lucruri pe care ai prefera să le faci dimineaţa.

El închise poarta.

– Aşa, fără să mă gândesc prea mult, pot să enumăr câteva zeci. Hai să îi luăm pe ceilalţi!

Ea ridică dintr-o sprânceană, apoi merse la pas lângă el.

– Ei bine, dacă tot eşti aşa amabil.

– Sunt cunoscut pentru amabilitatea mea.

– Nu mă îndoiesc. Caii de călărie merg afară; sunt în primele trei grajduri de pe partea asta. Las armăsarul înăuntru până termin cu totul. E în stare să muşte unul dintre cai sau să urce pe una dintre iepe dacă nu este suficient de rapidă să scape.

– Pare un iubăreţ.

– Este pe cât de rău se poate, dar descendenţa lui e la fel de pură precum îi e răutatea.

În timp ce petrecu un căpăstru peste unul dintre cai, acesta îşi lăsă capul în jos, apoi o împinse cu putere. Dylan făcu instinctiv o mişcare să o îndrepte, dar ea împingea calul la loc şi râdea.

– Bătăuşule, zise ea acuzator, îngropându-şi chipul în coama lui. Ar prefera să meargă la o plimbare decât în padoc. Poate mai târziu, prietene. Azi sunt ocupată.

Când caii fură aranjaţi, Abby îşi puse mănuşi de lucru.

– Sigur? întrebă ea în timp ce îi întindea o pereche de mănuşi lui Dylan.

– Ia tu partea stângă.

El luă o furcă şi se puse pe treabă, gândindu-se că avea să termine de curăţat şi avea să umple cu paie curate cele patru grajduri cu mult înainte ca ea să termine primul grajd.

Pe măsură ce roaba se umplea, el o ducea spre spatele hambarului şi o adăuga la grămadă. Abby pornise un radio portabil şi cânta în timp ce muncea. El o ignoră. Sau încercă.

Ea nu mai lucrase niciodată cot la cot cu un bărbat. Oh, era domnul Petrie, se gândi ea în timp ce şterse un pic de transpiraţie de pe frunte. Dar el era diferit. Chuck nu se atinsese nici măcar de vreun cârlig pentru curăţat copitele din hambar. Iar tatăl ei... Abby zâmbi în timp ce întindea fânul proaspăt.

De fiecare dată când Francis Xavier O'Hurley vizita ferma, găsea ceva vital de făcut când era de muncit. Nu trebuia să uite că era un artist, îşi reaminti Abby, încercând să nu se gândească la cât de dor îi era de el şi de restul familiei. Mica fermă din Virginia nu se potrivea cu stilul lor de viaţă. Nu se potrivise nici cu al lui. Li se potrivea ei şi copiilor ei. Asta era ceva ce nu avea să uite niciodată. Indiferent de ce compromisuri făcuse sau avea să facă, nu avea să se lase. Dylan îşi înfipse furca în fânul murdar, apoi privi în sus când Abby trecu la grajdul de lângă el.

– De ce nu termini acolo?

– Am terminat deja, zise şi începu să adune cu lopata.

Dylan privi peste umăr, apoi se întoarse cu totul. Cele trei grajduri erau curate şi împrospătate. Se încruntă şi se întoarse înapoi. El abia îl începuse pe al treilea.

– Te mişti repede, bâigui el.

– Este o rutină.

Pentru că nu înţelesese niciodată egoul masculin, nu se gândi la asta în timp ce umplea roaba din spatele lor.

– Am zis că fac eu partea asta.

– Da, apreciez ajutorul.

Abby aruncă ultima furcă, apoi merse să ia mânerele roabei.

– Pune-o jos!

– Este destul de plină. Prefer să fac două drumuri decât să...

– Pune-o dracului jos!

Înfipse furca în fân şi se îndreptă spre ea. Furie – furie de bărbat. Deşi nu o mai resimţise de mulţi ani, tot o recunoştea. Precaută, Abby coborî roaba şi dădu drumul mânerelor.

– Bine, este jos.

– Nu te las să împingi aia cât sunt aici.

– Dar!...

– Nu împingi zece kile de balegă cât sunt eu aici. Luă mânerele. Ai înţeles?

– Posibil. Cu calm şi răbdare, Abby îşi luă furca şi se sprijini în ea. Pot să împing cât vreau când nu eşti pe aici?

– Da.

Împinse roaba pe cimentul în pantă.

– Asta este o prostie, zise ea.

El bombăni ceva ce ea nu desluşi. Clătinând din cap, ieşi şi aduse caii înapoi.

După acea unică ieşire, munciră în linişte. Când Dylan termină, Abby reveni cu toţi caii la grajdurile lor şi îi hrăni. Mai rămăsese doar armăsarul.

– Îl duc eu afară. Abby ţinea un căpăstru la spate şi deschise doar partea de sus a porţii de la grajd. Este cu toane şi imprevizibil. Nu prea vrei să fii prietenos, nu-i aşa Thunder? murmură ea, deschizând precaută şi jumătatea de jos şi păşind înăuntru. Armăsarul dădu înapoi, privind-o în ochi, dar ea continuă să îi vorbească. La primăvară, poţi să paşti şi să îţi faci de cap cu cele două iepe drăguţe.

Strecură căpăstrul peste gâtul lui, strângând bine când el scutură din cap enervat.

– Hipersensibil, comentă Dylan.

– E puţin spus. Mai bine stai mai în spate. Îi place să lovească şi nu îl interesează în cine dă.

Crezând-o pe cuvânt, Dylan se dădu în lături. Thunder începu să dea înapoi, apoi se potoli când Abby îl certă. Îl certa cam în acelaşi fel în care îşi certa fiii, observă Dylan în timp ce ea ieşea din hambar. El îşi luă furca şi se apucă de treabă. Când Abby reveni, el aproape terminase.

– Nu pare să îţi fie străină munca de genul ăsta.

Pentru că îşi dăduse jos haina, ea îi putea vedea muşchii încordându-se de-a lungul antebraţelor. El mârâi un răspuns, dar ea nu-l auzi. Se întreba ce ar simţi dacă ar atinge acele braţe când erau încordate. Trecuse aşa mult timp... Îşi dădu seama şi se îndepărtă ca să mângâie una dintre iepe, care era ocupată să se îndoape cu cereale.

– Ai crescut cai?

– Vite. Dylan împrăştie fân prin grajd. Aveam o fermă de lactate, dar mereu erau nişte cai pe acolo. N-am mai adunat bălegarul dintr-un grajd de când aveam şaisprezece ani.

– Nu pari să fi uitat cum se face.

Nu, nu uitase. Şi nu ar fi înţelept să uite pentru ce venise. Cu toate astea, în acel moment, voia să termine ce începuse. Ai o mătură?

– Este treaba lui Ben să dea cu mătura prin hambar. Ea îi luă furca şi o puse la locul ei. De obicei, îl las pe Thunder în padoc toată dimineaţa dacă nu e murdar afară, aşa că am terminat pentru moment. Minimul pe care îl pot face pentru tine după ce mi-ai salvat atâta timp este să îţi ofer o cafea proaspătă.

– Bine. Apoi avea să îşi ia reportofonul şi caietul şi să înceapă să lucreze la cartea pentru care venise.

– Bucătăria era o harababură, îşi aminti ea. Ţi-a fost greu să găseşti ceva de mâncat?

– Doar cafea.

Ea se aplecă să îşi ridice găleata. O durea spatele un pic.

– Bănuiesc că îţi pot da nişte şuncă şi ouă. Garantez că ouăle sunt proaspete.

El privi în găleată şi văzu un munte de ouă maronii.

– Ai găini?

– Acolo. Îi arătă şopronul din care ieşise mai devreme. Sunt răspunderea băieţilor pe timpul verii. Nu mă lasă inima să îi pun să muncească din greu în zilele de şcoală, aşa că...

El alunecă. Gheaţa se transformase rapid în noroi. Lângă el, Abby se întinse, apoi alunecă şi ea. Se apucară unul de celălalt în mod instinctiv, se balansară, apoi se îndreptară. Chipul ei era îngropat în umărul lui, şi ea începu să chicotească.

– N-ai mai fi râs dacă ai fi căzut pe spate şi ai fi spart... ouăle. Mâna lui era afundată în părul ei. N-ar fi trebuit

să fie acolo, știa și el, dar era așa moale și gâtul de sub el era așa delicat...

– Mereu râd când scap de un dezastru.

Încă zâmbind, privi în sus. Chipul ei era roșu, ochii îi străluceau. Fără să se gândească, fără să fie capabil să gândească, el își încordă brațul în jurul taliei ei. Zâmbetul pieri, dar strălucirea din ochii ei deveni mai puternică. El era așa aproape, corpul lui era așa tare... și o privea de parcă se cunoșteau de o viață, nu de o zi. Ea își dori să fi fost așa. Își dori cu disperare ca ei să se fi cunoscut de o viață și ca el să fie cineva cu care ea să poată vorbi, să poată împărtăși lucruri, pe care să se poată sprijini – măcar puțin. Degetele lui îi atinseră ceafa, și ea tremură, dar nu de frig.

– Ar fi trebuit să te avertizez..., începu ea. Dintr-odată, își dădu seama că inima îi bătea prea repede ca să-i permită să gândească, cu atât mai puțin să vorbească.

– Să mă avertizezi în legătură cu ce?

Era o nebunie. Era greșit. Nu trebuia să uite scopul pentru care venise aici din cauza acestei dorințe subite de a o gusta. Dar, nebunie sau nu, greșit sau nu, voia să simtă cum gura ei o întâlnește pe a lui și oferă.

El își coborî capul, privind-o. Soarele strălucea pe chipul ei, cald și luminos; dar ochii ei erau umbriți, și ea era la fel de precaută cum fusese iapa când el îi pusese căpăstrul peste cap.

– Drumul. Abby își trase capul în spate într-un gest care era ușor de confundat cu o tachinare. Ochii ei nu se desprinseră de ai lui. Buzele ei se deschiseră. Devine alunecos.

– Am observat. Degetele de pe ceafa ei apăsau uşor, trăgând-o mai aproape, tot mai aproape, până când buzele lor fură la distanţă de o şoaptă.

Doruri, nevoi cu care ea crezuse că terminase ieşiră la suprafaţă proaspete şi teribil de puternice. Îşi dorea, oh, îşi dorea să le elibereze şi să simtă. Doar să simtă. Dar ea mereu fusese cea sensibilă. Uitase asta doar o dată şi... Nu putea uita din nou.

– Nu.

Gura lui se atinse de a ei, şi el simţi tremurul nervos pe care ştia că femeile îl folosesc pentru a seduce.

– Deja am făcut-o.

– Nu. Hotărârea ei se şubrezea. Mâna pe care o dusese la pieptul lui stătea acolo pur şi simplu. Te rog, nu!

Respira neregulat, cu ochii pe jumătate închişi.

Dylan respecta prea puţin o femeie care se arăta reticentă pentru ca bărbatul să rămână cu responsabilitatea. Şi cu vina. Nevoia se târa prin el, dar îi dădu drumul lui Abby. Ochii lui erau reci când încuviinţă din cap.

– Alegerea ta.

Ei îi era frig şi era agitată. Era ceva muşcător, ceva dureros în tonul lui, dar nu se putea gândi la asta acum. Atentă la gheaţa care se topea, îşi alese drumul înapoi spre casă.

După ce folosi descălţătorul de cizme de pe veranda din spate, duse ouăle la chiuvetă şi le spălă. Dylan veni după ea.

– Dacă îmi dai câteva minute, pregătesc ceva cald.

– Ia-ţi tot timpul.

Trecu de ea şi ieşi din bucătărie.

Spălă fiecare ou cu meticulozitate, aşteptând ca mintea să i se golească şi ca sistemul ei să se calmeze. Se baza

pe seninătate, muncise pentru ea. Nu putea permite ca asta să se schimbe din cauza unei îmbrățișări din greșeală cu un bărbat pe care abia îl cunoștea. Nu-i dăduse el drumul fără ezitare? Abby puse ouăle într-unul dintre cofrajele goale pe care le păstra sub chiuvetă. El era în siguranță. Ea scoase un singur oftat.

Nu fusese extraordinar de senzuală niciodată, își reaminti ea în timp ce scotea o bucată de șuncă din frigider. Oare nu îi arătase asta Chuck într-o manieră foarte clară? Pur și simplu, nu era suficient de bună să satisfacă nevoile unui bărbat. Abby încălzi tigaia și privi cum șunca se prăjește și se micșorează. Era o soție bună, pe care te puteai baza, responsabilă, empatică, dar nu era o femeie pentru care un bărbat să ardă în miezul nopții.

Nu trebuia să fie. Mai puse apă pentru cafea. Era fericită așa cum era. Intenționa să rămână așa. Trăgând adânc aer în piept, își descleștă mâinile. Dylan venea înapoi.

– Nu te-am întrebat cum vrei ouăle, începu ea, apoi se întoarse și-l văzu că își așază reportofonul pe blat. Nervii amenințau. Vrei să muncești aici?

– Aici este în regulă. Și îmi plac ouăle ochiuri moi. Găsi un loc neocupat de pe blat și se instală. Ascultă, Abby, nu mă aștept să gătești trei mese pe zi pentru mine.

– Cecul pe care l-ai trimis pentru cheltuieli a fost mai mult decât suficient.

– Am crezut că ai angajați.

– Angajați pentru ce? Sparse al doilea ou, apoi aruncă o privire spre el. Dintr-odată, brusc, nervii dispărură, și râse. Personal? Adică menajeră, bucătar și alții?

Încântată, îşi dădu părul pe spate, apoi acordă ouălor toată atenţia ei. De unde naiba ţi-a venit o astfel de idee?

El dădu drumul la înregistrare.

- Rockwell era bogat, tu eşti moştenitoarea lui. Majoritatea femeilor în situaţia ta ar avea unul sau doi servitori.

Ea rămase cu faţa la aragaz, astfel că avea chipul ascuns de păr.

- Nu prea mă atrage să am oameni în preajmă. Sunt aici în majoritatea timpului; ar fi prostesc să am pe cineva care şterge praful în jurul meu.

- Nu ai avut personal înainte ca soţul tău să moară?

- Aici, nu. În Chicago. Întoarse ouăle. Asta a fost înainte şi imediat după ce l-am născut pe Ben. Trăiam într-un apartament din casa mamei lui. Ea avea personal complet. Chuck călătorea foarte mult şi nu aveam cu adevărat o familie încă, aşa că nu deciseserăm unde să ne stabilim.

- Mama lui. Nu v-a aprobat relaţia.

Abby puse farfuria în faţa lui cu mâini tremurânde.

- Unde ai auzit asta?

- Am auzit tot felul de chestii. Face parte din munca mea. Nu trebuie să fi fost uşor să locuieşti în casa lui Janice Rockwell când ea nu era de acord cu acea căsătorie.

- Nu cred că este corect să spui că nu era de acord. Abby se întoarse după cafea, alegându-şi cuvintele cu grijă. Îi era devotată lui Chuck. Probabil ştii că l-a crescut singură după ce a murit soţul ei. Chuck avea doar şapte ani atunci. Nu este uşor să creşti copii fără un partener.

– Ştii şi tu asta.

Ea îi aruncă o privire.

– Da, ştiu. Oricum, Janice era foarte protectoare cu Chuck. Era un bărbat dinamic, atrăgător, genul care atrăgea femeile. La circuite sunt tot felul de admiratoare.

– Tu nu ai fost una dintre ele.

– Nu am urmărit niciodată cursele. Eram mereu pe drumuri, cântând prin cluburi şi aşa mai departe. Nici măcar nu ştiam cine era Chuck atunci când ne-am întâlnit.

– Greu de crezut.

Turnă cafea în două căni.

– La fel a crezut şi Janice.

– Şi ţi-a purtat pică.

Abby sorbi cu calm din cafea.

– Sarcina ta nu este să îmi pui cuvinte în gură, nu?

Nu avea să fie uşor de scuturat. Lui i se păru că avea răspunsurile la îndemână. Prea la îndemână.

– Nu. Continuă!

– Janice nu îmi purta mie, personal, pică. Ar fi purtat pică oricărei femei care l-ar fi luat pe Chuck de lângă ea. Este ceva natural. Oricum, cred că ne-am înţeles destul de bine.

Deşi intenţiona să facă săpături mai adânci pe tema asta, acum o lăsă să treacă mai departe.

– De ce nu îmi povesteşti cum l-ai cunoscut pe Rockwell?

Asta era uşor. Putea vorbi despre asta fără să se ferească.

– Eu şi familia mea cântam într-un club din Miami. Părinţii mei aveau un mic număr de comedie şi câteva melodii. Apoi, eu şi surorile mele ne făceam

numărul – melodii de spectacol şi puţină muzică populară. Doamne, costumele... Se opri râzând, apoi se apucă să strângă prin bucătărie în timp ce vorbea. Oricum, aduceam ceva bani clubului. Mereu am crezut că era meritul lui Chantel. Era uluitoare şi, deşi nu a avut niciodată vocea lui Maddy, atrăgea atenţia. Cursa aducea în oraş sportivii, mecanicii, galeriile şi fanii. Mereu aveam un public destul de bun.

El o privea cum se mişca prin bucătărie cu un zâmbet pe chip, de parcă era amuzată de amintiri.

– În fiecare seară, tata trebuia să îi alunge pe bărbaţii care voiau... ah... să o ia acasă pe Chantel. Apoi, într-o seară, Chuck a intrat cu Brad Billinger.

– Billinger s-a retras acum.

– A renunţat la curse când Chuck a fost omorât. Erau forte apropiaţi. Nu l-am văzut de câţiva ani, dar mereu le trimite băieţilor câte un cadou de ziua lor de naştere şi de Crăciun. De cum s-au aşezat la masă, s-au creat mult zgomot şi confuzie, chiar în timpul numărului nostru. Te obişnuieşti cu genul ăsta de lucruri în cluburi şi trebuie să ştii cum să le tratezi. Gălăgie, persoane care deranjează, beţivi.

– Îmi pot imagina.

– Tata mă pusese pe mine să mă ocup cu genul ăsta de probleme, pentru că Chantel avea tendinţa să îşi piardă cumpătul, iar Maddy avea obiceiul să iasă de pe scenă până când lucrurile se calmau. Aşa că eu luam microfonul, făceam nişte glume, ziceam ceva despre următorul nostru număr, cum că era aşa periculos, încât aveam nevoie de linişte. Nu erau prea atenţi, dar noi continuam. Apoi începeam *Somewhere* din West Side Story. Îl ştii?

– L-am auzit.

Dylan se lăsă pe spate și își aprinse o țigară. Optsprezece ani și se ocupa de bețivi și de scandalagii. Nu putea să fie așa moale cum părea.

– M-am uitat spre locul unde era cea mai mare gălăgie, și Chuck se uita țintă la mine. A fost un sentiment ciudat. Când cânți, oamenii te privesc, dar rareori chiar se uită la tine. La pauză, Chantel a comentat că marea vedetă se holba la mine. Atunci, am primit primul indiciu vag despre Chuck. Chantel mereu citea articolele cu bârfe.

– Acum, ea apare în aceste articole.

– Și adoră fiecare moment.

După ce scotoci prin sertare, Abby veni cu capacul unui borcan, ca Dylan să îl folosească în loc de scrumieră.

– Scuze, dar nu am altceva.

– Chris m-a pus deja la curent cu părerea ta despre fumat. Deci a fost dragoste la prima vedere?

– A fost... Cum explicase ea? Avea optsprezece ani și era așa naivă, încât bărbatul care stătea în bucătăria ei nu ar fi înțeles niciodată. Poți să îi zici așa. Chuck a stat până s-a terminat ultimul număr, apoi a venit în culise și s-a prezentat. Poate că o parte din atracția pe care a simțit-o pentru mine s-a datorat faptului că realmente nu știam că era cineva de care trebuia să fiu impresionată. Era foarte politicos și m-a invitat la cină. Era trecut de miezul nopții, dar m-a invitat la cină.

Zâmbi din nou. Fusese așa tânără și, asemenea lui Chris, așa credulă.

– Bineînțeles, tata nici nu voia să audă. În următoarea după-masă, la motelul unde stăteam erau zeci de trandafiri. Trandafiri roz. Nu mi se mai întâmplase niciodată

ceva aşa romantic. Şi în noaptea aia a venit din nou. A tot revenit până a fermecat-o pe mama, l-a convins pe tata şi eu m-am îndrăgostit. Când a plecat din Miami pentru următoarea cursă, am plecat cu el. Şi aveam inelul de la el pe deget.

Ea privi în jos. Acum, degetul era gol.

– Viaţa este amuzantă, nu-i aşa? murmură ea. Nu ştii niciodată ce farsă îţi va face.

– Ce părere a avut familia ta despre căsătoria cu Chuck?

Ea reveni cu gândurile la ceea ce avea de făcut. „Dă-i suficient“, îşi reaminti Abby. „Numai nu îi oferi totul.“

– Trebuie să înţelegi că cei din familia mea rareori gândesc la fel despre un subiect. Mama a plâns, apoi şi-a modificat rochia ei de mireasă ca să îmi vină, deşi ne-am căsătorit la primărie. Tata a plâns şi el. Până la urmă, mă mărita cu un străin, şi numărul lui artistic tocmai se ducea pe apa sâmbetei. Ridicând un măr, îl şterse absentă cu mâneca. Maddy mi-a zis că eram nebună, dar că toată lumea merită câte o nebunie din când în când. Iar Chantel...

Ezită.

– Chantel ce?

Simţi că era timpul să fie din nou precaută.

– Chantel este cea mai mare dintre noi trei – cu două minute şi jumătate mai mare decât mine, dar tot este sora mai mare. Nu credea că Chuck sau oricine altcineva era suficient de bun. Ea plănuia să aibă multe aventuri amoroase, şi şi-a dat seama că eu ratez şansa asta. Râse, apoi muşcă din măr. Dacă te iei după ce citeşti, Chantel a avut aşa multe aventuri amoroase, că este

norocoasă să mai fie în viaţă. Trace a auzit de nuntă abia după trei sau patru luni. Mi-a trimis o pasăre de cristal din Austria.

– Trace... este fratele tău. Fratele mai mare. Nu am multe informaţii despre el.

– Cine are? Mă îndoiesc serios că are vreo importanţă în situaţia asta. Trace nu l-a cunoscut niciodată pe Chuck.

Dylan îşi notă oricum.

– De aici am plecat în circuit. Unii ar putea spune că este o lună de miere ciudată. Într-un fel, tot primul an al relaţiei fusese o lună de miere. Privind altfel, nu fusese nici o lună de miere, nici un pic de timp singuri. Mai călătorisem şi înainte, zise ea ridicând din umeri. M-am născut pe drum, de fapt. Tata a dat-o jos pe mama din tren în Duluth şi a dus-o la spital cu douăzeci de minute înainte să nască. Zece zile mai târziu, am plecat iar la drum. Până să ajung aici, nu am trăit niciodată într-un singur loc mai mult de şase luni adunate. Urmezi un circuit sau altul.

– Dar Grand Prix-ul e mai captivant.

– În unele privinţe. Dar, cum e şi cu cântatul, necesită multă transpiraţie şi pregătire pentru câteva minute în lumina reflectoarelor.

– De ce te-ai măritat cu el?

Ea privi spre el. Ochii ei erau suficient de calmi, dar el gândi că zâmbetul ei era un pic trist.

– Era un cavaler pe un cal alb. Mereu am crezut în poveştile cu zâne.

capitolul 4

Nu era sinceră cu el. Dylan nu avea nevoie de un detector de minciuni ca să ştie că Abby se îndepărta de adevăr de fiecare dată când vorbeau. Şi, când o făcea, o făcea cu calm, privindu-l drept în ochi. Doar cea mai mică schimbare din tonul ei, mica ezitare îl făceau să îşi dea seama că minţea.

Nu-l deranjau minciunile. De fapt, se aştepta să le întâlnească în munca lui. Motivele pentru minciuni puteau fi variate – protecţie, jenă, nevoia de a face imaginea mai strălucită. Oamenii voiau să se înfăţişeze în cea mai bună lumină, şi era datoria lui să găsească umbrele. O minciună – sau mai degrabă motivul care cauza minciuna – îi spunea mai mult decât simplul adevăr. Experienţa lui de reporter îl învăţase să îşi bazeze o poveste pe fapte, fapte confirmate, şi să lase judecata pentru cititori. Poate că opinia lui mai ieşea la iveală, dar rareori îşi trăda sentimentele. Principala lui problemă cu Abby era că încă nu îi găsise motivaţia. De ce să mintă, când adevărul ar vinde, fără îndoială, mai multe cărţi? Senzaţionalul vindea mai bine decât fericirea casnică. Nu ajunsese la punctul în care să îşi descrie căsătoria ca fiind idilică, dar cu siguranţă reuşise să evite zonele problematice.

Şi fuseseră multe.

Singur în camera lui, cu lampa de birou aprinsă, Dylan scoase un teanc de înregistrări. Se uită la ceas şi văzu că era trecut de miezul nopţii. Restul dormeau de mult,

dar orele normal nu făcuseră niciodată parte din viața lui. Programele și orele fixe încătușau un om. Lui Dylan nu îi plăceau zidurile decât atunci când le construia el. Putea lucra în timpul zilei dacă voia sau putea lucra noaptea, pentru că orele nu contau. Contau doar rezultatele.

În jurul lui, casa era cufundată în liniște; se auzea doar un vânt slab pe la ferestre. Ar fi putut fi singur – dar era conștient, poate prea conștient, că nu era singur. Erau trei oameni în casă, și i se păreau fascinanți. Chris și Ben, Dylan își amintea cu compasiune, se duseseră în camerele lor după o dojană fermă și câteva lacrimi. Folosiseră cel mai bun porțelan al mamei lor pentru a hrăni câinele, ceea ce nu fusese cea mai inteligentă mișcare pe care ar fi putut să o facă.

Ea nu ridicase nici măcar o mână la ei, nici nu țipase, dar predica ei și dezaprobarea îi făcuseră pe băieți să-și plece capul. Bun truc.

Deși îl amuza, Dylan îndepărtă din minte toată povestea. Avea de lucrat și de descifrat o femeie.

Le luase deja interviuri câtorva oameni despre Chuck Rockwell. Opiniile și sentimentele față de el erau variate, dar nici unele nu erau incerte. Singurul lucru ferm pe care Dylan îl remarcase era că oamenii ori îl adorau pe Rockwell, ori îl detestau. Dylan luă banda pe care scria Stanholz și o roti în mâna lui.

Grover P. Stanholz fusese primul copilot al lui Chuck, un avocat bogat din Chicago care iubea cursele și avea legături personale cu familia Rockwell. Timp de zece ani, jucase rolul de tată, mentor și bancher pentru Rockwell. Îl văzuse pe tânărul pilot evoluând de la un debutant dornic la unul dintre cei mai buni concurenți din

circuit. Cam cu un an înainte de moartea sa, Stanholz retrăsese sprijinul financiar oferit protejatului său faimos. Gânditor, Dylan puse caseta în reportofon şi o parcurse până aproape de sfârşit. Îi luă o clipă să găsească bucata pe care o căuta.

– Rockwell era un învingător, câştiga bani şi îmi era prieten, se auzi vocea lui Dylan prin boxă, joasă şi clară.

Dădu mai încet, astfel încât sunetul să nu treacă mai departe de camera lui.

– De ce nu i-ai mai fost copilot când avea cele mai mari şanse să câştige Grand Prix-ul francez?

Urmă o tăcere îndelungată, apoi un fâşâit. Dylan îşi aminti că Stanholz îşi scosese un trabuc şi îl desfăcuse pe îndelete.

– După cum am explicat, interesul meu faţă de Chuck nu era doar financiar. Fusesem un prieten apropiat al tatălui său, eram prietenul mamei lui. Urmă o altă tăcere, cât Stanholz îşi aprinse trabucul. Când Chuck a început, era deja un câştigător. O puteai vedea în ochii lui. Frumuseţea stătea în faptul că iubea şi respecta sportul. Era... special.

– Cum?

– Se îndrepta direct spre vârf. Fie că îl susţineam eu, fie că trebuia să se lupte ca să facă rost de bani pentru a participa, avea să ajungă în vârf.

– Nu putea să folosească banii familiei Rockwell?

– Ca să participe la curse? Râsul lui Stanholz se auzi ca un şuierat. Banii lui Chuck erau bine ascunşi în bancă. Janice îl adora. Nu ar fi dat niciodată bani ca el să poată conduce cu două sute şi ceva de kilometri la oră. Crede-mă, mi-a făcut zile fripte pentru că l-am ajutat, dar

era greu să îi rezişti băiatului. Zisese asta cu un oftat, cu regret. Bărbaţi ca Chuck nu întâlneşti oricând. Pentru a participa la curse ai nevoie de aroganţă, dar şi de smerenie. Este nevoie de raţiune, dar şi să nu îţi pese de propria viaţă şi de membrele tale. Era devotat profesiei sale şi dornic să îşi facă un nume. Mereu m-am întrebat dacă problema nu a fost că a câştigat prea mult prea devreme. Chuck a început să se considere indestructibil. Şi avea senzaţia că nu trebuia să dea socoteală nimănui.

- Să nu dea socoteală?

Aici, mai urmă o pauză, o ezitare, apoi un oftat liniştit.

- Orice făcea - oricum făcea - era corect, pentru că el era cine era. Uitase, dacă înţelegi ce vreau să spun, că era om. Chuck Rockwell era pe un drum pe care urma să se ciocnească cu el însuşi. Dacă nu ar fi avut accidentul la Detroit, l-ar fi avut în altă parte. Am crezut că, dacă refuz să îi mai fiu copilot, asta îl va pune pe gânduri.

- Cum adică era pe un drum pe care urma să se ciocnească cu el însuşi?

- Chuck îşi forja şi propriul lui motor. Mai devreme sau mai târziu, avea să se epuizeze.

- Droguri?

- Nu pot să comentez despre asta.

Era vocea unui avocat, fără emoţie şi seacă.

- Domnule Stanholz, s-a zvonit că Rockwell folosea droguri, mai precis cocaină, de ceva vreme, înainte de accidentul mortal de la Detroit.

- Dacă vrei o dovadă, va trebui să cauţi în altă parte. Chuck nu a murit ca un bărbat admirabil, dar a avut momentele lui. Mi le amintesc.

Dylan opri nemulţumit reportofonul. Era cel mult o non-negare. Avea dovezi, deşi alţii refuzaseră să fie înregistraţi, că Chuck Rockwell era dependent de droguri. Dar fusese curat la ultima cursă. Se stabilise asta la autopsie.

În orice caz, asta era doar o parte. Mai erau şi altele.

Pe următoarea casetă era scris „Brewer". Lori Brewer era sora bărbatului care fusese copilotul lui Rockwell pe parcursul ultimului său an. Fostă fotomodel, divorţată, Lori era, după propriile spuse, o femeie căreia îi plăceau bărbaţii care îşi asumau riscuri. Soţia lui Rockwell nu fusese la standuri în timpul ultimei lui curse. Dar amanta fusese.

Dylan puse caseta şi o porni.

– ... Cel mai excitant şi energic bărbat pe care l-am cunoscut.

Vocea lui Lori avea un ton jos şi senzual, tipic sudist.

– Chuck Rockwell a fost o vedetă, rapid şi fierbinte. Ştia cât valorează. Admir asta la un bărbat.

– Domnişoară Brewer, aţi fost însoţitoarea constantă a lui Rockwell.

– Amantă, îl corectă ea. Nu mă ruşinez cu asta. Chuck era un amant devastator, la fel cum era şi ca pilot. Nu folosea jumătăţi de măsură la nimic. Scoase un râset jos, cald şi dulce. Nici eu.

– Vă deranja că era căsătorit?

– Nu. Eu eram acolo, ea, nu. Uite, ce fel de mariaj este ăla în care oamenii se văd de trei sau patru ori pe an?

– Unul legal.

Îşi aminti că ea răspunsese destul de relaxat, doar ridicând din umeri.

– Chuck plănuia să divorţeze de ea oricum. Problema era că ea ţinea bine de contul lui bancar. Avocaţii negociau un aranjament.

Dylan opri înregistrarea cu o înjurătură mormăită. În conversaţiile cu Abby, ea nu menţionase nici măcar o dată divorţul. Exista mereu posibilitatea ca Rockwell să o fi minţit pe Lori Brewer. Însă Dylan nu credea că abila domnişoară Brewer putea fi păcălită prea mult. Dacă procedurile de divorţ fuseseră demarate, Abby făcea tot ce putea să le acopere. Dylan nu ajunsese în acel punct, nici nu o menţionase pe Lori Brewer. Era conştient că, în momentul în care avea să o facă, ea avea să vadă în el un duşman. Orice avea să mai afle de la ea după acel moment avea să fie scos cu forţa. Aşa că trebuia să aştepte. Ceea ce voia el de la Abby trebuia obţinut prin răbdare.

Dădu la o parte înregistrările altor piloţi, mecanici, altor femei şi o alese pe cea pe care scria „Abby". Nu observase că, dintre toate casetele pe care le avea, a ei era singura pe care nu scria doar numele de familie. Încetase să se mai gândească la ea ca la doamna Rockwell. Înregistrarea era din această dimineaţă, când o încolţise în camera de zi. Împacheta hainele, şi el se gândise că nu mai văzuse pe cineva făcând această activitate casnică liniştită şi care consuma timp de mai mulţi ani decât putea să numere. La radio era o melodie veche din anii '50 şi refrenul cu *doo-wop* şi *sha-la-la* se revărsase în timp ce ea sorta şosete.

Îşi aminti cum arăta ea. Părul ei era strâns într-o coadă de cal şi pomeţii îi ieşeau în evidenţă cu o eleganţă subtilă. Gulerul unei cămăşi în carouri ieşea peste marginea unui hanorac prea mare, lăsându-i curbele şi liniile

corpului în mister. Purta șosete groase. Focul trosnea în spatele ei, flăcările înconjurând lacome buștenii noi. Arăta așa mulțumită și în pace cu ea însăși, că, pentru un moment, el nu voise să o deranjeze. Dar avea o treabă de făcut. Așa cum și acum avea o treabă de făcut. Dylan apăsă pe butonul de pornire.

– Cursele au făcut să existe tensiuni în căsnicia ta?

– Chuck era pilot când l-am cunoscut. Vocea ei pe bandă răsuna calmă și clară după cea mieroasă a lui Lori Brewer. Cursele făceau parte din căsnicia mea.

– Atunci, înseamnă că îți plăcea să îl privești când era în cursă?

Urmase o pauză lungă, cât ea își luase timp să caute cuvintele potrivite.

– Într-un fel, cred că Chuck era în formă maximă când era la volan, pe pistă. Era incitant, aproape straniu de abil. Încrezător, adăugase ea, privind dincolo de Dylan, în trecutul ei. Era așa încrezător în el însuși, în abilitățile lui, că nu mi-a dat niciodată prin cap că va pierde cursa, cu atât mai puțin că va pierde controlul.

– Dar, după primele opt sau nouă luni, nu ai călătorit cu soțul tău.

– Eram însărcinată cu Ben. Zâmbise puțin când scosese din coș un pulover mic și uzat. Începuse să îmi fie greu să merg din oraș în oraș, de la cursă la cursă. Chuck era... Si iată, își notă Dylan, mica variație de ton. Era foarte înțelegător. La scurt timp după aceea, am cumpărat locul ăsta. O casă. Eu și Chuck am fost de acord că Ben, apoi și Chris aveau nevoie de genul ăsta de stabilitate.

– Este greu să îți imaginezi că un bărbat precum Chuck Rockwell s-ar așeza la casa lui într-un asemenea loc. Dar el nu s-a așezat, nu-i așa?

Ea împacheta cu grijă un hanorac roșu strălucitor.

– Chuck avea nevoie de un loc pe care să îl considere acasă, ca oricine altcineva. Dar avea nevoie și de curse. Le-am combinat pe amândouă.

„Subterfugii", se gândi Dylan când opri înregistrarea. Jumătăți de adevăruri și minciuni directe. Ce joc făcea? Și de ce? O cunoștea destul de bine și era sigur că nu era proastă. Ar fi știut despre infidelitățile soțului ei și mai ales despre relația cu Lori Brewer. Îl proteja? Părea greu de crezut că proteja un bărbat care o înșelase, ba chiar pe față, în public, fără un dram de discreție.

Era... fusese... genul de femeie care să se mulțumească să stea în umbră și să se ocupe de treburile casei? Sau era... fusese... o femeie cu ochii pe șansa principală?

Și ce fel de bărbat fusese Rockwell? Fusese un pilot egoist, un amant generos sau un soț și tată înțelegător? Lui Dylan îi venea greu să creadă că vreun bărbat putea să fie toate trei la un loc. Abby era singura care putea să îi ofere răspunsurile de care avea nevoie. Trecând cu mâna prin păr, se îndepărtă de birou. Voia să noteze câte ceva. Odată ce începea, poate reușea să pună totul într-o anumită perspectivă. Privi spre mașina de scris și spre casete. Cafea, decise el. Avea să fie o noapte lungă.

Pe hol, ardea o lumină slabă. Privi de-a lungul coridorului spre locul unde dormea Abby. Ușa ei era parțial deschisă, iar camera era cufundată în întuneric. Avea nevoie să traverseze holul și să deschidă ușa puțin mai mult, ca să o vadă în lumina de pe hol. Ce îi păsa lui de intimitatea ei? Împungea și zgândărea intimitatea

ei de fiecare dată când o întreba ceva. Ea încasase un cec ce îi dăduse lui permisiunea să facă asta.

Nu, nu îi păsa deloc de intimitatea ei. Dar propria lui conservare era altceva. Dacă privea, voia să atingă. Dacă atingea, risca să nu se poată retrage. Aşa că se îndepărtă de camera ei şi coborî scările. Focul din camera de zi ardea încet.

Într-o noapte, o privise pe Abby cum se ocupa de foc şi trebuise să admită că ea se descurca mai bine decât el. Lăsă focul în pace şi trecu prin hol spre bucătărie. Ea era acolo, în întuneric, la bar. Singura lumină era cea care venea de la focul din bucătărie şi de la semiluna de afară. Avea coatele de o parte şi de alta a unei căni, cu bărbia rezemată în ambele mâini. I se păru că arăta incredibil de singură.

– Abby?

Ea sări. Ar fi putut fi amuzant dacă nu ar fi văzut cât de albă îi era faţa înainte ca privirea ei să se concentreze asupra lui.

– Scuze, nu am vrut să te sperii.

– Nu te-am auzit când ai coborât. S-a întâmplat ceva?

– Voiam cafea. Dar, în loc să se ducă la aragaz, se îndreptă spre ea. Credeam că dormi.

– Nu pot să dorm. Zâmbi puţin şi nu se jucă cu părul sau cu marginea halatului, cum se aşteptase el. Apa încă e fierbinte. Tocmai am făcut ceai.

El se aşeză pe scaunul de lângă ea.

– Probleme?

– Vinovăţie.

Instinctele lui de reporter se treziră, luptându-se cu o dorinţă neaşteptată de a pune un braţ în jurul ei pentru a-i oferi alinare.

– În legătură cu ce?

– Văd lacrimile din ochii lui Chris când l-am trimis la culcare fără să îl las să se uite la emisiunea lui preferată.

El nu știa dacă să râdă de el sau de ea.

– Sunt șanse mari să își revină.

– Farfuria nu era așa importantă. Luă cana cu ceai, apoi o lăsă jos fără să bea. Nu le folosesc niciodată. Sunt urâte.

– Uh-huh. Poate ar trebui să ducă una sau două în hambar, la cai.

Ea deschise gura, apoi râse. De data asta, când săltă cana, bău. Calma un gât uscat și vag dureros.

– Nu aș merge chiar așa departe. Janice i le-a dat lui Chuck. Mie și lui Chuck, se corectă ea, puțin cam rapid. Sunt Wedgwood.

– Și ar trebui să fie tratate cu respectul cuvenit, zise el. Nu pierduse scăparea ei. Deci care este problema? întrebă el.

– Detest să îmi pierd cumpătul.

– Chiar așa? Nu ai ridicat vocea.

– Nu trebuie să țipi ca să îți pierzi cumpătul. Privi afară pe fereastră și își dori să nu mai fie așa de frig. Dacă ar fi fost primăvară, ar fi putut ieși să stea pe verandă și să privească cerul. Era doar o farfurie, până la urmă.

– Și era doar o emisiune la televizor.

Ea se rezemă de spătarul scaunului, oftând.

– Crezi că mă port prostește.

– Bănuiesc că te porți ca o mamă. Nu prea am experiență în domeniul ăsta.

– Este așa greu când ești singurul care face regulile și ia deciziile... și face greșelile. Își trecu o mână prin

păr într-un gest inconştient care făcu ca părul să se aşeze frumos în jurul feţei ei. Uneori, noaptea târziu, ca acum, mă îngrijorez că sunt prea dură cu ei. Că le cer prea mult. Sunt doar copii. Acum, i-am trimis la culcare, Chris trăgându-şi nasul şi Ben stând îmbufnat, şi...

Dylan o întrerupse.

– Poate eşti prea dură cu mama lor.

Ea se opri, se uită fix la el, apoi se uită la ceaiul ei.

– Sunt responsabilă.

Şi asta era, o putea auzi în tonul ei. El începu să renunţe, să o lase în propria nefericire. Dar orice credea despre ea, orice nu credea despre ea... ştia că ea le era devotată copiilor ei.

– Uite, nu ştiu totul despre copii, dar aş zice că micuţii tăi sunt normali şi echilibraţi. Poate ar trebui să te feliciţi în loc să te plângi.

– Nu fac asta.

– Ba da.

Ea aşteptă să apară enervarea, dar nu se întâmplă asta. Simţi, în schimb, cum dispare vinovăţia.

– Mersi. Uşurată acum, Abby îşi încălzi mâinile de cană. Cred că ajută să primeşti puţin sprijin moral din când în când.

– Nici o problemă. Nu îmi place să văd o femeie îmbufnată lângă ceaiul ei.

Ea râse, dar el nu-şi putu da seama dacă râdea de ea sau de el.

– Eu nu mă îmbufnez niciodată, dar sunt o campioană la învinovăţit. Erau momente, când Ben trecea prin crizele de la doi ani, când o sunam pe mama şi o ascultam la telefon cum îmi spunea că băiatul probabil nu va ajunge un maniac sinucigaş.

– Aş fi crezut că discutai asta cu soţul tău.

– Asta nu ar fi făcut... Se opri. Era târziu, şi ea era obosită şi mult prea vulnerabilă. Îţi fac cafeaua aia, zise ea şi dădu să se ridice.

– Nu vreau să mă serveşti.

Mâna lui era pe braţul ei, şi, deşi atingerea era uşoară, era suficient cât să o ţină pe loc.

Ea simţi, în mod incredibil, o dorinţă de a se duce în braţele lui. Voia să fie ţinută în braţe, voia ca el să o îmbrăţişeze şi să nu îi mai pună nici o întrebare. Dar sigur că el avea să o întrebe. Mereu avea să întrebe, şi ea nu putea să îi răspundă mereu. Abby rămase pe loc şi păstră distanţa.

– Şi eu nu vreau să mă intervievezi acum.

– Nu l-ai menţionat niciodată pe Chuck în calitate de tată, Abby. De ce?

– Poate pentru că nu m-ai întrebat niciodată.

– Te întreb acum.

– Ţi-am spus, nu am chef de un interviu. Este târziu. Sunt obosită.

– Şi minţi.

Strânsoarea lui deveni mai puternică, suficient cât să îi facă inima să bată neregulat.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Era sătul de toate eschivele ei, sătul să se uite la chipul ei şi să ştie că adevărul nu era acolo.

– De fiecare dată când ating un anumit subiect, îmi dai răspunsurile astea prestabilite. Foarte drăguţe şi bine repetate. Trebuie să mă întreb de ce. De ce vrei să îi speli păcatele lui Chuck Rockwell?

O rănea. Nu îi rănea braţul - abia îi simţea degetele -, ci o rănea adânc în zone pe care ea se amăgea crezând că sunt în siguranţă.

– Era soţul meu. E ăsta un răspuns mulţumitor pentru tine?

– Nu. Putea să audă cum în vocea ei tremurau emoţiile. Aşa că avea să preseze, să preseze acum. Teoria mea este că, dacă el dădea bine, dădeai şi tu mai bine. Şi, dacă mariajul tău părea să meargă bine, Janice Rockwell era fericită. Chuck era singurul ei fiu, şi cineva trebuia să îi moştenească toţi banii.

Pentru a doua oară, o văzu cum păleşte la faţă, dar, de data asta, recunoscu furia, nu teama. Se dezlănţuise în ea; o putea simţi doar atingându-i braţul.

El voia asta. Voia să facă găuri în calmul ei şi să ajungă la adevăr. Şi la ea.

– Dă-mi drumul!

Vocea ei vibră în liniştea din bucătărie. În spatele lor, un buştean trosni şi aruncă scântei spre grilajul şemineului. Nici unul din ei nu observă asta.

– Vreau un răspuns mai întâi.

– Se pare că îl ai deja.

– Dacă vrei să cred altceva, spune-mi!

– Nu mă interesează ce crezi. Şi asta, îşi dădu ea seama, era cea mai mare minciună dintre toate. Îi păsa, şi, pentru că îi păsa, acuzaţiile lui o zdrobeau. Mai fusese zdrobită şi înainte şi înţelesese că plângându-se de asta nu se alegea decât cu umilinţă. Îţi voi da ce vrei să auzi, şi să terminăm. Am ales să exploatez căsnicia mea, să iau bani de pe urma faimei şi a reputaţiei soţului meu mort. Din moment ce sunt mai mult decât sigură că Janice Rockwell va citi cartea, vreau să fiu sigură

ca va fi satisfăcută de rezultat. Evident că vreau ca ea să vadă că mariajul meu cu Chuck a fost unul solid. Orice mizerie reuşeşti să descoperi nu va veni de la mine. Mulţumit?

El îi dădu drumul la braţ. În câteva secunde, ea îi confirmase tot ce credea el despre ea şi contrazisese tot ce începea să simtă.

– Da, sunt mulţumit.

– Bine. Dacă mai ai alte întrebări, întreabă-mă mâine, când merge înregistrarea.

O privi cum se depărta şi se întrebă cât avea să îi ia să separe minciunile de adevăr.

Abby se trezi rapid şi, după prima jumătate de cană de cafea, era complet trează şi gata să preia iniţiativa. Acum era reticentă să se dea jos din pat. Muşchii o dureau, tâmplele îi pulsau. Dădu vina pe o noapte agitată şi îşi începu rutina de dimineaţă fără chef.

Băieţii erau destul de veseli în timp ce îşi mâncau micul dejun. Altercaţia din seara precedentă era deja uitată. După ce îi trimise la şcoală, savură încă o cană de cafea, aşteptând ca organismul să se sincronizeze cu programul ei.

Încă târându-se, se înfofoli în haină şi ieşi din casă. Soarele era strălucitor, aerul se încălzea cu primele promisiuni ale primăverii, dar ea tremura şi îşi dori să îşi fi luat un pulover în plus pe ea. Să răcească, hotărî ea în timp ce îşi freca locul dureros de la ceafă. Ei bine, nu avea timp de aşa ceva. Trecu pe pilot automat, adună ouăle, apoi se îndreptă spre hambar. Grajdurile trebuiau curăţate, caii trebuiau hrăniţi şi ţesălaţi. Pentru prima dată în mai mult decât îşi putea aminti, se necăji din cauza

orelor petrecute muncind. Tot ce făcea era să cureţe după alţii, să aibă grijă de problemele altora şi să se ocupe de chestiile care trebuiau făcute. Când avea să aibă timp pentru ea? Timp să stea cu o carte, într-o după-amiază. O carte. Aproape râzând de ea însăşi, adună căpestrele. Nu era acum momentul să se gândească la cărţi – cu atât mai puţin la o anumită carte. Uitase că putea fi rănită. Trecuse aşa mult timp de când avusese de-a face cu cineva care putea să...

Apăsând cu degetele peste ochi, Abby se opri. Nu putea să spună că în relaţia ei cu Dylan exista implicare. Doar afaceri, genul de afaceri care erau menite să le aducă amândurora beneficii – asta era tot. Nu conta, nu putea conta pentru ea că el credea că ea era o oportunistă. Abby bănuia că ăsta era cel mai drăguţ cuvânt pentru a exprima ce credea el despre ea. Dacă făcea după cum îi dictau sentimentele rănite şi-l dădea afară, nu obţinea nimic. În orice caz, semnase hârtiile şi era obligată să îl ţină prin preajmă.

Şi când se terminau obligaţiile ei? Abby dădu drumul primilor doi cai în padoc, apoi se întoarse la hambar. Avusese obligaţii faţă de Chuck, apoi faţă de copiii ei. Acum, din cauza lor, avea obligaţii faţă de Chuck. Aşa că avea să îl lase pe Dylan Crosby să creadă ce voia despre ea atât timp cât îşi scria cartea.

Obosită, îşi sprijini capul de crupa calului. Carnea lui era răcoroasă şi prietenoasă. Doamne, avea nevoie de un prieten. Cum putea gândi corect când capul îi bubuia? Cu toate astea, trebuia să o facă. Izbucnirea din seara precedentă ar putea să o coste. Dacă Dylan îşi făcuse o impresie proastă despre ea, avea să lase să se simtă asta şi în modul în care scria? La naiba, ce îi păsa lui

de motivele ei pentru ca acea carte să vadă tiparul? Oricare ar fi fost motivele, el era plătit să scrie. Motivaţia ei nu avea nici o legătură cu povestea vieţii lui Chuck. Şi totuşi, avea de-a face cu asta. Făcu al doilea drum afară şi se întoarse după ceilalţi cai. Poate după ce termina în hambar mintea ei avea să fie mai limpede. Apoi avea să ştie modalitatea corectă de a-l trata pe Dylan.

Îşi aminti de dimineaţa când soarele fusese strălucitor şi puternic pe chipul ei şi el o ţinuse în braţe. O dorise. Încă îşi amintea cum îi arătau ochii, cum se simţise gura lui când o atinsese în treacăt pe a ei. Pentru o clipă, pentru un moment îngăduitor, ea îşi dori ca el să fie cineva pe care se putea baza, cineva în care să aibă încredere. Asta era o prostie. Ştiuse înainte de a-l întâlni că el avea o treabă de făcut. La fel şi ea.

Când termină cu primul grajd, pielea ei era acoperită de transpiraţie. Când ridică furca să se apuce de următorul grajd, i se păru mai grea decât de obicei.

– Mi se pare că ar trebui să îţi angajezi nişte ajutoare.

Dylan stătea în uşă, cu soarele în spate şi chipul în umbră. Abby se opri suficient cât să îi arunce o privire.

– Aşa ţi se pare? O să am asta în vedere.

El luă o furcă, dar doar se sprijini pe ea.

– Abby, de ce nu renunţi la mascarada asta – ştii la ce mă refer... mica luptătoare casnică muncind de la răsărit la apus ca să îşi întreţină familia.

Ea se concentră asupra a ceea ce făcea.

– Încerc să te impresionez.

– Nu te deranja. Cartea este despre Chuck Rockwell, nu despre tine.

– Bine, Renunţ la teatru imediat ce termin cu bălegarul ăsta.

Deci avea gheare. Degetele lui se încordară pe coada uzată de lemn, până când le relaxă voit. Voia să ajungă la ea, dar trebuia să rămână stăpân pe sine.

– Ascultă, atât timp cât lucrurile nu evoluează, cartea bate pasul pe loc. Din moment ce amândoi vrem să înaintăm, hai să nu mai jucăm jocuri!

– Bine. Pentru că avea nevoie să se odihnească un moment, se opri şi se sprijini pe furcă. Ce vrei, Dylan?

– Adevărul – sau cât de aproape poţi să fii de el. Ai fost măritată cu Rockwell timp de patru ani. Asta înseamnă că sunt părţi din viaţa lui pe care le cunoşti mai bine decât oricine. Alea sunt părţile pe care le vreau de la tine. Alea sunt părţile pe care ai fost plătită să mi le oferi.

– Am spus că am să vorbesc cu tine când merge înregistrarea şi aşa voi face. Reveni la grajd. Acum, am de lucru.

– Lasă-l naibii de lucru! Dylan o apucă de revere şi o întoarse. Furca ei se lovi de ciment. Cheamă pe cine face lucrul ăsta de obicei şi hai la treabă! Am obosit să îmi pierd timpul.

– Personalul meu? S-ar fi retras, dar nu credea că avea forţa. Îmi pare rău, le-am dat liber o lună. Dacă vrei să munceşti, adu-ţi reportofonul aici. Caii au nevoie să fie îngrijiţi.

– Cine dracu' eşti? întrebă el, scuturând-o. Fu la fel de surprins ca ea când genunchii ei cedară. Ţinând-o ferm, o lipi de grajd. Ce se întâmplă cu tine?

– Nimic. Încercă să îi îndepărteze mâna, dar nu reuşi. Nu sunt obişnuită să fiu zgâlţâită.

– Eşti mai zgâlţâită în metrou, murmură el.

Îl făcuse să se simtă ca o brută şi detesta asta. Îi dădu drumul.

– Tu ştii mai multe despre asta decât mine. Înfuriată pe ea însăşi, se aplecă să ridice furca. Când întoarse capul, se prinse de partea laterală a grajdului pentru a se sprijini.

Înjurând, Dylan o apucă de umeri.

– Uite ce e, dacă eşti bolnavă...

– Nu sunt. Eu nu mă îmbolnăvesc niciodată. Sunt doar puţin obosită.

Şi palidă, îşi dădu el seama când se uită la ea. Îşi dădu mănuşa jos şi lipi mâna de faţa ei.

– Ai febră.

– Îmi este doar prea cald.

Vocea îi deveni mai stridentă din cauza panicii de a fi atinsă, deşi avea nevoie de acea atingere.

– Lasă-mă în pace până termin aici!

– Nu suport martirii, bombăni el, luând-o de braţ.

Rar, foarte rar, lăsa Abby ca moştenirea ei irlandeză să iasă la suprafaţă într-o izbucnire de furie oarbă. Mereu lăsase asta în seama celorlalţi membri ai familiei ei, şi ea trecea peste dificultăţi cu calm. Acum, nu era unul dintre acele momente. Îşi trase braţul şi îl împinse pe Dylan în peretele grajdului. Puterea pe care o scosese la suprafaţă îi uimi pe amândoi.

– Nu mă interesează ce nu suporţi. Nu dau doi bani pe ce crezi tu. Hârtiile alea pe care le-am semnat nu îţi dau dreptul să te bagi în viaţa mea. Îţi voi spune eu când o să am timp pentru întrebările şi acuzaţiile tale. Chiar dacă tu crezi că este un joc sau o mască, am treabă de făcut. Te poţi duce dracului.

Când se întoarse şi apucă mânerele roabei, gâfâia. O ridică, făcu doi paşi, apoi îi dădu drumul din nou când forţa ei se evaporă.

– Te descurci minunat. Era sătul de ea şi de el însuşi, dar va trebui să se ocupe de asta mai târziu. Acum, dacă nu cumva se înşela foarte tare, femeia avea nevoie de un pat. De data asta, când o luă de braţ, ea nu putu să facă mai mult decât să se scuture.

– Nu mă atinge.

– Scumpo, am făcut tot ce am putut să nu te ating toată săptămâna.

Când ea se împiedică, el înjură, apoi o luă în braţe.

– De data asta, va trebui să suportăm amândoi.

– Nu trebuie să mă cari. Apoi începu să tremure. Prea slăbită, lăsă să îi cadă capul pe umărul lui. Nu am terminat, zise ea.

– Ba da, ai terminat.

– Ouăle.

– Le iau eu mai târziu - după ce te vâr în pat.

– În pat? Se ridică din nou, observând cu greu că tocmai ajungeau pe verandă. Nu pot să stau în pat. Nu m-am ocupat de cai, şi veterinarul vine la ora unu să se uite la iepe. Domnul Jorgensen vine cu el. Trebuie să vând mânzul.

– Sunt sigur că Jorgensen o să fie încântat să îţi cumpere mânzul după ce îi dai gripă.

– Gripă? Nu am gripă, doar o mică răceală.

– Gripă. Dylan o aşeză pe pat, apoi îi dădu jos cizmele. Aş zice că îţi revii în vreo două zile.

– Nu fi absurd! Reuşi cu mare efort să se sprijine în coate. Am nevoie de câteva aspirine.

– Poţi să te dezbraci singură sau ai nevoie de ajutor?

– Nu mă dezbrac, zise ea direct, deşi, dacă şi-ar fi putut pune o dorinţă în acel moment, ar fi fost să doarmă.

– Cu ajutor, atunci.

Se aşeză şi începu să îi descheie haina.

– Nu îmi trebuie şi nici nu vreau ajutorul tău. Se agăţă de fărâma de demnitate rămasă şi se chinui să stea în fund. Uite, poate am puţină gripă, dar am şi doi copii care vor intra pe uşă la trei şi douăzeci şi cinci. Între timp, trebuie să ţesal caii, mai ales pe Eve. Depind multe de afacerea cu Jorgensen.

Dylan îi studie chipul. Pielea ei era palidă, ochii ardeau de febră. Cea mai rapidă metodă de a o linişti era să fie de acord cu ea.

– Bine, asta este la ora unu. Fă-ţi un bine şi odihneşte-te timp de o oră. Când ea dădu să obiecteze, el clătină din cap. Abby, cu siguranţă îl vei impresiona pe Jorgensen când îi vei leşina la picioare.

Ea se clătina. Nu avea sens să nege. Ca să fie sinceră, nu credea că ar fi putut ridica un pieptene de ţesălat în acel moment. Era o femeie practică, şi cel mai practic lucru de făcut acum era să se odihnească până îşi recăpăta forţa. Poate că nu îi convenea să fie de acord cu el, dar trebuia pur şi simplu să treacă peste asta.

– Mă odihnesc o oră.

– Bine, treci în pat. Îţi aduc două aspirine.

– Mersi. Îşi dădu haina jos când el se ridică. Apoi, după cum avea obiceiul, conştiinţa o împunse. Serios, apreciez, continuă ea.

– Nu e nici o problemă.

Când el plecă, Abby se prinse de piciorul patului şi se ridică. Corpul ei o pedepsea cu o durere generalizată. Mişcându-se încet, se îndreptă spre dulap şi scoase

de acolo o cămaşă de noapte din bumbac. Îşi dădu jos puloverul, apoi blugii. Extenuată de efort, rămase în picioare clătinându-se şi tremurând. „Doar o oră, şi voi fi bine", îşi spuse ea.

Mai târziu, nici măcar nu îşi putea aminti cum trăsese pe ea cămaşa şi cum se târâse în pat.

Când reveni mai târziu, Dylan o găsi acolo. Întinsă pe burtă, dormea atât de adânc, că nici nu se mişcă atunci când el o înveli. Nici nu se mişcă în momentul când el se apropie mai mult de ea şi îi îndepărtă părul de pe faţă. Nu se mişcă timp de o oră cât el stătu în scaunul de lângă patul ei, privind-o.

Şi întrebându-se.

capitolul 5

Abby se trezi transpirată, cu dureri şi dezorientată. Cât dormise? Apăsând cu podul palmelor peste ochi, încercă să îşi adune rezervele de energie. Pielea era lipicioasă, şi pentru o clipă se gândi că gâtul ei fusese căptuşit cu ceva fierbinte şi amar. Fu nevoită să admită că orice o lovise o făcuse cu putere. Pentru că era singură, gemu puţin când se ridică. Apoi, uitându-se la ceasul de lângă ea, gemu din nou. 14.15. Dormise aproape patru ore. „Domnul Jorgensen." Disperată, Abby sări din pat. Pulsaţia din capul ei reîncepu imediat, împreună cu o durere care părea să îi atingă fiecare centimetru din corp. Îşi dădu seama că era leoarcă de transpiraţie. Abby îşi înşfăcă blugii, apoi se sprijini de piciorul patului, aşteptând ca slăbiciunea să treacă. „S-ar putea să fie încă aici", îşi zise ea. Poate ajunsese târziu şi chiar acum era în hambar, uitându-se la iapă. Eve nu fusese ţesălată, dar Jorgensen o văzuse deja în cea mai bună formă a ei. Şi veterinarul - veterinarul era obligat să susţină faptul că iapa era puternică şi sănătoasă. Tot ce trebuia să facă era să se îmbrace, să iasă şi să îşi ceară scuze. Dylan intră, ducând o tavă.

- Pleci undeva?

- Este trecut de ora două.

Deşi abia simţită, era clar o acuzaţie.

- Ai dreptate.

Puse tava jos pe măsuţa de toaletă şi o studie. Cămaşa de noapte era desfăcută la gât şi îi alunecase nonşalant

pe un umăr - un umăr foarte subţire, foarte fin. Restul din ea era la fel de subţire, de la picioarele lungi de dansatoare la sânii subtil rotunzi şi fermi.

Un bărbat avea dreptul să simtă o mică încordare, puţină căldură, un pic de dorinţă când vedea o femeie pe jumătate goală şi un pat desfăcut. Doar că nu putea permite ca lucrurile să devină personale.

– Interesant, murmură el. Este prima dată când te văd în ceva ce nu are cinci centimetri grosime.

– Sunt sigură că arăt răvăşitor.

– De fapt, arăţi ca dracu'. De ce nu treci înapoi în pat înainte să cazi iar în genunchi?

– Domnul Jorgensen...

– Un omuleţ interesant, termină Dylan. Mergând spre ea, Dylan îi luă blugii din mână şi îi aruncă pe un scaun. A vorbit despre caii lui cu mai multă pasiune decât despre soţia lui.

O aşeză pe pat în timp ce vorbea.

– Mai este aici? Trebuie să ies şi să discut cu el.

– A plecat.

Cu puţină agitaţie, Dylan îi aranjă pernele la spate.

– A plecat?

– Da. Haide! Am reuşit să găsesc asta printre recipientele de spray antiseptic şi leucoplastele colorate.

Ea îndepărtă termometrul în timp ce încerca să se concentreze la următoarea mişcare.

– Îl pot suna să reprogramăm. I-ai explicat de ce nu sunt disponibilă? Nu pot să cred că l-am pierdut. Veterinarul... veterinarul a...?

Dylan îi băgă termometrul în gură, apoi îi prinse ambele mâini înainte ca ea să-l scoată.

– Taci din gură!

Când ea începu să bombăne, el îi prinse bărbia cu cealaltă mână.

– Ascultă, dacă vrei să auzi despre Jorgensen, o să laşi termometrul acolo şi o să ţii gura închisă. Ai înţeles?

Ea se prăbuşi pe perne, aproape gata să se bosumfle. Îi vorbea de parcă era unul dintre copii. Nevăzând alternativa, ea încuviinţă din cap.

– Bun.

Îi dădu drumul la mâini şi se duse după tavă. Abby trase imediat termometrul din gură.

– Veterinarul a examinat-o pe Eve? Am nevoie să...

– Pune-l la loc, altfel plec şi te las să vorbeşti singură. După ce puse tava în poala ei, rămase în picioare, aşteptând. Simţi o plăcută senzaţie de satisfacţie când ea se supuse. Veterinarul a zis că Eve este într-o formă perfectă, că nu întrevede vreo complicaţie şi că poţi să te aştepţi să fete mânzul într-o săptămână.

Ea se întinse după termometru. Fu de ajuns ca el să ridice dintr-o sprânceană ca să o oprească.

– Despre cealaltă iapă, Gladys?

Când ea încuviinţă, el clătină din cap.

– Ce nume pentru un cal! Oricum, şi ea este la fel de în formă. Jorgensen a zis să îţi transmit că, dacă totul merge bine, te sună să discutaţi termenii după naşterea mânzului. Şi a mai zis, continuă Dylan, apucând-o din nou de încheietură când ea se întinse, că are câteva nume pentru tine. Oameni care ar putea fi interesaţi de celălalt mânz. Am sentimentul că ar putea fi chiar el interesat dacă nu l-ar jupui nevastă-sa. Îl poţi suna când te pui pe picioare. Mulţumită?

Ea închise ochii şi încuviinţă din cap. Se întâmpla, în sfârşit se întâmpla cu adevărat. Banii de pe mânji aveau

să acopere o parte din ce mai rămăsese din împrumutul pe care fusese forțată să îl ia după moartea lui Chuck. Să scape de aproape toată datoria, să știe că într-un an sau doi avea să fie iarăși stabilă... În mod nebunesc, îi venea să plângă. Voia să se îngroape sub pături și să plângă până când lacrimile de ușurare ar fi spălat totul. Ținând ochii închiși, așteptă până se adună.

„O femeie ciudată“, se gândi Dylan în timp ce o privea. De ce era așa emoționată de vânzarea a doi cai? Era sigur că prețul era corect, dar era doar o picătură într-o găleată dacă era să compare cu proprietatea pe care o moștenise de la Rockwell. Banii contau, probabil, decise el, deși nu-și dădea seama pe ce îi cheltuia. Pe mobile, poate. Patul ei era din secolul al XVIII-lea, și nu era ceva ce cumpărai cu ușurință. Și caii, desigur. Nu cumpărase armăsarul cu un cântec și un fluturat din gene. Se uită la dulapul ei. Putea să pună pariu că o mare bucată din rest atârna înăuntru.

Când ea deschise ochii din nou, el scoase termometrul.

– Dylan, nu știu ce să spun.

– Um-hmm. Treizeci și nouă cu patru. Se pare că ai câștigat un premiu.

– Treizeci și nouă cu patru? Recunoștința ei dispăru. Asta-i ridicol, dă-mi să văd!

El nu o lăsă să atingă termometrul.

– Mereu ești un pacient așa groaznic?

– Nu sunt niciodată bolnavă. Cred că ai văzut greșit.

El îi dădu termometrul, apoi o privi cum se încruntă.

– Ei bine, asta ar trebui să te facă să te simți mult mai rău.

Îi luă din nou termometrul, îl agită și apoi îl puse în suportul de plastic.

– Te poţi hrăni singură sau ai nevoie de ajutor?

– Mă descurc. Se uită fără poftă la supa aburindă de pe tavă. De obicei, nu mănânc la prânz.

– Azi, ai să mănânci. Ai nevoie de lichide. Încearcă sucul întâi.

Luă paharul pe care i-l dădu el, apoi oftă. Nu era de mirare că o trata ca pe unul dintre băieţi. Se purta ca unul.

– Mersi. Îmi cer scuze că mă plâng. Nu vreau să fiu irascibilă, dar sunt aşa multe lucruri pe care trebuie să le fac. Iar dacă stau întinsă aici, nu rezolv nimic.

– Indispensabilă, nu-i aşa?

Ea îl privi din nou. Ceva se văzu în ochii ei – emoţie, speranţă, întrebări, nu putea să spună exact ce.

– Este nevoie de mine.

O spusese cu aşa o disperare mută, că el se întinse şi o mângâie pe obraz înainte să se gândească la gest.

– Atunci, ar fi bine să ai grijă de tine.

– Da. Ridică lingura şi încercă să afişeze un pic de entuziasm pentru supă. Sunt o pacientă groaznică. Îmi pare rău.

– Este în regulă. Şi eu sunt la fel.

Ca să-i facă pe plac, începu să mănânce.

– Nu arăţi ca şi cum te-ai fi îmbolnăvit vreodată.

– Dacă te face să te simţi mai bine, acum câţiva ani am avut şi eu gripă.

Ea zâmbi, cu autoironie în ochi.

– Contează. Oricum, sunt mai obişnuită să fac pe doctorul. Ambii băieţi au avut varicelă în septembrie. Casa arăta ca un salon de spital. Dylan... Muncise la asta de câteva ori. Acum, înghiţindu-şi supa, se gândi că avea curaj. Îmi pare rău pentru aseară şi pentru azi-dimineaţă.

– Îţi pare rău pentru ce?

Ea privi în sus. Părea aşa relaxat, aşa impasibil. Cuvintele grele şi certurile nu păreau să îl lase copleşit de vinovăţie. Dar el nu minţise, amândoi ştiau asta. Se gândi că amândoi ştiau că ea avea să continue să mintă.

– Am spus lucruri pe care nu voiam să le spun. Aşa fac mereu când sunt nervoasă.

– Poate că erai mai sinceră decât crezi.

Era încordat. Oricum ar fi arătat pe afară, era uimit de ea.

– Ascultă, Abby, încă intenţionez să fac presiuni, presiuni zdravene asupra ta. Dar am cât de cât scrupule. Nu intenţionez să încep să mă lupt cu tine până nu te pui pe picioare.

Ea zâmbi.

– Cât sunt bolnavă, sunt în siguranţă.

– Ceva de genul ăsta. Nu mănânci.

– Îmi pare foarte rău. Puse lingura jos. Pur şi simplu, nu pot.

Ridică tava şi o puse lângă pat.

– Ţi-a zis cineva vreodată că îţi ceri scuze prea mult?

– Da, zise zâmbind din nou. Îmi pare rău.

– Eşti o femeie interesantă, Abby.

– Oh? Era aşa bine să se lase pe spate. Liniştită, trase păturile mai sus. Incredibil, dar era obosită din nou, aşa obosită, că nu ar fi fost nevoie de nici un efort să se lase pe spate şi să adoarmă. Mereu am crezut că sunt mai degrabă banală.

– Banală. Privi spre mâinile ei elegante şi îşi aminti cât de competent munciseră. Îşi aduse aminte de femeia în blană de nurcă, cu diamante strălucind la urechi, şi se gândi apoi la cum împăturise ea hainele.

Nu se potrivea cu banalul. Pur şi simplu, nu se potrivea cu nimic.

– Am o poză de-a ta în dosarul meu, făcută la Monte Carlo. Erai înfăşurată până la urechi în blană de nurcă albă.

– Blană de nurca albă. Zâmbi somnoroasă pe măsură ce energia se storcea din ea strop cu strop. M-a făcut să mă simt ca o prinţesă. A fost fabulos, nu-i aşa?

– A fost?

– Mmm. Chiar ca o prinţesă.

– Unde este?

– Pe acoperiş, zise ea şi adormi.

Pe acoperiş? Probabil că delira dacă îşi imagina haine de blană pe acoperiş. Ea murmură puţin când el o aşeză mai confortabil. „O femeie foarte interesantă", se gândi el din nou în timp ce se ridica să se uite la ea. Tot ce trebuia să facă era să umple spaţiile goale. Când Dylan auzi prima lovitură, era în mijlocul transcrierii notiţelor despre primul an la profesionişti al lui Rockwell. Înjură, dar fără patimă, oprind maşina de scris. Lăsând foaia scrisă pe jumătate, coborî să îi întâmpine pe băieţi la uşa de la intrare.

– Nu a fost vina mea.

Ben se uită la fratele său, cu braţul în jurul câinelui.

– Ba a fost, tu... Chris căută prin vocabularul lui şi scoase cea mai grea insultă... Idiotule!

– Tu eşti idiotul. Doar pentru că...

– Probleme? întrebă Dylan deschizându-le uşa.

Ambii băieţi aveau foc în ochi, şi Chris era acoperit de noroi din cap până în picioare. Buza de jos îi tremura în timp ce arăta cu un deget murdar către fratele său.

– M-a împins.

– Nu te-am împins.

– Îi spun mamei.

– Staţi, staţi! Dylan blocă uşa şi se alese cu nişte noroi proaspăt pe blugi. Ben, nu crezi că eşti cam mare să-l împingi pe Chris?

– Nu l-am împins. Bărbia i se ridică. Mereu zice că fac lucruri când eu nu le fac. Îi spun mamei.

Lacrimi mare se adunară în ochii lui Chris în timp ce stătea pe verandă într-o mare mizerie. Dylan simţi o dorinţă puternică şi neaşteptată de a se lăsa în jos şi de a-l lua în braţe.

– Se curăţă, zise el, abţinându-se să şteargă nasul băiatului cu un deget. De ce nu-mi spui ce s-a întâmplat?

– M-a împins. Primele lacrimi începură să curgă. Era încă prea tânăr ca să îi fie ruşine de ele. Doar pen' că este mai mare.

– Nu te-am împins. Ben rămase ferm pe poziţie, nefiind nici el departe de lacrimi. Nu am vrut, oricum. Doar ne jucam.

– Un accident?

– Da, se smiorcăi el, făcându-se de râs.

– Nu strică niciodată să îţi ceri scuze pentru un accident. Puse o mână pe umărul lui Ben. Mai ales când eşti mai mare.

– Îmi pare rău, mormăi el, aruncându-i o privire fratelui său. Mama o să se supere că este plin de noroi. O să am probleme. Şi este vineri.

– Uh-huh. Dylan se gândea. Chris trecuse de lacrimi şi dădea cu degetele curios peste noroiul de pe haina lui. Ei bine, poate nu trebuie să îi spunem de data asta.

– Da? În ochii lui Ben apăru speranţa, înlocuită rapid de neîncredere. O să vadă oricum.

– Nu, nu o să vadă. Haideţi! Nevăzând altă cale, Dylan îl luă pe Chris pe sus. Te băgăm în maşina de spălat.

Copilul chicoti şi îşi petrecu prietenos braţul murdar peste gâtul lui Dylan.

– Nu poţi să pui oamenii acolo. Este prea mică. Unde este mama?

– Sus. Are gripă.

– Ca domnul Petrie?

– Exact.

Ben se opri când intrară în bucătărie.

– Mama nu este niciodată bolnavă.

– De data asta, este. Acum, doarme, deci haideţi să nu facem gălăgie, bine?

– Vreau să o văd.

Dylan se opri din a deschide uşa de la spălătorie. Privi în urmă şi îl văzu pe Ben în bucătărie, cu gura strânsă şi ochii sfidători. Deşi îl neliniştea, Dylan admira hotărârea lui Ben de a-şi apăra mama.

– Să nu o trezeşti. Se întoarse în spălătorie. Bine, tigrule, hainele jos.

Gata să facă întocmai, Chris se chinui să scape de haină.

– Profesoara mea a avut gripă săptămâna trecută, aşa că a trimis un înlocuitor. Avea părul roşu şi nu îşi putea aminti numele noastre. Mama va fi bolnavă mâine?

– Nu va fi la fel de bolnavă mâine.

Dylan găsi detergentul şi încercă să se dumirească cum funcţiona maşina de spălat.

– Îmi poate folosi creioanele. Chris se trânti pe podea şi începu să tragă de cizme. Şi îi putem citi poveşti. Ea îmi citeşte mie când sunt bolnav.

– Sunt convins că va aprecia.

– Dacă se simte prea rău, o poate avea pe Mary.

– Cine este Mary?

– Mary este câinele meu, cel pe care mi l-a dat mătuşa Maddy când eram mic. Încă dorm cu ea, dar să nu-i spui lui Ben. Râde de mine.

Dylan zâmbi şi reuşi să facă maşina să se alimenteze. Era frumos să aibă cineva încredere în el.

– Nu o să spun nimic.

– Dacă se simte mai bine mâine, crezi că putem merge la film? A zis că ne duce la film sâmbătă.

– Nu ştiu.

Întorcându-se, Dylan văzu că băiatul făcuse după cum îi spusese. Se dezbrăcase la piele. Corpul lui micuţ şi voinic avea pielea de găină şi era murdar.

– Nu cred că trebuie să mergem aşa departe. După ce luă un prosop de pe uscător, Dylan se aplecă şi îl puse în jurul băiatului. O să ai nevoie de o baie.

– Urăsc să fac baie. Chris îşi înclină capul şi îl privi solemn pe Dylan. Chiar urăsc.

– Problema este că ai dreptate. Dylan puse restul de haine în maşina de spălat şi închise uşa. Nu intri în maşina de spălat.

Râzând, Chris îşi ridică braţele într-un gest de deschidere care îl lăsă pe Dylan fără cuvinte. Incapabil să îi răspundă, Dylan îl luă pe sus. „Dumnezeule", se gândi el în timp ce-şi freca nasul de al lui, „am reuşit să păstrez o direcţie mai bine de treizeci de ani şi acum pun botul la un copil de şase ani cu noroi pe faţă."

– Legat de baie...

– O urăsc.

– Haide, trebuie să ai vreo barcă sau ceva cu care să te joci pe acolo. Resemnat, Chris se lăsă cărat către inevitabil.

– Îmi plac mai mult camioanele.

– Atunci, ia un camion.

– Pot să iau trei?

– Atât timp cât rămâne loc şi pentru tine. Îl puse pe Chris jos din nou, lângă uşa băii. Acum, trebuie să faci linişte, da?

– Da, îi răspunse Chris în şoaptă. Mă ajuţi să mă spăl pe cap? Aproape pot să mă spăl singur.

– Ah... Se gândi la câte avea de făcut. Sigur. Ia-o înainte şi începe!

Să facă pe bona, se gândi Dylan în timp ce ezita în hol, nu fusese parte din înţelegere. Ştia însă că nici Abby nu se bucura de asta mai mult decât el. Privi spre camera lui Ben. Uşa era închisă. Primul lui gând fu să îl lase pe băiat în pace şi să se ocupe de treaba mai puţin complicată: spălatul pe cap al lui Chris. Înjurându-se în gând, Dylan merse spre camera lui şi ciocăni.

– Poţi să intri.

Dylan deschise uşa şi văzu că băiatul stătea pe patul lui, cu o armată în miniatură împrăştiată în jurul lui.

– Ai văzut-o pe mama ta.

– Da. Nu am trezit-o. Ciocni doi dintre soldăţei. Cred că este destul de bolnavă.

– Are nevoie să se odihnească. Dylan se aşeză pe marginea patului şi ridică unul dintre soldăţei. Probabil o să vrea companie mai târziu.

– Odată, am venit acasă de la şcoală, şi ea era pe canapea şi a zis că o durea capul. Dar ştiam că plânsese.

Derutat, Dylan alinia soldăţeii în tandem cu ai lui Ben.

– Mamele au nevoie să plângă uneori. Toată lumea, serios.

– Nu şi bărbaţii.

– Ba da. Uneori.

Ben digeră informaţia, dar nu era pregătit să o creadă.

– Mama plângea şi acum?

– De data asta, este doar bolnavă. Bănuiesc că se va simţi mai bine dacă nu îi facem probleme.

– Nu vreau să îi fac probleme.

Vocea lui Ben era foarte fragedă şi slabă.

– Sunt sigur că nu vrei.

Dylan se gândi la el însuşi, la cum făcuse el presiuni, împinsese şi trăsese. Munca lui. Dar asta nu îndepărta prea mult vinovăţia.

– Nu am vrut să îl împing pe Chris jos în noroi, mormăi ei.

– Nici nu credeam asta.

Dar Dylan intenţionase să o împingă pe Abby spre zid.

– Mama m-ar fi pedepsit.

– Înţeleg. Dylan îşi dădu seama că admiră candoarea lui Ben, dar acum trebuia să facă ceva, şi de unde dracu' să ştie el cum să se poarte cu copiii? Îşi trecu mâna prin păr şi încercă să fie logic. Bănuiesc că va trebui să ne gândim la ceva. Vrei să te împing şi eu în noroi?

Ben privi în sus, precaut. După ce întâlni privirea lui Dylan, el râse.

– Atunci, mama ar fi supărată pe tine.

– Corect. De ce nu faci tu treburile lui Chris în seara asta?

– Bine. Nu era cine știe ce. Îi plăcea să petreacă timpul cu caii, și de obicei Chris îl împiedica. Dylan fu mulțumit și surprins că putuse citi gândurile copilului. Asta include și vasele – este rândul lui Chris.

– Dar...

– Trăim într-o lume dură, băiete.

Dylan îl trase de o ureche și se duse să vadă de celălalt copil.

Abby se trezi la zgomotul făcut de o ceartă. O ceartă în șoaptă era tot o ceartă. Deschizând ochii, se concentră asupra copiilor ei, care stăteau la picioarele patului.

– Ar trebui să o trezim acum, insistă Ben.

– Ar trebui să așteptăm până vine Dylan sus.

– Acum.

– Dacă încă are temperatură?

– I-o luăm noi și aflăm.

– Știi cum? întrebă Chris, gata să se lase impresionat.

– Folosești chestia aia mică și subțire. I-o punem în gură și așteptăm.

– În timp ce doarme?

– Nu, prostule. Trebuie să o trezim.

– Sunt trează.

Abby se ridică pe perne în timp ce ambii băieți o priveau.

– Salut.

Nefiind deloc sigur cum să se poarte cu o mamă bolnavă, Ben se juca neliniștit cu cuvertura.

– Salutare și vouă.

– Mai ești bolnavă?

Gâtul ei era așa uscat, că era surprinsă că putea să vorbească. Fiecare mușchi din corpul ei se revolta în timp ce ea se împingea mai sus.

– Poate puţin.

– Vrei creioanele mele?

Nefiind genul ceremonios, Chris se urcă în pat ca să privească mai de aproape.

– Poate mai târziu, îi zise ea, trecând cu mâna prin părul lui. Acum aţi ajuns de la şcoală?

– La naiba, nu. Suntem acasă de câteva ore. Corect, Ben?

– Am luat cina, confirmă Ben. Şi ne-am terminat treburile.

– Cina? Abby văzu că se întunecase. Se uită la ceas şi suspină. Mai pierduse trei ore. Ce aţi mâncat?

– Tacos. Dylan le face foarte bune. Ai febră? Interesat, Chris îşi puse mâna pe capul ei. Eşti fierbinte. Trebuie să iei medicamente cum am luat eu şi Ben? Îţi pot citi o poveste după.

– Tu nu ştii să citeşti, zise Ben cu dezgust.

– Ba ştiu, domnişoara Schaeffer a zis că citesc foarte bine.

– Chestii pentru copii, nu poveştile pe care le citesc mamele.

– Iar vă certaţi? Dylan intră cu o altă tavă. Este bine să vezi că totul decurge normal. Dă-te mai încolo, Chris. Mama ta trebuie să mănânce.

– Toţi am făcut-o, îi zise Chris când ea se dădu mai încolo. Dylan a făcut ouăle, şi Ben a încălzit supa. Eu am făcut pâinea prăjită.

– Arată foarte bine.

Îşi dorea să le arunce, cu tot cu tavă, pe fereastră. Când Dylan aranjă pernele din spatele ei, privi în sus şi îi văzu rânjetul. Aparent, scriitorii pot citi gândurile.

Din moment ce putea face asta, ştia şi că ea nu avea altă opţiune decât să mănânce.

– Dylan a zis că ai nevoie de putere, interveni Ben.

– Aşa a zis?

– Şi Dylan a zis că trebuie să facem linişte ca să te poţi odihni. Am făcut o linişte mormântală.

Chris aştepta ca mama lui să guste pâinea prăjită pe care pusese cu generozitate unt.

– Aţi făcut o linişte mormântală, îi zise Abby, bând suc.

– Dylan a zis că o să joace un joc cu noi mai târziu dacă nu facem prostii. Chris îi zâmbi luminos. N-am făcut, nu-i aşa?

– V-aţi descurcat bine.

Nevoind să îl lase pe Chris să acapareze toată atenţia, Ben se apropie.

– Dylan a zis că probabil o să fii prea bolnavă să mergem mâine la film.

– Se pare că Dylan zice multe, murmură ea, apoi se întinse spre obrazul lui Ben. Vom vedea. Cum a fost la şcoală?

– A fost destul de bine. O pasăre a intrat în clasă în timpul orei de mate, şi domnişoara Lieter a fugărit-o. Se tot lovea de ferestre.

– Destul de incitant.

– Da, dar apoi a deschis una dintre ferestre şi a luat o mătură.

– Tricia a căzut pe terenul de joacă şi s-a ales cu un mare cucui. Chris se aplecă pentru a se juca cu micul lanţ de aur pe care îl purta mama sa, care îl fascina de când era mic. A plâns mult. Eu am căzut şi nu am plâns deloc. Mă rog, nu foarte mult, se corectă el. Dylan voia să mă vâre în maşina de spălat.

Abby se opri din mângâiatul părului lui Chris.

- Poftim?

- Ei bine, cu tot noroiul și chestiile... și...

Dylan îl întrerupse pe Chris din povestea lui înainte ca el să-și bage fratele în belele și mai mari.

- Un mic accident. Este destul de alunecos afară.

În timp ce Abby continua să îi privească, Ben își înclină capul și îi aruncă lui Dylan o privire cu coada ochiului. Un amestec de vinovăție și recunoștință.

- Înțeleg.

Cel puțin, credea că înțelegea. Era, de asemenea, suficient de înțeleaptă încât să nu insiste.

- Este o cină minunată, băieți, dar nu cred că mai pot mânca acum.

Dylan luă restul de suc și îl puse pe noptieră.

- Ce ar fi ca voi doi să duceți tava jos? Vin și eu într-un minut.

După ce ieșiră, Dylan luă termometrul.

- Dylan, chiar apreciez ce faci. Nu știu ce să zic.

- Bun.

Îi băgă termometrul în gură. Înseamnă că poți să taci. Nefiind dornică să pornească o altă bătălie pe care ar fi pierdut-o, Abby se lăsă pe spate și așteptă până el scoase termometrul din nou.

- A scăzut, corect?

- A crescut cu două zecimi, o corectă el, prea vesel pentru gustul ei, și îi dădu o pastilă.

- Băieții contau pe filmul de mâine.

- O să supraviețuiască.

După ce puse la loc termometrul, dădu să plece. Abby îl apucă de mână într-un gest impulsiv.

– Dylan, nu încerc să fiu un pacient dificil, dar jur că înnebunesc dacă mai stau un minut singură în pat.

El își înălță capul.

– Asta este o invitație?

– Poftim? Oh, nu. Își retrase mâna. Nu asta am vrut să zic. Voiam doar...

– Am înțeles ideea.

Se aplecă, își înfășură brațele în jurul ei și o ridică în brațe.

– Ce faci?

– Te scot din pat. Te duc jos și te plantez în fața televizorului. Șansele sunt să mori cam până într-o oră.

– Am dormit deja toată ziua.

De data asta, își putea permite să se bucure, să aprecieze senzația de a fi ținută de niște brațe puternice, de a fi cărată ca o făptură fragilă. În seara asta, doar în seara asta, putea pretinde că avea pe cineva care să-i fie alături, să stea cu ea.

„Povești cu zâne“, se avertiză Abby și se opri înainte să pună mâna pe umărul lui.

– Apreciez că supraveghezi copiii. Dar nu vreau să profit. Pot să chem o vecină.

– Las-o baltă, zise el relaxat, nevrând să admită că se simțise bine în acea după-amiază. Pot să mă ocup de ei. Pe timpul colegiului, am lucrat ca bodyguard într-un club de noapte.

– Genul ăsta de experiență sigur ajută, murmură ea. Dylan, Chris s-a rănit când l-a împins Ben?

– Nu știu despre ce vorbești.

– Cu siguranță știi.

– Ți s-a părut că era rănit?

– Nu, dar...

– Atunci, nu ai vrea să fac pe agentul sub acoperire, nu?

Îi aruncă o privire blândă în timp ce el o așeza pe canapeaua din camera de zi.

– Bărbații mereu își țin partea, nu-i așa?

Fără să îi răspundă, dădu drumul la televizor. Fusese nevoie să o lase cât mai repede jos, ca să întrerupă contactul. Păruse așa dulce, așa mică, așa fragilă în brațele lui. Un bărbat făcea cele mai mari greșeli când se lăsa atras de fragilitate.

– Dacă ai nevoie de ceva, vom fi în bucătărie. Chestii de bărbați, da?

– Dylan...

– Uite, dacă îmi mai mulțumești o dată, te leg. El se aplecă însă, îi luă chipul în mâini și o sărută. Nu îmi mai mulțumi și nu îți mai cere scuze.

– Nici nu aș visa. Fără să mai gândească, Abby se întinse și aduse gura lui înapoi la a ei. Nu era un sărut dulce. Nu era magic. Era solid și puternic. Pentru prima dată după mulți ani, gusta aroma unui bărbat. Pentru prima dată după mulți ani, dorea. Și nu era minunat doar că dorea din nou – fără să se gândească, fără să analizeze, doar să se abandoneze și să dorească? Atingerea, gustul nu îi aduseseră înapoi amintiri despre căsătoria ei, despre singurul bărbat pe care-l cunoscuse. Era proaspăt și nou, așa cum trebuie să fie începuturile.

Pielea ei era fierbinte. El simți docilitatea despre care știa că venea atât din slăbiciune, cât și din pasiune. Și totuși, se gândi că mai era ceva, ceva unic în felul cum gura ei se potrivea cu a lui. Voia mai mult.

Doar de la sărut, dorința ieși la iveală, până când el dori totul – să îi simtă pielea, fierbinte de la febră, sub cămașa de noapte subțire, să îi simtă corpul topindu-se

lipit de al lui. Sărutul ei nu trăda experiență. Gestul păru la fel de inocent ca gestul lui Chris când își ridicase brațele către el.

Se îndepărtă, reticent și un pic mai mult decât derutat. Descoperea că, pe măsură ce o cunoștea mai bine, o cunoștea, de fapt, mai puțin. Ea stătea pe spate, cu ochii pe jumătate închiși, știind că el o studia, și nu se simțea aptă să afișeze vreo mască. Orice voia să vadă era acolo.

Ea nu avea de unde să știe că propriile lui îndoieli îl orbeau.

– Mai trebuie să ne ocupăm și de altceva când îți vei reveni, Abby.

– Da, știu.

– Ar fi bine să te odihnești.

Își puse mâinile în buzunare, pentru că ar fi fost prea ușor să o atingă din nou și să uite.

– O voi face.

Ea închise ochii, pentru că ar fi fost prea ușor să se întindă din nou și să uite.

Erau copiii în camera cealaltă. Copiii ei, responsabilitatea ei. Viața ei.

Când deschise ochii din nou, el nu mai era acolo.

capitolul 6

Ea nu își aminti când urcase, dar în dimineața următoare se trezi în propriul pat. Și se trezi târziu. Era ceva cald și pufos lângă obrazul ei. Sperietura inițială se transformă în derută, apoi în iubire în timp ce se cuibărea în câinele plușat și zdrențăros prețuit de Chris. Probabil i-l adusese când dormea. Mișcându-se, văzu bucata mare de hârtie creponată roz lipită neglijent de capul patului pe care scria: „Fă-te bine, mami".

Recunoscu scrisul lui Ben, cu litere inegale, și lacrimile îi încețoșară privirea. Poate că erau niște monstruleți, dar erau monstruleții ei și erau acolo când conta.

Ea făcea la fel? O frecă absentă pe Mary de obrazul ei. Era aproape ora zece dimineața și nici măcar nu le făcuse micul dejun copiilor.

Dezgustată, Abby se ridică din pat. Prefăcându-se că nu observă că îi tremură picioarele, își trase halatul din dulap și se îndreptă spre duș. Erau lucruri de făcut, și ea nu le putea face din pat.

După ce scoase din cadă convoiul de camioane, stătu sub jetul de apă. Apa cădea peste mușchii dureroși și peste pielea înfierbântată. Își puse mâinile pe placa de faianță și își ridică fața, ca apa să cadă peste ea. Treptat, înfrigurarea trecu și mintea i se limpezi.

Dylan. Era greșit că, atunci când ceața din capul ei trecu, el fu primul care îi veni în minte? Poate că nu era greșit, dar nu era nici sigur. Începuse ceva ce depășea lucrul pentru care se târguise. Singură, putea recunoaște

că nu avea nici cea mai vagă idee care avea să fie pasul următor. Atracţia pe care o simţea faţă de el nu intra în planurile ei. Cea mai înţeleaptă mutare ar fi fost să o ignore. Dar putea? Avea el să o ignore?

Mai simţise o dată acest tip de incitare. Şi o dată acţionase fără să îşi ofere şansa să gândească. Nu era o greşeală pe care să şi-o poată permite a doua oară. Nu putea spune cât îi luase să treacă peste durerea provocată de Chuck, dar ştia că nu mai putea să facă faţă unei astfel de suferinţe. Nu, nu credea că putea supravieţui cât să reconstruiască a doua oară, aşa că alegerea era clară. Nici o implicare nu merita riscul de a pierde. Nici un bărbat nu merita preţul. Acum, trebuia să se gândească la copii, la casă şi la viaţa pe care o construia pentru ei.

Peste îndoielile pe care le avea faţă de ea însăşi, veneau îndoielile legate de proiectul cu Dylan. Avea să fie mai dificil să se eschiveze, să mintă, să se ascundă dacă îşi permitea să simtă ceva pentru el. Aşa că nu putea. Obosită, opri duşul. Nu putea să rişte să simtă, să ofere sau chiar să primească ceva când venea vorba despre Dylan. Avea să rămână la planul iniţial, pentru că era un plan de supravieţuire; el era doar biograful tatălui copiilor ei.

Uscată, ieşi pe hol. Aruncă o privire şi văzu că băieţii erau deja treji. Avea să coboare, să pună de cafea, să le facă micul dejun şi să îi îndepărteze de la desenele animate destul cât să hrănească animalele.

Îi găsi unde se aşteptase, înghesuiţi în faţa televizorului, cu ultimul film de desene animate de acţiune derulându-se pe ecran. Însă nu se aşteptase să îl găsească pe Dylan înghesuit alături de ei.

– Tu zici că ăsta este desen animat? Chris era înghesuit lângă el pe canapea, şi Ben stătea crăcănat la picioarele lui, de parcă era un obicei să îşi petreacă dimineţile de sâmbătă împreună.

– Este un desen animat foarte bun, îi zise Ben. John Asteroid îi urmăreşte pe băieţii răi, dar, din păcate, niciodată nu îi prinde pe toţi. Cu atât mai puţin pe Doctorul Dezastru.

Dylan credea că ştia cu cine ţinea Ben.

– Ascultă, *Bugs Bunny* e un desen animat. Are stil, are haz, nu doar raze laser. Wile E. Coyote care încearcă să îl prindă pe Roadrunner. Bugs care îl depăşeşte pe Elmer Fudd. Alea sunt desene.

Ben pufni şi reveni cu atenţia la John Asteroid.

Chris trase de cămaşa lui Dylan.

– Mie îmi place Bugs Bunny.

Amuzat de expresia onestă a băiatului, Dylan îşi petrecu un braţ peste umerii lui.

– Chris arată ca Bugs Bunny, zise Ben.

Rânji, aşteptând represaliile. Înainte ca Chris să se repeadă spre el, Dylan îl trase pe micuţ în poala sa.

– Nu, zise el după ce studie atent chipul lui Chris. Urechile sunt prea scurte. Dar Ben... Se întinse în jos şi trase de o ureche neprotejată. Astea ar putea fi bune.

Chicotind, Ben îşi puse ambele mâini peste urechi şi se rostogoli.

– Sunt Doctorul Dezastru şi am să arunc în aer planeta Kratox.

– Da? Tu şi cu cine? Voi, bandiţii spaţiali, sunteţi toţi la fel.

– Eva?

– Nu, gâdilici.

Băgă un deget între coastele băiatului şi îl făcu să ţipe. Nu dură decât o clipă până să se rostogolească toţi trei jos de pe canapea. Încântat, Chris se căţără pe umerii lui Dylan. Atunci, o văzu pe mama lui stând în uşă.

– Bună, mamă.

– Bună dimineaţa.

Îşi privi fiii, care erau roşii de la încăierare, apoi îl privi pe Dylan. Nu se bărbierise, şi ar fi putut fi oricare bărbat într-o sâmbătă dimineaţă leneşă.

– Nu ar trebui să ne luăm la trântă, îi şopti Ben lui Dylan la ureche.

– Corect. Dylan se desprinse din grămadă, apoi o privi lung pe Abby. Ar trebui să fii în pat.

– Sunt bine, mulţumesc.

De ce devenea mai excitant când făcea pe durul? Mereu avea să se simtă atrasă de bărbaţii lipsiţi de tandreţe?

– Mă duc doar să-mi fac o cafea.

– Este pe aragaz.

– Oh. Ezită, detestând să ia copiii de acolo. Ben, Chris, când se termină desenele, vreau să veniţi să mâncaţi şi să mă ajutaţi să hrănesc animalele.

– Am făcut-o deja, îi zise Ben, uşurat că nu avea să fie nici o predică pentru că se luaseră la trântă.

– Aţi hrănit deja animalele în dimineaţa asta?

– Şi am luat micul dejun. Clătite, îi zise Chris. Dylan le face foarte bune.

– Oh. Îşi băgă mâinile în buzunare, simţindu-se prost şi, mai rău, inutilă. Atunci, încălzesc cafeaua.

– Să-mi spuneţi ce se întâmplă cu planeta, zise Dylan, apoi se ridică şi o urmă pe Abby în bucătărie. Vreo problemă? o întrebă el.

– Nu.

„Doar zeci de probleme“, se gândi ea în timp ce aprindea ochiul de sub ibric. Cum putea ea să-şi ţină promisiunile faţă de ea însăşi când îl vedea jucându-se cu copiii ei? Cum se presupunea că îşi poate ţine mintea ocupată când toate treburile erau făcute înainte ca ea să se poată apuca de ele? Lipsit de tandreţe şi de bunătate – ea avea nevoie să continue să creadă asta dacă voia să rămână întreagă. Se încordă când el o prinse de umeri, dar el ignoră asta şi îi întoarse chipul spre el. Cu ochii lui în ai ei, îi puse mâna pe frunte.

– Încă ai febră.

– Mă simt mult mai bine.

– Te simţi ca dracu', zise el. Luând-o de braţ, o conduse spre scaun. Stai jos!

– Dylan, sunt obişnuită să îmi conduc singură viaţa.

– Bine. Ar trebui să poţi reveni la ea de luni.

– Şi ce ar trebui să fac până atunci? Cuvintele ieşiră în grabă când cedă slăbiciunii şi căzu pe scaun. Am obosit să stau în pat şi să mănânc supă. Am obosit să am un termometru în gură şi aspirină turnată pe gât.

– Unul dintre primele semne că îţi revii este iritabilitatea. Îi puse un pahar de suc în faţă. Bea.

– Te pricepi să dai ordine.

– Iar tu nu te pricepi să le îndeplineşti.

Ea se uită încruntată la el, apoi ridică paharul şi îl dădu pe gât.

– Gata. Mulţumit?

Nefiind sigur dacă ar trebui să fie amuzat sau enervat, Dylan ocoli blatul.

– Ce te preocupă?

– Ţi-am zis. Eu...

Vocea ei se pierdu când el îi cuprinse fața în mâini.

– Nu mi-ai spus nici jumătate din poveste. Dar o vei face.

Fără să poată rezista, el își plimbă degetul de-a lungul obrazului ei.

– Nu.

Ea ridică o mână până la încheietura lui, dar nu reuși să îi îndepărteze degetele.

– Oamenii sunt specialitatea mea, șopti el. Până acum, îmi este dificil să ajung la ceea ce te face să vibrezi. Îți plac provocările, Abby?

– Nu. O spusese cu un glas aproape disperat. Nu, nu îmi plac.

– Mie da. Trecu mâna cealaltă prin părul ei, care era încă umed de la duș. Le găsesc fascinante și, în unele cazuri, foarte excitante. Se gândise la ea pe timpul nopții. Se gândise la ea și la ce voia. Cu cât se gândea mai mult, cu atât credea că ambele puteau fi unul și același lucru. Îi atinse gura cu gura lui, cât să o trezească. Mă exciți, Abby. Ce dracu' facem cu asta?

– Oprește-te! Se strădui să își țină sub control emoțiile, dar strânsoarea ei continua să slăbească. Copiii.

– Dacă nu și-au văzut mama sărutând un bărbat, ar trebui.

Mâna din părul ei deveni mai fermă. De data asta, gura lui nu doar o atinse pe a ei, ci o sorbi.

Buzele lui erau mai moi decât ar fi trebuit să fie, mai calde, mai... răbdătoare. Nimic nu era previzibil. Așa săruta un bărbat o femeie pe care o dorea, o femeie la care ținea? Asta îi lipsea în viața ei, asta era ce dorea, fără să își dea seama? Dacă așa era, nu avea să poată lupta prea mult. Blândețea îi dărâmă zidurile de apărare într-un fel

în care nevoia nu putuse să o facă niciodată. I se deschise încet, cu reticență. Dacă i se învârtea capul... era din cauza febrei. Avea nevoie de scuza asta. El nu își putea explica senzația de inocență pe care o simțea venind dinspre ea, dar îl excita. Nu își putea explica propria nevoie subită. O voia, voia să fie singur cu ea. Voia să vadă privirea aceea de panică și pasiune din ochii ei când o atingea. Voia să o guste încet, voia să simtă cum trupul ei se topește treptat în al lui - pe jumătate reticent, pe jumătate dornic. Voia să audă respirația aceea grăbită care însemna că ea uitase de tot și toate în afară de el. Jocul pe care ea îl făcea, minciunile pe care le spunea nu mai contau când gura ei cedă în fața gurii lui. Avea să își primească răspunsurile. Și de la el, și de la ea. În acel moment, nu-i păsa care veneau primele.

- Vreau să te duc în pat. Murmurase cuvintele în gura ei, apoi pe pielea ei, în timp ce buzele lui se plimbau pe chipul ei. Curând , Abby, foarte curând.

- Dylan, eu...

- Îi iei temperatura mamei?

Abby se trase înapoi și se holbă, mută, la Chris. Se uita la ea și la Dylan cu acea curiozitate deschisă și prietenoasă care îi era caracteristică.

- Mama mă sărută pe frunte uneori când am febră. Pot să beau ceva?

- Da. Abby își căuta cuvintele în timp ce Chris își lua un pahar. Dylan doar...

- Îi spuneam mamei tale că ar trebui să se ducă în pat, termină Dylan pentru ea. Iar tu și Ben ar trebui să vă îmbrăcați. E cazul să fugim în oraș.

- În oraș?

Când îl privi, văzu în ochii lui amuzament. Ştia că ar fi trebuit să se aştepte la asta.

– Ne lipsesc unele lucruri, zise el degajat.

Iar el avea nevoie să iasă, să se îndepărteze de ea, până când îşi revenea.

– Pot să îmi iau nişte gumă? Fără zahăr, adăugă Chris, aducându-şi aminte că era acolo şi mama lui.

– Probabil.

Lăsând jumătate de pahar cu suc pe blat, Chris se duse fuga la fratele lui.

– Nu eşti obligat să îi duci, începu Abby.

– Îmi place compania.

Amuzamentul ajută la detensionare.

– Oh, o să te saturi. Ai dus vreodată doi băieţi la magazin?

– Ţi-am zis, îmi plac provocările, spuse el zâmbind din nou.

– Da, mi-ai zis. Abby se ridică, străduindu-se să fie calmă. O să încerce să te convingă să le cumperi de două ori mai multe decât este nevoie.

– Sunt o stâncă.

– Să nu zici că nu te-am avertizat.

Apoi Ben şi Chris veniră repede, gata pentru următoarea aventură.

Abby făcu un compromis. Avea de lucru şi abia avea energie să stea în picioare. Ca să poată realiza un pic din ce avea de făcut, îşi luă hârţogăria în pat cu ea. Putea măcar să îşi plătească facturile şi să îşi aducă registrele contabile la zi.

Pentru că în casă era linişte, înainte să înceapă, porni radioul de lângă pat. Deşi hotărâse de mult că era

un cerc vicios, Abby continua să simtă satisfacţie când plătea facturile şi diminua datoriile pe care le avea. Casa venea prima şi mereu avea să fie aşa. Era siguranţa familiei ei şi clar şi a ei. Mai avea paisprezece ani şi două luni de plătit, cugetă ea în timp ce închidea plicul.

„Paisprezece ani", se gândi ea. Băieţii ei aveau să fie bărbaţi. Voia ca locuinţa în care creşteau să conteze, să fie plină de amintiri frumoase, de iubire, de râsete şi de un simţ al responsabilităţii echilibrat. Asta nu era ceva ce putea să le dea doar scriind un cec. Era încă un lucru pe care ea voia ca ei să îl înţeleagă pe măsură ce creşteau: ce ai nu e nici pe departe la fel de important precum cine eşti. Ştia că existau oameni care nu găseau niciodată seninătatea necesară pentru a înţelege asta.

Scrise cecul lunar către Grover Stanholz cu un amestec de recunoştinţă şi resentimente – recunoştinţă pentru omul care îi oferise împrumutul, resentimente că acel împrumut fusese necesar. „Resentimentele nu ajută", îşi reaminti ea. Să îşi îndeplinească obligaţia avea să ajute. Răspunsul ei era reprezentat de mânji. Dacă preţul lor era corect, avea să contribuie mult la eliberarea de una dintre obligaţii. Lăsându-se pe spate, Abby scrise biletul pe care îl ataşa mereu la cec.

Dragă Grover,

Sper că eşti bine şi fericit. Copiii sunt foarte bine şi abia aşteaptă, la fel ca mine, sfârşitul iernii. Vremea începe, în sfârşit, să se îmbunătăţească, deşi mai sunt câteva petice de zăpadă şi gheaţă pe ici, pe colo. Vreau să îţi mulţumesc din nou pentru invitaţia de a ne alătura ţie în Florida. Ştiu că băieţii s-ar fi bucurat, dar nu a fost posibil să plecăm de la fermă sau să lipsească

de la şcoală. Două dintre iepele noastre sunt gata să fete. Primăvara se anunță entuziasmantă. Dacă iei în considerație o călătorie în nord, te rog, vino! Aş vrea să vezi ce am realizat cu ajutorul tău.

Ca întotdeauna,

Abby

Niciodată nu i se părea suficient. Abby împături scrisoarea şi oftă. Putea să spună aşa puţine. Ar fi putut să îl menţioneze pe Dylan. Discutaseră despre contribuţia lor la carte şi ştia că Dylan îl intervievase deja. Cumva, gândi ea, i-ar fi ajutat pe amândoi să evite subiectul până când cartea era terminată. Stanholz îl iubise pe Chuck ca un tată şi îl jelise ca atare. Se părea că nu putea face mai mult decât să îi trimită poze cu copiii de câteva ori pe an şi un bilet ataşat cecului o dată pe lună. Scuturându-se de acea stare, continuă să aranjeze facturile. Unele pe care le putea plăti, altele pe care ştia că trebuia să le amâne puţin. Când termină, avea un total de 27,40 de dolari în cont. Deci avea să ia din fondul de urgenţe. Pentru asta erau fondurile de urgenţe. Băieţii aveau nevoie de încălţări noi într-o lună, şi douăzeci şi şapte de dolari nu aveau să fie de ajuns. Doar îi dovedea că luase decizia corectă când fusese de acord cu cartea. Cu banii aceia primiţi, putea să ţină totul pe linia de plutire. Când aveau să apară mânjii...

Fu obligată să se oprească. Închise ferm registrele şi aranjă hârtiile. Nu avea să cadă în capcana de a se gândi la bani în fiecare clipă. Aveau să fie destui. Asta era tot ce trebuia să ştie.

Întinzându-se pe spate, se uită încruntată la tavan. Că voia sau nu, nu credea că avea forţa să se ocupe

de podeaua din bucătărie sau de oricare dintre celelalte treburi grele din gospodărie pe care le avea pe listă. Dar nici nu avea de gând să stea ca o legumă. Când avusese ultima sâmbătă liberă? Râse când se gândi la asta. Şi de câte ori îşi dorise o astfel de zi ca să poată să stea degeaba?

Ei bine, i se îndeplinise dorinţa, şi ea detesta asta.

Întorcând capul, văzu termometrul. Refuză să-l atingă. Dar lângă el era telefonul. Abby ezită, apoi se întinse după el. Abia plătise majoritatea facturilor, nu-i aşa? Ce moment mai bun pentru o mică extravaganţă?

Abby formă numărul, apoi aşteptă nerăbdătoare până la al treilea ţârâit.

– Bună.

Zâmbi doar auzind silaba.

– Maddy.

– Abby!

Restul cuvintelor ieşiră cu viteză, de parcă Maddy voia să le grăbească să iasă ca să spună şi altceva.

– Minunat. Tocmai mă gândeam la tine. Probabil e o chestie a tripleţilor. Ce se întâmplă?

– Am făcut gripă şi îmi plâng de milă.

– Acum, nu mai ai de ce. Îţi plâng eu de milă. Te odihneşti destul şi bei lichide suficiente? Fac pariu că nu ai luat niciodată din vitaminele alea pe care ţi le-am trimis.

– Ba da, le-am luat. Luase cinci pastile în total. Oricum, mă simt mai bine azi.

Maddy păşi peste o cizmă şi se aşeză pe un teanc de reviste.

– Ce mai fac monstruleţii?

– Minunat. Detestă şcoala, foarte des se urăsc unul pe celălalt, nu adună niciodată nimic şi mă fac să râd de cel puţin şase ori pe zi.

– Eşti norocoasă.

– Ştiu. Spune-mi despre New York, Maddy. Vreau să evadez puţin.

– Am avut puţină zăpadă săptămâna trecută. A fost frumos. Maddy rareori observa cât de rapid se transforma zăpada în mocirlă. În ziua mea liberă, m-am plimbat prin Central Park. A fost ca un tărâm de basm. Până şi hoţii păreau vrăjiţi.

Nu era de nici un folos să-i spui lui Maddy că poate nu era înţelept să se plimbe singură prin tărâmul de basm.

– Cum merge piesa?

– Pare că poate fi jucată la nesfârşit. Ştiai că mama şi tata au trecut pe aici luna trecută? Au avut nişte concerte prin Catskills, şi i-am convins să facă un ocol prin Manhattan. Tata a avut o ceartă îngrozitoare cu coregraful.

– Sunt convinsă. Ce mai fac?

– Cu cât îmbătrânim noi, cu atât întineresc ei. Nu ştiu cum funcţionează. Pauza fu atât de mică, încât nimeni în afară de sora ei nu ar fi detectat-o. Abby, ai mers mai departe cu cartea?

– Da. Se strădui să îşi păstreze tonul degajat. De fapt, scriitorul este aici.

– Este totul în regulă?

– Da, totul este bine.

– Aş fi vrut să aştepţi până una din noi ar fi putut să fie acolo cu tine.

– Asta este o prostie. Dar îmi este dor de voi – de tine, de Chantel, de mama şi de tata. Şi de Trace.

– Am primit o telegramă.

– De la Trace? Unde este?

– În Maroc. A vrut să-mi spună că a arătat poza mea unor șeici și că a primit o ofertă de doisprezece cămile pentru mine. Destul de entuziasmant.

– A acceptat?

– Nu m-ar surprinde. Abby, mă gândesc să renunț la spectacol.

– Să renunți? Dar ai zis că ar putea fi jucat la nesfârșit.

– Da, tocmai de asta. Devine prea ușor. Fac asta de un an întreg. Lovind în masa de lângă ea, Maddy găsi un cercel pe care îl crezuse pierdut pentru totdeauna. Fără să se gândească, și-l puse. Cred că a venit momentul să trec la altceva. Dacă o fac, te deranjează compania mea pentru câteva zile?

– Oh, Maddy, cu mare plăcere.

– Ei bine, păstrăm legătura, scumpo. Trebuie să plec. Matineul de sâmbătă. Transmite-le iubirea mea băieților!

– Așa voi face. Pa, pa.

Abby se lăsă pe spate și își imagină cum sora ei își ia geanta, își caută cheile, apoi iese în grabă din apartament, deja cu zece minute întârziere. Ăsta era stilul lui Maddy. Juca într-un musical pe Broadway aplaudat la scenă deschisă și se gândea să renunțe ca să vadă ce urmează în viață. Tot stilul lui Maddy.

Stilul ei se reducea la a băga hainele la spălat. Oftând, Abby se dădu jos din pat.

O oră mai târziu, era mulțumită că avea sub control o parte din viața ei. Îmbrăcată cu niște pantaloni sport, căra primul coș cu haine spălate și împachetate către scări. Ușa de la intrare se trânti, și doi băieți și un câine dădură buzna.

– Sigmund!

Făcu o manevră rapidă şi se feri înainte ca animalul să o dărâme cu tot cu hainele curate.

– Mamă, mamă! Am un camion nou.

Încântat de el însuşi, Chris flutură un camion nou şi strălucitor în timp ce striga cu gura plină de gumă de mestecat.

– Hei, foarte frumos.

Puse coşul jos ca să-l examineze de la capotă la stopuri, aşa cum ştia că se aştepta el de la ea.

– Eu am un avion. Ben ţopăia ca să-i atragă atenţia. Unul cu reacţie.

– Ia să vedem! Abby îl luă şi îi făcu o inspecţie temeinică. Pare destul de rapid. Unde este...

Dylan intră pe uşă, cu câte o pungă de alimente sub fiecare braţ.

– Mai sunt pungi în maşină, băieţi.

– Bine!

Ieşiră valvârtej, cu câinele pe urmele lor.

– Rezişti, nu?

Abby îi zâmbi în timp ce el trecu pe lângă ea.

– Nu trebuia să fii în pat?

– Trebuia. Acum, nu mai sunt. Îl urmă în bucătărie. Dylan, a fost foarte drăguţ din partea ta că le-ai cumpărat jucării băieţilor, dar nu ar trebui să îi laşi să te preseze.

– Ţie îţi este uşor să zici, bombăni el. Nu era chiar pregătit să admită că îi făcuse plăcere să le cumpere cele câteva jucării. M-am descurcat destul de bine per ansamblu. Cred că Ben voia o bombă atomică.

– A fost pe lista de Crăciun. Se uită în prima pungă şi scoase o cutie cu prăjituri cu vanilie umplute cu frişcă. Twinkies?

– Îmi plac Twinkies.

– Mmm. Şi batoane de îngheţată cu ciocolată.

– Şi batoanele de îngheţată cu ciocolată, continuă el, smulgându-i-le din mână.

– Mai ai dinţi?

– Continuă aşa şi o să îţi arăt.

– Şi ghici ce?

Chris intră bălăngănindu-se în cameră din cauza greutăţii unei pungi cu alimente. Abby salvă punga, o puse pe blat, apoi îl ridică.

– Ce mai este?

– Avem o surpriză.

Îşi petrecu picioarele în jurul taliei ei şi râse.

– Nu trebuie să spui. Ben intră, încercând să nu arate încordarea cu care căra ultima pungă.

– Aşa deci. Ei bine, mi se pare că toată lumea care a muncit aşa din greu trebuie să fie gata pentru prânz.

– Am mâncat deja. Ben îşi puse punga jos şi se uită la cutia de Twinkies. Hamburgeri.

– Şi cartofi prăjiţi, adăugă Chris.

– Se pare că aţi avut chiar o zi interesantă.

– A fost frumos. Acum, vreau să pun abţibildurile pe avion. Haide, Chris!

Chris se dădu jos din braţele ei şi se duse în fugă după fratele lui.

– Nu prea merg, nu-i aşa?

Dylan comenta în timp ce punea alimentele la locul lor.

– Bănuiesc că ai aflat asta la magazin. Ea începu să golească pungile, dar era mai interesată de Dylan. Sunt puţin surprinsă, zise ea. Nu pari gata pentru o cutie de aspirine şi un pui de somn.

– Ar trebui să fiu?

– Nu știu. De fapt, arăți de parcă te-ai fi simțit bine.

– Așa este. Închise ușa de la un dulap și se întoarse. Surprinsă?

– Da. Chuck nu se bucurase niciodată de copii. Fusese frustrat, derutat și enervat de ei și nu se simțise niciodată bine când erau împreună. Majoritatea bărbaților – burlaci – nu cred că o după-amiază de cumpărături cu copiii este ceva distractiv.

– Generalizezi.

Ea ridică din umeri disprețuitor.

– Bănuiesc că nu te-am întrebat niciodată dacă ai copii.

– Nu am. Fosta mea soție era model. Nu era pregătită să își facă timp pentru copii.

– Îmi pare rău.

El se întoarse, zâmbindu-i, cu o expresie doar pe jumătate amuzată.

– Pentru ce?

Întrebarea o făcu să se poticnească.

– Pentru divorț – de obicei, este o experiență dificilă.

– În cazul ăsta, căsătoria a fost experiența dificilă. A durat doar un an și jumătate.

„Așa puțin", se gândi ea. Cu toate astea, părea genul de bărbat care își recunoaște greșeala repede și o înfruntă.

– Și totuși, divorțul nu este plăcut.

– Iar căsătoria rareori este.

Deschise gura să îl contrazică, dar își dădu seama că nu prea putea.

– Dar să divorțezi este ca și cum ai admite că ai dat greș, nu-i așa?

Nu vorbea despre el. El luă o sticlă de lapte şi o puse în frigider, întrebându-se dacă ea îşi dăduse seama de cât de transparentă fusese.

– Căsătoria a fost un eşec. Nu eu.

Ea îndepărtă sentimentul. La fel cum făcea mama lui, ea împachetă cu grijă pungile.

– Bănuiesc că este mai uşor când nu sunt copii la mijloc.

– Nu am de unde să ştiu asta. Eu zic că, atunci când un mariaj merge rău, merge pur şi simplu rău. Nu face bine nimănui să pretindă careva că este altfel.

Ea privi în sus şi îl văzu că se uita ţintă la ea. „Prea aproape de adevăr", se gândi Abby, ţinându-şi mâinile ocupate.

– Bun, se pare că avem lucrurile sub control aici.

– Nu încă. Aproape. El traversă camera şi îşi puse o mână pe fruntea ei. Febra a scăzut.

– Ţi-am spus că mă simt mai bine.

– Bun. Pentru că vreau să îţi revii complet înainte să începem. Îmi place să joc corect când se poate.

– Şi când nu se poate?

– Atunci, nu. Crezi în reguli, Abby?

– Bineînţeles.

– Nu există nici un bineînţeles. Oamenii fac regulile, apoi le folosesc sau le ignoră. Oamenii inteligenţi nu se îngrădesc cu reguli. Trebuie să mai scot ceva din maşină.

Nemulţumită de el şi de situaţie, Abby se întoarse şi ridică rufele. Auzi băieţii mişcându-se în camera lui Ben şi se duse în dormitorul ei.

Ce anume bănuia Dylan despre căsătoria ei? Nu intenţionase să facă să pară că fusese o căsnicie perfectă.

Sau aşa făcuse? Dorise să ofere iluzia normalului, a mulţumirii. Aşa fusese înţelegerea cu ea însăşi. Nu avea să menţioneze lacrimile şi promisiunile nerespectate, minciunile şi dezamăgirile. Nu ar fi putut niciodată să ascundă infidelităţile care apăruseră deja în ziarele de scandal, dar crezuse că le putea demonta. Şi niciodată, dar niciodată, nu îi trecuse prin cap că el ar fi putut să afle că hârtiile de divorţ fuseseră completate cu câteva săptămâni înainte de ultima cursă a lui Chuck.

„Probabil că el nu ştie", îşi zise ea în timp ce se îndreptă spre fereastră şi se uită afară la pământul ei. Nu avea nici un motiv să pună întrebări avocatului ei. Şi, dacă o făcea, nu erau astea informaţii confidenţiale? Cu patru ani în urmă, se întrebase cum să le spună copiilor ei că divorţa de tatăl lor. Se trezise însă nevoită să le spună că tatăl lor murise.

Chris nu înţelesese. Abia îşi cunoscuse tatăl, şi nu înţelegea ideea de moarte. Plânseseră împreună, şi în acea primă noapte stătuseră împreună în patul în care ea petrecuse atâtea alte nopţi singură. Acum, încerca să le ofere ce credea ea că aveau nevoie să înţeleagă despre tatăl lor şi despre ei. Şi trebuia să-i protejeze. Problema era că nu mai era sigură că putea să facă ambele lucruri.

– Mamă. Ben deschise uşa fără să bată. Trebuie să cobori. Surpriza este gata.

Îl privi cum stătea în uşă, dornic, roşu de entuziasm şi jalnic de neîngrijit.

– Ben. Se îndreptă spre el şi îl îmbrăţişă strâns. Te iubesc!

Mulțumit, jenat, el râse ușor. Și, pentru că nu era nimeni care să vadă, o îmbrățișă și el cât de tare putu.

– Te iubesc, mamă.

Apoi, pentru că îl cunoștea, își frecă nasul de gâtul lui până când copilul țipă.

– Care este surpriza? întrebă ea.

– Nu-ți spun.

– Te pot face să vorbești. Te pot face să cerșești să îmi spui tot ce știi.

– Mamă! Chris urlă nerăbdător de la baza scărilor. Coboară! Dylan zice că nu putem începe până nu ești aici.

„Dylan zice", se gândi ea oftând. Profitând de neatenția ei de moment, Ben se zvârcoli și se eliberă, apoi țopăi spre scări.

– Grăbește-te, insistă el, apoi o luă la fugă pe scări.

Amuzată, Abby veni în urma lui.

– Bine, unde este toată lumea?

Îi găsi în camera de zi, îngrămădiți lângă un aparat video.

– Ce este ăsta?

– Dylan l-a închiriat.

Chris, aproape copleșit de plăcere, se urcă pe canapea și țopăi.

– Vezi filme la el.

– Știu.

Privi spre Dylan în timp ce acesta băga cu îndemânare toate cablurile.

– A zis că, dacă nu putem merge la film, am putea să le vedem acasă. Avem *Cavalerii spațiului*.

Îl prinse pe Chris când sărea.

– *Cavalerii spațiului?*

– Am pierdut la vot, îi zise Dylan. Aveau nişte filme foarte interesante în camera din spate.

– Sunt convinsă.

– Eu l-am ales şi pe ăsta.

Îi aruncă a doua casetă.

– *În afara legii*, murmură ea. Marea şansă a lui Chantel. Chiar a fost minunată în filmul ăsta.

– Mereu am fost subiectiv pe tema asta.

– Încă îmi aduc aminte cum stăteam în sală şi o priveam cu apare pe ecran. Era un sentiment extraordinar. Îşi reaminti că nu era niciodată cu adevărat singură doar ţinând caseta care îi adusese sora mai aproape. Ce ciudat, am vorbit cu Maddy puţin mai devreme, şi acum...

– O putem vedea şi pe Chantel? Ben era entuziasmat de o asemenea extravaganţă. Vreau să văd cum îl împuşcă pe tip în pălărie.

Ea ezită, luptându-se cu un sentiment de îndatorire cu care nu ştia ce să facă. Ambii băieţi se uitau la ea nerăbdători. Dylan doar ridică dintr-o sprânceană şi aşteptă. Aşa că ea cedă, atât pentru ea, cât şi pentru ceilalţi, îşi dădu ea seama.

– Mi se pare că ne trebuie floricele.

El zâmbi larg, înţelegând tot procesul care se petrecuse în mintea ei.

– Le poţi face?

– Oh, cred că mă pot descurca.

Douăzeci de minute mai târziu, erau toţi întinşi pe canapea, privind prima luptă dintr-o serie de lupte cu lasere strălucitoare. Ben, ca de obicei, făcea galerie pentru băieţii răi. Degetele mici ale lui Chris erau tensionate

pe braţul lui Abby, iar ea se aplecă şi îi şopti ceva ce îl făcu să râdă.

Era aşa normal. Asta era ce îi tot trecea prin minte în timp ce filmul rula zgomotos. Să se uite le filme şi să mănânce floricele într-o sâmbătă după-amiază relaxată – părea aşa uşor, aproape absurd de uşor, dar niciodată nu îşi dorise mai mult.

Relaxată, Abby îşi puse braţul pe spatele canapelei. Mâna ei se atinse de a lui Dylan. Începu să se retragă, apoi privi la el. El o privea peste capetele băieţilor ei. Întrebarea care părea să fie mereu în ochii lui era şi acum acolo, dar ea începea să se obişnuiască cu ochii lui. Şi cu el. El făcuse asta pentru ea, pentru copiii ei. Poate, doar poate, o făcuse şi pentru el. Poate doar asta conta. Zâmbind, îşi împreună degetele cu ale lui.

Nu era obişnuit cu o asemenea simplitate din partea unei femei. Ea doar îi zâmbise şi îi luase mâna. Nu fusese nici un flirt în acel gest, nici promisiuni subtile. Dacă ar fi fost dispus să ia gestul ca atare, ar fi zis că era un simplu gest de mulţumire. Se gândi că probabil asta însemna să ai o familie. Weekenduri nu chiar aşa de liniştite cu feţe lipicioase şi treburi casnice şi o cameră de zi plină de jucării. Zâmbete calde de la o femeie care părea fericită să te aibă acolo. Zeci de întrebări din partea copiilor. Şi mulţumire, acel gen de mulţumire pentru care nu era nevoie de lumini intense şi de muzică. Mereu îşi dorise o familie. Cândva, îşi spusese că o dorea pe Shannon mai mult – Shannon cu corpul subţire şi incredibil şi cu ochii ei întunecaţi şi arzători. Ea atinsese lucruri dinăuntrul lui – le făcuse să explodeze, dacă era să fie mai precis, admise Dylan. Găsi că îi era mai uşor să îşi amintească acum decât

îi fusese altădată. Se cunoscuseră, făcuseră dragoste şi se căsătoriseră, totul într-un vârtej sexual. I se păruse pasul corect. Amândoi trăiau pe muchie şi se bucurau de asta. Dar, cumva, fusese incredibil de greşit. Ea îşi dorise mai mult, mai mulţi bani, mai multă agitaţie, mai multă strălucire. El îşi dorise... Naiba să îl ia dacă mai ştia ce îşi dorise.

Dar, dacă putea să se încreadă că femeia care stătea la doi copii distanţă de el era reală, poate că ea era ceea ce îşi dorea.

capitolul 7

Munca restantă o ajutase pe Abby să-l evite pe Dylan toată dimineața. Când trezise băieții pentru școală, îl auzise cum bătea la mașina de scris. Zgomotul ce se auzea era constant, nu așa cum se așteptase ea, acel zgomot iute de du-te-vino cauzat de izbucnirea creației. Poate că pentru el era o rutină să sape în viețile altor oameni și să le înregistreze.

Acel sunet îi reamintise în forță că weekendul fusese doar o amânare. Era luni, ea își revenise, și întrebările aveau să înceapă din nou. Își dorea să recâștige încrederea pe care o avusese cu o săptămână în urmă, când crezuse că avea să îi răspundă doar la întrebările la care voia ea – și așa cum voia ea.

Cu toate astea, propria rutină o liniștea – zgomotul de la micul dejun, mirosul de cafea, căutarea frenetică a unei mănuși pierdute înainte de a trimite băieții în fugă pentru a prinde autobuzul. Îi privea cum aleargă pe alee, ca în fiecare dimineață. O lovi, în mod neașteptat și tăios, așa cum se întâmpla de fiecare dată, conștientizarea faptului că erau copiii ei. Ai ei. Acei doi viitori bărbați, cu căciulile lor de lână și care porneau cu pas iute să facă față zilei, erau ai ei. Era un lucru fascinant, minunat și un pic înspăimântător.

Continuă să privească drumul și după ce copiii dispărură. Orice s-ar fi întâmplat, orice cotitură ciudată i-ar fi fost aruncată în față, nimeni nu putea să îi ia caracterul minunat al copiilor ei. Ziua nu mai părea așa greu

de înfruntat. Câteva minute mai târziu, pe când se îndrepta spre hambar, auzi sunetul unei maşini. Schimbând direcţia, ocoli şi îl văzu pe domnul Petrie ieşind din camioneta lui. Îi venea să îi sărute chipul plin de riduri.

– Doamnă.

Îi rânji, apoi scuipă tutunul mestecat.

– Domnule Petrie, ce mă bucură să te văd! Mută găleata cu ouă în timp ce îl privea. Eşti sigur că te simţi suficient de bine cât să munceşti?

– Foarte sigur.

Părea în formă. Corpul lui mic şi îndesat dădea de înţeles că era bine hrănit. Sub barba de câteva zile, pielea avea o nuanţă sănătoasă, rumenă. Era cu puţin mai înalt decât ea, avea un corp îndesat şi era incredibil de agil. Cizmele pe care le purta erau negre, uzate şi legate peste glezne.

– Dacă soţia ţi-a dat drumul din casă, bănuiesc că eşti gata să arunci nişte fân.

– Scorpie bătrână, zise el cu afecţiune. O săptămână a ţinut pe mine o compresă cu muştar. Ochii lui un pic miopi se mijiră. Tu arăţi cam slăbită.

– Nu, sunt bine. Mă pregăteam să mă apuc de hambar.

– Ce fac doamnele?

– Minunat. Merseră împreună pe pământul care se usca încet. Veterinarul a fost aici vineri şi le-a controlat pe amândouă. Se pare că Eve şi Gladys vor deveni mame înainte de sfârşitul săptămânii.

Petrie scuipă din nou în vreme ce se îndreptau spre hambar.

– A venit Jorgensen?

– Da, este foarte interesat.

– Să nu îl laşi pe pungaşul ăla bătrân să te păcălească. Cere mult.

Petrie deschise uşa cu o mână căreia îi lipsea o bucată din degetul inelar.

– Nimeni nu o să mă păcălească, îl asigură ea.

O cunoştea de cinci ani şi muncea pentru ea de aproape doi ani – şi o credea. Poate că arăta ca una dintre fetele din revistele pe care le ţinea nevastă-sa pe măsuţa de cafea, dar era dură. O femeie singură trebuia să fie.

– Să-ţi zic ceva, ia caii afară să-i ţesali. Curăţ eu grajdurile.

– Dar...

– Nu, ai rânit de una singură timp de o săptămână. Mi se pare că ai nevoie de ceva soare. Şi apoi, trebuie să muncesc să dau jos toată mâncarea asta de mi-a băgat-o pe gât nevastă-mea când eram prea slăbit să o împiedic. Gata, draga mea! O mângâie pe Eve pe cap când ea se apecă spre el. Mâna lui cu bătături era la fel de blândă ca mâna unui cântăreţ la flaut. Bătrânul Petrie s-a întors.

Scoase un morcov şi o lăsă să-l ia din mâna lui.

Abby aprecia felul lui blând de a se purta cu caii şi mereu se sprijinise pe modul lui de a gândi.

– I-a fost dor de tine.

– Sigur că da. Trecu la următorul grajd şi oferi aceeaşi atenţie şi celei de a doua iepe. Să îţi zic ceva, doamnă Rockwell... Dacă aş avea cu ce, mi-aş lua şi eu o iapă ca asta.

Ştia în ce situaţie se afla, ştia că trăia din ajutorul social şi nimic altceva. Regretă repede că nu îl putea plăti mai mult.

– Nu aş fi avut-o pe nici una din ele dacă nu m-ai fi ajutat.

– Oh, aici ai dreptate – dar poate ai plătit prea mult. Continuând să flecărească, trecu la următorul cal. Erai începătoare atunci, doamnă Rockwell, dar cred că acu' nu mai eşti.

Venind de la el, era un compliment incredibil. Cu mult mai multă plăcere decât fusese în stare să adune de zile întregi, Abby conduse caii afară. Îi ţesălă sub razele soarelui.

Dylan o privea de la fereastra lui. Ea cânta. Nu o putea auzi, dar îşi dădea seama după felul cum se mişca. Privi cum curăţa metodic copitele cailor, le peria coamele şi îi ţesăla. Era la ea o lumină pe care el nu o mai văzuse până atunci. Dar, desigur, ea credea că era singură.

Mănuşile ei erau pe un stâlp, şi trecea cu mâna goală peste coastele unuia dintre cai. „Mâini delicate", se gândi el. Cu toate astea, arătau la fel de bine în timp ce periau cu putere blana unui cal. Cum ar arăta atingându-i lui pielea? Ce ar simţi dacă ar avea acele mâini cercetându-i frenetic tot corpul, stârnind, excitând, explorând? Ar fi avut aceeaşi expresie visătoare în ochi?

Credea că acum avea acea expresie, dar era prea departe ca să fie sigur.

Şi, dacă era deştept, păstra distanţa.

Chipul ei nu ar mai fi palid. Aerul din prima parte a dimineţii i-ar aduce culoarea în obraji, în timp ce lumina soarelui şi exerciţiile i-ar încălzi muşchii. Chipul ei nu ar fi palid când el ar face dragoste cu ea. Excitarea i l-ar înroşi. Pasiunea ar face-o agilă. Îşi putea imagina cum ar fi să simtă pielea ei alunecând pe a lui. Aproape

că putea simţi gustul cărnii ei în acele locuri întunecate, secrete, care erau şi mai misterioase din cauza hainelor groase de iarnă. Voia să le dea jos în timp ce ea ar sta şi l-ar privi, dorindu-l, aşteptându-l.

Doar gândindu-se la asta simţi cum îi creşte pulsul.

Mai dorise şi alte femei. Uneori, dorinţele lui fuseseră satisfăcute, alteori nu. Pasiunea venea şi pleca. Izbucnea şi dispărea. Înţelegea bine asta. Doar pentru că el tânjea după ea acum, doar pentru că el stătea la fereastră şi o privea simţind cum nevoia se agita nebuneşte în el nu însemna că avea să o dorească şi mâine. Dorinţa nu îţi putea controla viaţa – nici dorinţa pentru bani, nici pentru putere şi cu atât mai puţin cea pentru femei.

Dar continua să o privească în timp ce maşina lui de scris aştepta nerăbdătoare în spatele lui.

O privi cum conduce caii, doi şi trei odată, înapoi în hambar. Aşteptă până când ea ieşi din nou, fără să mai calculeze cât timp trecuse. Apoi, brusc, mânată de impuls, ea se sui pe calul acela mare pe care-l numea Judd. Doar cu căpăstrul şi nimic altceva, porni cu calul la goană, ieşind din padoc şi în sus pe drumul tare, îngust, care ducea spre dealuri. El voia să deschidă fereastra şi să urle la ea să nu se poarte prosteşte. Voia să o vadă călărind. Îi putea vedea genunchii apăsând strâns pe lateralele calului şi mâna care ţinea capătul funiei. Dar, şi mai mult, văzu pe chipul ei încântarea absolută în timp ce soarele îi cădea glorios pe faţă.

Lăsă calul să alerge în sus şi în jos pe drum – zece, cincisprezece minute, Dylan era prea fascinat ca să îşi dea seama. Părul ei flutura în bătaia vântului, dar ea nu se deranja să îl îndepărteze de pe chip. Şi, când coborî de pe cal, el ştiu ca ea râdea. Îşi frecă nasul de cal,

mângâindu-l din nou. Mângâind, alinând, murmurând. Dylan se întrebă ce cuvinte blânde și drăguțe spunea. Să fie gelos pe un cal însemna că își pierdea mințile. Știa asta, dar continua să stea la fereastră, străduindu-se să își păstreze controlul sau poate să controleze inevitabilul.

Ea dispăru din nou în hambar, și el se gândi să revină la munca lui, dar așteptă.

Ea reapăru cu armăsarul, ținând frânghia aproape de bot în timp ce calul dansa nerăbdător, nărăvaș. Abby îl legă bine de gard și începu să îl țesale.

Animalul era frumos, cu capul înălțat, și avea o privire arogantă pe care Dylan o putea vedea de la fereastra lui. Și era sperios. Când Abby îi luă piciorul din spate ca să-i curețe copita, el tresări de două ori, aproape scăpând din strânsoarea ei înainte de a se calma și de a o lăsa să își vadă de treabă. Când îi lăsă piciorul jos, Dylan rămase fără suflu văzând cum calul dădu cu copita. Abby se feri și prinse cu calm celălalt picior. Aproape că o auzea cum îl certa blând, așa cum l-ar fi certat pe vreunul din băieți dacă ar fi avut o criză de nervi.

La naiba, cine ești? El puse o mână pe geam de parcă i-ar fi cerut să se uite în sus, să îl audă și să îi răspundă. Cine dracu' ești? Dacă era autentică, de ce mințea? Dacă avea principii morale și valori, așa cum părea să aibă, cum de putea minți?

Și totuși, mințea, își reaminti Dylan. Și avea să continue să mintă până când el avea să o împiedice. „Astăzi", își promise el în timp ce o privea cum peria pielea neagră și fină a armăsarului. „Astăzi, Abby."

Întorcându-se, reveni la mașina de scris și își impuse să o uite.

*

Era trecut de ora unsprezece când o auzi intrând în casă. El schiţase primii ani profesionali ai lui Rockwell, copilăria lui. Scrisese despre întâlnirea lui Rockwell cu Abby din perspectiva ei, folosind citate de la ea şi frânturi din istoria familiei ei. Oamenii aveau să fie interesaţi de sora uneia dintre noile stele de la Hollywood şi a unei actriţe de succes de pe Broadway. Nu trecuse cu vederea faza cu tripletele şi experienţa teatrală. Trei surori, trei actriţe. Dar era pe cale să rescrie scenariul lui Abby.

Ea îl auzi coborând, dar continuă să spele ouăle.

– Bună dimineaţa. Nu se uită la el şi continuă să îşi ţină mâinile ocupate. Cafeaua este gata.

– Mulţumesc.

Când el se îndreptă spre aragaz, ea ridică privirea. Nu se bărbierise. Mereu i se strângea stomacul – poate la gândul de a simţi acel chip dur, un pic necivilizat zgâriindu-l pe al ei.

– Domnul Petrie s-a întors. Cred că i-ar mai fi priit o zi sau două, dar îi era dor de cai.

– Ai terminat afară?

– Deocamdată. Am să mai verific iepele.

– Bine. Îşi luă cafeaua la bar, aprinse o ţigară, apoi porni reportofonul. Când aţi decis să divorţaţi tu şi Rockwell?

Un ou lovi podeaua şi se sparse. Abby privi în jos, complet surprinsă. Curăţă fără să scoată un cuvânt.

– Vrei să repet întrebarea?

– Nu. Vocea ei sună înăbuşit, dar apoi deveni puternică. Nu, dar aş fi interesată să ştiu de unde ţi-a venit ideea asta.

– Lori Brewer.

– Înţeleg.

Abby curăţă mizeria, apoi se întoarse să se spele pe mâini.

– Era amanta soţului tău.

– Ştiu asta.

Abby îşi uscă meticulos mâinile. Nu tremurau. Iar ea se agăţă de asta.

– Nu a fost prima.

– Ştiu şi asta.

Se duse la aragaz şi îşi turnă cafea.

– Ai gheaţă în loc de sânge, doamnă? Îl aţâţă şi mai mult faptul că ea se întoarse şi îl privi cu calm. Soţul tău se culca cu orice femeie care i se băga în pat. Şi-a făcut o carieră din a te înşela. Lori Brewer a fost doar ultima dintr-un şir întreg.

Credea că o rănea? Credea că ar trebui să simtă cum o înjunghie durerea, să simtă un val de trădare? Le simţise pe toate înainte, dar se terminase de mult. Acum, nu mai simţea nimic, doar o curiozitate vagă legată de furia pe care o vedea în ochii lui Dylan.

– Dacă amândoi ştim asta, de ce să discutăm despre acest subiect?

– Urma să te părăsească pentru ea?

Ea sorbi din cafea. Îi calma nervii. Avea să îi ofere adevărul atât timp cât era posibil să îi ofere adevărul.

– Chuck nu mi-a cerut niciodată divorţul. Bău din nou, şi lichidul alunecă fierbinte în corpul ei. Deşi este foarte posibil să îi fi spus lui Lori Brewer că a făcut-o.

Acesta era adevărul. Instinctul lui îi spunea că, de data asta, ea spusese adevărul. Şi totul devenea şi mai mocirlos.

– Nu este o femeie proastă. Îşi băgase în cap că ea şi Rockwell aveau să se căsătorească înainte de sfârşitul anului.

– Chiar nu pot să comentez despre ce gândea ea.

– Despre ce poţi să comentezi? Furia lui creştea, şi, pentru că avea încredere în furie, continuă. Poate cu ajutorul furiei ar fi putut să îi penetreze în sfârşit scutul. Spune-mi, cum te-ai simţit să ştii că soţul tău nu îţi era fidel?

Ea aştepta ca întrebarea să apară. Se pregătise pentru asta. Dar cumva acum răspunsul nu ieşi uşor.

– Eu şi Chuck... ne înţelegeam. Cât de plat sunase răspunsul, cât de sofisticat de prostesc. Eu... ei bine, ştiam că el era supus unei presiuni mari şi că era pe drumuri mai mereu...

– ... Şi asta îţi dă permisiunea să te eliberezi cum vrei?

Nu era aşa calmă cum voia să fie, dar încă deţinea controlul.

– Nu vorbesc despre o permisiune şi nici măcar despre o scuză, Dylan. Dar este o justificare.

– Tu crezi că faptul că nu era lângă tine, că era pe drum şi simţea presiunea nevoii de a câştiga puteau justifica înclinaţia către femei, băutură, droguri?

– Droguri? Chipul ei se albi. Dacă şocul din ochii ei nu era autentic, ea ar fi trebuit să fie sora de la Hollywood, hotărî Dylan. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Mă refer la cocaină. Consumul de cocaină.

Vocea lui era dură şi tăioasă – vocea unui reporter. El încercă să nu se deteste pentru asta.

– Nu. În vocea ei era dintr-odată o notă de disperare. Văzu cum i se albesc degetele în timp ce strângea blatul. Nu, nu cred asta.

– Abby, am informații din patru surse diferite. Tonul i se îmblânzi. Ea suferea în interior. Poate că înainte îl mințise, dar suferința era reală. Nu știai.

– Nu poți să scrii asta. Nu poți. Copiii. Își puse mâinile la ochi. Oh, Doamne, ce am făcut?

El o luă de braț. Nu îl auzise când se ridicase.

– Stai jos! Când ea clătină din cap, el o trase spre un scaun. Stai jos, Abby!

– Nu poți să scrii despre asta, repetă ea, iar în vocea ei erau suișuri și coborâșuri. Nu poți fi sigur că este adevărat. Dacă încerci să pui asta în carte, îmi retrag autorizația. Te dau în judecată.

– Ai face bine să te calmezi.

– Să mă calmez? Ea își prinse mâinile până o durură degetele. Doar hotărârea o mai făcea să îl înfrunte, și ochii ei erau plini de disperare. Mi-ai spus că Chuck era... Înghiți și se adună. Oprește aia, zise ea încet, apoi așteptă până reportofonul se opri. Vorbim neoficial acum, mă înțelegi?

Ochii ei erau din nou uscați și vocea fermă. Și el își reaminti dintr-odată de ea cum îi căra valiza pe scări. „Mai puternică decât pare."

– Bine, Abby. Neoficial.

– Dacă Chuck - dacă el se droga, eu nu am știut niciodată.

– Crezi că ai fi știut?

Ea închise ochii. Un sentiment de eșec ieși la suprafață și se opri în gât.

– Nu.

– Îmi pare rău. El îi atinse mâna, învinovățindu-se când ea își retrase mâna. Îmi pare rău. Mama lui știa. Știu că a încercat să îl interneze la dezintoxicare.

Un gând isteric îi trecu ei prin minte.

– Ultima cursă. Accidentul.

– Era curat. Lui i se păru că aude cum uşurarea trece prin ea, deşi ea nu scosese nici un sunet. A luat curba prea rapid.

Ea încuviinţă din cap şi îşi îndreptă umerii. Dacă Abby învăţase ceva în ultimii opt ani, era să ia totul pas cu pas, să înfrunte acel lucru şi apoi să treacă mai departe.

– Dylan, nu cer favoruri, dar vreau să îţi aminteşti că sunt doi inocenţi implicaţi în asta. Copiii merită o moştenire din partea tatălui lor. Dacă încerci să tipăreşti ceva despre asta, voi găsi o cale să te opresc, chiar dacă trebuie să mă duc la Janice.

– Cât de mult vei încerca să acoperi, Abby?

Ea îl privi direct.

– Întrebarea mai potrivită ar fi cât de departe aş merge ca să îmi protejez copiii.

El simţi un junghi şi făcu un efort să-l înăbuşe.

– Odată ce mingea se rostogoleşte, nu mai ai cum să o opreşti. Ar fi fost mai înţelept să opreşti cartea de la început.

– Nu îţi este de ajuns sexul? izbucni ea, disperată să găsească teren solid din nou. Cum putea să facă primul pas dacă de fiecare dată era în nisipuri mişcătoare până la genunchi. Trebuie să bagi şi chestia asta urâtă? Nu le poţi lăsa nimic băieţilor?

– Vrei să scriu o poveste cu zâne?

O apucă de încheieturi înainte ca ea să se îndepărteze. Ar fi trebuit să nu îi placă faptul că ea îl făcuse să se simtă răspunzător, dar nu putea. Părea pierdută şi neajutorată.

– Abby, este prea târziu să oprim cartea acum. Editura te-ar da în judecată, nu invers. Vorbeşte cu mine, spune-mi adevărul. Ai încredere în mine că îl voi transmite la rându-mi.

– Să am încredere în tine? Se uită fix la el, dorindu-şi să poată vedea în el, să găsească un punct slab. Am avut încredere în mine şi am făcut numai prostii. Faţă în faţă cu inevitabilul, renunţă să se opună strânsorii lui. Nu am de ales, nu-i aşa?

– Nu.

Ea aşteptă un moment până fu sigură că era suficient de puternică.

– Porneşte din nou reportofonul.

Se îndepărtă de el, nu cu câţiva centimetri, ci cu kilometri. Când reportofonul porni, Abby începu să vorbească din nou. Dar nu se uită nici o clipă la el.

– Chuck nu a folosit niciodată droguri în prezenţa mea. Eram căsătoriţi de patru ani, dar nu l-am văzut niciodată cu vreun fel de droguri. Din punctul meu de vedere, nu le-a folosit niciodată. Chuck era un sportiv şi era foarte disciplinat când venea vorba despre corpul lui.

– De-a lungul mariajului vostru, aţi stat împreună doar perioade scurte.

– Asta este adevărat. Amândoi aveam anumite responsabilităţi care făceau ca lucrurile să fie aşa.

– Mi se pare că aveaţi anumite responsabilităţi care ar fi trebuit să vă ţină împreună.

Ea avea să ignore asta. Nu avea să se mai lase cuprinsă de vinovăţie sau să-şi plângă de milă. Dacă sosise momentul să facă un compromis, aşa să fie. Avea să accepte răul mai mic.

– Ca să revin la întrebarea anterioară, Chuck era deseori singur. Era atrăgător, şi femeile făceau parte din circuit.

– Ai acceptat asta?

– Am acceptat că Chuck nu era capabil să fie fidel. Am înţeles că o căsnicie este responsabilitatea a doi oameni. În anumite privinţe, eu nu eram în stare să îi ofer ceea ce avea nevoie.

– Despre ce vorbeşti?

Lăsă mândria deoparte. Abby descoperise că aceasta rareori era utilă.

– Aveam doar optsprezece ani când ne-am căsătorit. În ciuda faptului că lucram în domeniul divertismentului şi eram pe drumuri mereu, am fost foarte protejată. Eram virgină când m-am măritat cu Chuck, şi deseori îmi spunea că am rămas aşa. L-am dezamăgit în pat, aşa că a căutat în altă parte. Poate că asta era greşit, dar era explicabil.

– Încetează să te umileşti aşa.

Ea auzi furia abia reţinută şi întoarse privirea spre el.

– Ai vrut răspunsuri. Ţi le ofer. Chuck se culca cu alte femei pentru că soţia lui nu îl satisfăcea.

– La naiba cu asta! O roti pe scaun până ea ajunse cu faţa la el. Eşti o fraieră dacă crezi asta.

– Dylan, eu ştiu ce se petrecea în dormitorul meu. Tu, nu.

– Ştiu ce se petrece în tine.

– M-ai întrebat dacă am gheaţă în loc de sânge. Îţi răspund.

– Nu, nu îmi răspunzi. O ridică de pe scaun ca să stea lângă el. Acum, îmi vei răspunde.

O avea aproape. Gura lui coborî peste a ei, fierbinte, furioasă, iar ea nici nu avu timp să protesteze. Excitarea fierbea în ea şi se războia cu puternica dorinţă de autoconservare. Încercă să reziste. Era ceva sălbatic şi înspăimântător în felul în care el o putea lua, o putea răni cu nevoia lui. Mâinile din părul ei erau blânde, dar o ţineau lipită de el cu un fel de posesivitate furioasă. Ea se abandonă încet, inevitabil.

Simţise cum o dorea cu ardoare pe timpul nopţii, pe durata dimineţii, dar nu se aşteptase să fie aşa. Erau valuri de foc şi fum care-l orbeau. Corpul ei era încordat ca un arc lângă al lui, reţinându-se în faţa pasiunii pe care o simţea cum creşte. Degetele ei nu îi împinseră umerii, ci se înfipseră în ei. Aproape că auzea cum îi bătea inima – teamă, excitare, dorinţă, nu îi păsa. Atât timp cât erau pentru el.

Apoi, cu o uşurinţă incredibilă, ea se relaxă. Buzele i se înmuiară, corpul ei cedă, şi ea era a lui. Bătăile inimii nu i se liniştiră. Cumva, crescură chiar şi când braţele ei îl cuprinseră încet. Ea oftă. El simţi curentul blând de aer peste gura lui. Îi pieptănă părul cu degetele, blând, liniştitor, pentru că părea că ea avea nevoie de asta. Flacăra ieşise din el, dar căldura era încă acolo, mocnind, fierbând. Ar fi putut să ardă de viu cu tandreţe.

– Haide sus, Abby, îi şopti el la ureche, apoi peste gura ei. Vino sus cu mine!

Şi ea dorea asta. Faptul că voia asta o făcu să se cutremure. Acceptase deja că era atrasă de el, dar era altceva să se strecoare în pat cu un bărbat.

– Dylan, eu...

– Te doresc. Gura lui se mişcă de-a lungul bărbiei ei, muşcând-o blând. Ştii asta.

– Cred că ştiu. Te rog... Vocea îi tremura. Muşchii ei erau ca plastilina. Nu îşi putea permite să cadă în prăpastie a doua oară fără să ţină ochii deschişi. Te rog, Dylan, nu pot. Nu sunt pregătită.

– Mă vrei. Îşi plimbă mâinile în sus, frământându-i şoldurile, atingându-i coastele, aţâţându-i sânii. O simt de fiecare dată când respiri.

– Da. Nu mai voia să nege. Dar am nevoie de mai mult de atât. Îi luă mâna şi i-o duse la obraz. Am nevoie de timp. Dylan reveni cu mâna sus, sub bărbia ei, şi o ţinu acolo. Obrajii ei erau roşii, aşa cum îşi imaginase el cândva că aveau să fie. Ochii ei erau întunecaţi şi nesiguri. Dacă nu ar fi fost ochii, care îl priveau, aproape încrezători în el, nu i-ar fi băgat în seamă protestele şi ar fi luat-o.

– Mă întreb cât de mult rău ţi-a făcut.

– Nu. Ea clătină din cap. Nu are nimic de-a face cu ce s-a întâmplat între mine şi Chuck.

– Nici tu nu crezi asta, nici eu. El este unitatea ta de măsură. Mai devreme sau mai târziu, ai să afli că nu mă poţi măsura aşa.

– Nu mă gândesc la Chuck atunci când te sărut. Nu mă gândesc la nimic.

Degetele lui se încordară pe pielea ei.

– Abby, dacă vrei timp, ar fi bine să ai grijă de tine.

Ea simţi cum energia care venise peste ea cu viteză dispărea acum.

– Nu ştiu cum să joc jocurile astea, Dylan. De aia am greşit aşa de mult înainte.

– Nu mă interesează jocurile. Nu mă interesează să îmi plângi pe umăr. Hai să facem o înţelegere!

Ea îşi umezi buzele şi îşi dori să fie sigură pe ea.

– Ce fel de înțelegere?

– Tu îmi spui adevărul. Adevărul, repetă el, punându-și mâinile pe umerii ei. Eu voi scrie obiectiv. Apoi lăsăm să cadă vinovăția unde îi este locul.

Făcea să pară așa simplu, dar el nu avea nimic de pierdut.

– Nu știu dacă pot face asta, Dylan. Trebuie să mă gândesc la copii. Uneori, adevărul doare.

– Uneori, curăță, replică el. Abby, într-un fel sau altul, voi afla tot ce am nevoie să știu. Era o amenințare. El știa asta și văzu că și ea înțelesese asta după umbra care îi trecu prin ochi. Ar trebui să te gândești la acest lucru. Nu crezi că ar fi mai bine dacă ar veni de la tine? Nu vreau să îi rănesc pe copii.

Încolțită, ea îl studie atent, critic.

– Nu, nu cred că vrei asta, dar s-ar putea ca noi doi să nu fim de acord în privința a ceea este mai bun pentru ei.

El își frecă chipul cu o mână, apoi se plimbă prin bucătărie. Nu era stilul lui să facă compromisuri. Nu îi păsa de ele. Cu toate astea, era obligat să găsească unul.

Cartea? Începea să creadă că nu însemna prea mult. Voia adevărul de la ea, despre ea. Și îl voia pentru el. Se gândi că poate îl voia pentru ea.

– Bine, tu îmi dai povestea reală, povestea adevărată, fără micile eschivări. O voi scrie și apoi, înainte să o trimit spre publicare, ți-o dau să o citești. Dacă există vreo problemă, găsim o soluție. Amândoi trebuie să fim mulțumiți de manuscris înainte să plece.

Ea ezită.

– Vorbești serios?

El se întoarse. Ea nu era pregătită să aibă încredere în el. Mai fusese mințită - și încă rău de tot.

- Ai totul în înregistrare, zise el arătând spre reportofonul care încă mergea.

Ea făcu pasul, deși picioarele îi tremurau puțin.

- Bine.

Când el se apropie și îi oferi mâna, Abby își ținu răsuflarea și acceptă. „Încă un târg", se gândi ea, sperând că se va putea ține mai bine de acesta decât de cel făcut cu ea însăși.

- Te-a rănit.

Dylan o spusese încet, atât de încet, încât ea răspunse fără ezitare.

- Da.

Asta îl enerva. Nu, îl înfuria. Nu putea să explice, dar știa că furia asta nu l-ar ajuta să afle adevărul. Și de ani în șir, poate vreme de prea mulți ani, aceasta fusese ambiția care îl mânase.

- De ce nu stai jos din nou?

Ea încuviință din cap, apoi se așeză, cu mâinile împreunate frumos și cu chipul calm.

- Abby, tu și Rockwell aveați probleme maritale serioase.

- Așa este.

I se păru așa ușor să o spună acum. Exact cum spusese el, curățare.

- Era vorba despre celelalte femei?

- Asta era o parte din problemă. Chuck avea nevoie de mai mult decât îi puteam oferi eu pe așa multe planuri. Și bănuiesc că și eu aveam nevoie de mai mult decât îmi putea el oferi. Nu era un bărbat rău. Cuvintele erau

spuse rapid și cu convingere. Vreau să înțelegi asta. Poate că nu era un soț bun, dar nu era un bărbat rău.

Dylan plănuia să folosească propria judecată în privința asta.

– De ce nu ai mai călătorit alături de el?

– Eram însărcinată cu Ben. Răsuflă un pic. Nu pot să zic dacă asta a fost o scuză convenabilă sau un motiv legitim, dar eram destul de aproape de termen, și să călătoresc devenise dificil. Locuiam cu mama lui în Chicago. La început... la început reușea să zboare dintr-o parte în alta destul de des. Cred că era fericit și poate un pic îngrozit de ideea de a fi tată. Oricum, era foarte atent când venea acasă și m-a încurajat să stau în Chicago și să am grijă de mine. A încercat, chiar a încercat să îmbunătățească relația inconfortabilă pe care o aveam cu mama lui. Erau perioade mari de separare.

Ea privi înapoi, amintindu-și acele săptămâni, acele luni în luxoasa casă din Chicago, diminețile lungi și leneșe, după-amiezile liniștite. Părea un vis, un vis cu margini surprinzător de ascuțite.

– Eram mulțumită și destul de satisfăcută. Decorasem camera copilului și mă apucasem de tricotat... prost. Râse când își reaminti încercările ei neîndemânatice. Credeam că am totul sub control. Apoi, într-o zi, am descoperit unul dintre ziarele alea de scandal pe pat. Mereu m-am întrebat dacă Janice l-a lăsat acolo. Abby alungă ideea, nu mai conta acum. Erau o poză cu Chuck și cu o femeie foarte frumoasă și un articol scurt și destul de urât. Abby privi pe fereastră la copacii care se aplecau ușor. Stăteam acolo, mare, neîndemânatică, gravidă în aproape opt luni. M-am simțit distrusă și trădată, eram absolut sigură că lumea se terminase. Chuck a venit

acasă la sfârşitul săptămânii, şi am aruncat cu ziarul în el, cerându-i o explicaţie.

– Ţi-a dat una.

– Era furios că crezusem aşa o poveste. A zis că era un gunoi şi l-a aruncat în foc. Nu s-a apărat, şi dintr-odată eram eu în situaţia de a mă apăra. Mă înţelegi?

El se gândi că şi-o putea imagina fragilă şi singură. Furia lui ardea şi mai puternic.

– Da, înţeleg.

– Mai aveam o lună până la naştere şi eram speriată de moarte. Am decis să îl cred, dar ştiam că mă minţise, pentru că o văzusem în ochii lui. Am acceptat minciuna. Mă înţelegi? De ce îl tot întreba asta? De ce era aşa important? Îşi apăsă degetele peste ochi pentru o clipă şi jură să nu mai întrebe din nou. Cred că acceptând doar l-am rănit.

– Crezi că, dacă făceai scandal, s-ar fi oprit.

Ochii ei erau solemni.

– Nu voi fi niciodată sigură.

– Şi au fost alte femei.

– Au fost altele. Ţine minte că eu şi Chuck nu trăiam împreună, în circumstanţe normale, şi că relaţia noastră fizică fusese deteriorată. Era un bărbat care avea nevoie de victorii, dar, imediat cum le obţinea, avea nevoie de altele. Dacă poţi înţelege că şi atunci când era copil simţea o presiune imensă de a reuşi, de a fi cel mai bun – de a fi numărul unu. Obosită, scoase un mic oftat. Din cauza asta, avea nevoie să i se spună mereu că era cel mai bun. După o vreme, nu cred că eu i-am mai spus asta. Oricum, credeam – speram – că, după ce se năştea Ben, aveam să ne aşezăm undeva. Dar ştiam sau ar fi trebuit să ştiu, când m-am măritat cu Chuck, că era foarte

departe de a fi pregătit să se aşeze. A fost un mic scandal cu una dintre admiratoare. Ea mi-a scris scrisori, a ameninţat că se sinucide dacă Chuck nu se însura cu ea. Atunci, am cumpărat locul ăsta. Chuck era supărat pentru că lucrurile scăpaseră de sub control. Era o încercare de a se revanşa faţă de mine, faţă de Ben, poate şi faţă de el însuşi. Dar apoi a venit o altă cursă.

– Nu ai mers cu el.

– Nu. Pentru o vreme, m-am concentrat la a construi un cămin. Simţeam că aveam nevoie de unul. Adevărul era că aveam nevoie. Privi cum fumul de la ţigara lui Dylan se ridică încet spre tavan. În perioada aia, după ce l-am născut pe Ben şi înainte să rămân gravidă cu Chris, am început să îmi dau seama că mariajul nostru nu funcţiona, că eu şi Chuck doar ne prefăceam că mersese vreodată. A venit acasă. Câştigase în Italia. Voia să vândă ferma. Ne-am certat teribil pe tema asta. În timp ce ne certam, Ben a intrat cu paşi şovăitori. Chuck a devenit un sălbatic. A ţipat la Ben care plângea. Îşi trecu o mână prin păr în timp ce suferinţa acelei amintiri reveni. Ben abia avea un an. Mi-am pierdut cumpătul şi i-am spus lui Chuck să iasă. S-a dus la maşina lui şi a plecat. L-am calmat pe Ben şi într-un final am reuşit să îl adorm. Era târziu şi m-am dus la culcare. Nu mă aşteptam ca Chuck să revină, nu îmi păsa. Dar s-a întors.

Vocea îi scăzuse în volum, ajungând aproape o şoaptă. În timp ce o privea, Dylan îşi dădu seama că nu mai vorbea cu el. Se exorciza de propriile fantome.

– Băuse. Niciodată nu bea prea mult, pentru că nu făcea bine faţă băuturii, dar de data asta băuse mult. A venit sus, şi ne-am certat din nou. Încercam să-l trimit la culcare într-una dintre camerele de oaspeţi, ca să nu-l

deranjeze pe Ben. Era prea furios şi prea beat ca să asculte de raţiune. Mi-a zis că nu am fost niciodată o soţie bună – şi chiar mai puţin în pat. Mi-a zis că îmi pasă doar de Ben şi de fermă. Doamne, era adevărat. Nu aşa fusese mereu, dar avea dreptate, şi eu nu voiam să recunosc. A zis că era timpul să învăţ ce vrea un bărbat de la nevasta lui. La ce se aştepta un bărbat şi la ce avea dreptul. Aşa că m-a împins înapoi în pat... şi m-a violat, spuse ea fără emoţie, în timp ce Dylan se holba la ea. Apoi a plâns ca un copil. A plecat înainte de răsărit. Câteva săptămâni mai târziu, am aflat că eram gravidă. Când îşi trecu prin păr mâna, tremura. Asta este ce s-a întâmplat, Dylan. Ăsta este adevărul. Se concentră din nou asupra lui. Ar trebui să îi spun lui Chris că a fost conceput în noaptea în care tatăl lui m-a violat? Ăsta este adevărul pe care i-l datorez fiului meu?

Nu aşteptă răspunsul lui. Se ridică încet şi ieşi din cameră.

capitolul 8

El nu putea munci. Dylan se uita ţintă la maşina de scris, aproape iritat, dar nu se putea aduna să pună cuvintele pe hârtie. Cuvintele erau acolo, blocate strâns în minte. Emoţia era acolo, încă clocotind în el. Îşi putea aminti, punct cu punct, exact ce se întâmplase în decursul după-amiezii şi al serii.

Când Abby ieşise din bucătărie, el rămăsese acolo, holbându-se la înregistrare, care continuase. Şocat? Cum putea spune că era şocat? Renunţase la pudoare cu ani în urmă. Ştia cât de urâtă putea să fie viaţa, cât de violentă, cât de meschină. Îşi croise drum prin vieţile altora şi în alte dăţi şi găsise suferinţă, cicatrici şi secrete. Nu îl şocaseră şi nu îl mai afectau de mult.

Dar rămăsese în bucătărie mult timp, unde persista aroma cafelei. Şi suferise. Îl duruse pentru că îşi putea aminti cât de palid fusese chipul ei, cât de calmă îi răsunase vocea când îi spusese. Apoi o lăsase în pace, ştiind că avea nevoie să fie singură.

Condusese până în oraş. Distanţarea ar ajuta, sperase el. Un ziarist avea nevoie de distanţare, aşa cum avea nevoie de intimitate. Combinaţia celor două aduceau adevărul şi puterea unei poveşti. Şi nu era mereu povestea pe primul loc?

Aerul se încălzise, deşi vântul începea să bată ca să vestească venirea lunii martie. Zăpada era doar o amintire pe pământul încă ud. Primăvara începea să îşi facă

loc. Şi, la sfârşitul primăverii, cartea ar trebui să fie gata. Nu mai ştia exact cum.

Când se întorsese, băieţii veniseră de la şcoală. Se jucau în curte, întrecându-se cu câinele şi între ei. Dylan rămăsese în maşină câteva momente privindu-i, până când Chris venise în fugă să îl invite să se joace de-a prinselea. Chiar şi acum, ore mai târziu, Dylan îşi putea aminti cât de luminoasă era faţa lui Chris, cât de deschişi şi de inocenţi erau ochii lui. Mâna micuţă o prinsese pe a lui cu toată încrederea, şi copilul începuse să vorbească despre ziua lui la şcoală. Un copil, pe nume Sean Parker, vomitase în pauză. Ştiri importante. Ben zisese ceva teribil de copilăresc despre dilema lui Sean Parker, şi Chris chicotise până aproape că izbucnise în râs.

Se luaseră la întrecere în spate şi dăduseră buzna în bucătărie. Stând în urma lor, Dylan o văzuse pe Abby la aragaz. Când ea se întorsese, ochii lor se întâlniseră pentru un moment mai îndelungat. Apoi ea îşi reîncepuse rutina de dinainte de cină cu acea uşurinţă eficientă pe care el ajunsese să o aştepte de la ea.

Aşteptase să apară tensiunea, dar aceasta nu apăruse, nici atunci, nici în timpul cinei, nici mai târziu, când ea plănuise un joc cu copiii şi el fusese rugat să participe. Normalitatea era la ordinea zilei, şi nici măcar el nu putea spune dacă era forţată. Ea trimisese copiii la culcare, apoi se retrăsese în dormitorul ei. Şi, de atunci, rămăsese acolo.

În camera lui, i se părea imposibil să îşi găsească liniştea. Ce avea să facă? Avea în mână o poveste onestă. Dragoste, trădare, sex, violenţă. Şi nu era ficţiune, era realitatea. Era treaba lui să o scrie – şi să o scrie onest,

temeinic. Își reaminti cu câtă încredere mâna aceea micuță se potrivise în mâna lui.

Înjurând, Dylan se ridică de la birou. Nu o putea face. Nu era posibil să aștearnă în alb și negru ceea ce Abby îi povestise în acea după-masă. Oricum scria, oricât de atent era când scria frazele, avea să iasă urât, găunos, de neiertat. Iar copilul era așa de frumos, de inocent și deschis.

Nu ar fi trebuit să conteze. Toate instinctele care îl ghidaseră în toți anii cât fusese reporter, toate abilitățile care făcuseră ca biografiile lui să fie de calitate și autentice îl împingeau spre adevăr. Dar își putea aminti felul cum băiețelul îi zâmbise și cum își ridicase brațele pentru o îmbrățișare. Și-l aminti pe Ben stând singur și îmbufnat pe pat, înconjurat de soldăței. Și își aminti cum Abby își unise degetele cu ale lui și îl făcuse să se simtă întreg.

Îl cuceriseră. Dylan își trecu mâna prin păr. Nu avea sens să pretindă altceva. Înăuntrul lui era o funie de care ei trăgeau într-un sens, și el, în sens opus. Uitase principala regulă, cea pe care și-o asumase din prima săptămână ca reporter de știri: să nu se implice. Ei bine, se implicase, și nu avea idee cum să se retragă.

La naiba cu retrasul!

Fără să își ofere șansa de a se mai gândi, Dylan ieși din camera lui, traversă holul și ciocăni la ușa lui Abby.

– Da, intră!

Ea stătea la un birou mic, terminând o scrisoare. Ridică privirea, apoi puse scrisoarea deoparte, de parcă îl aștepta.

– Trebuie să vorbim.

– Bine, închide ușa.

El închise uşa, dar nu vorbi imediat. Nu era nici o barieră între ei acum, nici un reportofon care să facă totul să pară profesional şi etic. Ce avea să fie spus acum era între ei doi. Sau, mai corect, pentru ei doi, îşi dădu el seama. Nu ştia sigur cum se ajunsese la asta. Ca un bărbat care merge pe un drum slab luminat, traversă şi se aşeză pe pat. Camera era liniştită, blândă, feminină - la fel ca ea. Dacă acolo se produseseră acte de violenţă, fusese de mult îndepărtată orice urmă. Ea lăsase totul în urmă, pentru că nu voia că viaţa ei sau a copiilor ei să fie distrusă de violenţă. Oferindu-i aceste informaţii, ea îl făcuse răspunzător. Ceva din ea îi stârnise compasiunea care îl făcuse să accepte acea responsabilitate.

– Abby, ştii că nu pot să scriu despre ce mi-ai povestit în după-masa asta.

Un val de uşurare veni din partea ei. Sperase, îndrăznise să creadă, dar nu fusese sigură.

– Mulţumesc.

– Nu fi recunoscătoare. În anumite feluri, simţea că putea să facă faţă resentimentelor ei cu succes. Am să scriu destule care nu îţi vor plăcea.

– Încep să cred că nu contează aşa mult cum aveam impresia.

Privi peste el, la modelul cu flori micuţe care se repeta pe tapet. Viaţa era aşa: modele care se repetau. Ea încerca să le schimbe fără să se uite la imaginea de ansamblu.

– Ştii, am crezut că băieţii mei au nevoie de o imagine pe care să o admire, ca să poată spune: „Ăsta a fost tatăl meu". Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât cred că este mai important să fie mândri de ei înşişi.

– De ce mi-ai spus?

Îl privi – privi la bărbatul care schimbase în sfârşit tiparul. Cum putea să îi explice? Găsise în el bunătate, deşi chiar nu se aşteptase la asta. Muncise alături de ea, deşi nu era nevoie. Se purtase cald şi generos cu copiii ei. Avusese grijă de ea când fusese bolnavă. Găsise bunătate sub exteriorul dur şi se îndrăgostise de ea. Oftând uşor, Abby luă creionul, mutându-l inconştient dintr-o mână în cealaltă.

– Nu îţi pot spune toate motivele. Odată ce am început să vorbesc, mi-au venit toate. Poate că aveam nevoie să spun asta cu voce tare acum, după atâţia ani. Nu am putut să o fac înainte.

Lângă mâna ei era un prespapier, cu flori roz prinse în sticlă. Fragil când îl priveai, dar greu de spart.

– Nu ai spus familiei tale? întrebă Dylan.

– Nu. Poate ar fi trebuit. Treci prin toate etapele – ruşine, autoblamare, furie. Trebuia să trec prin ele.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai rămas cu el? Se gândi din nou la bani, la femeia în haină de nurcă şi la diamante. Nu mai voia să creadă că acela fusese motivul.

Ea privi în jos spre mâinile ei. Verigheta nu mai era acolo de mult, şi amărăciunea se estompase cu mult înainte.

– După... după ce s-a întâmplat, Chuck a fost devastat. Îi părea foarte rău. Am crezut că putem salva ceva după noaptea aia îngrozitoare. O vreme, aproape am reuşit. Apoi s-a născut Chris. Chuck nu se putea uita la el fără să îşi aducă aminte. Se uita la copil şi îi purta pică pentru felul cum venise pe lume, pentru

că îi amintea de propria slăbiciune, poate de propria mortalitate.

– Şi tu? Ce ai simţit când l-ai privit pe Chris?

Lovitura veni încet.

– Era aşa frumos. Încă este frumos.

– Eşti o femeie remarcabilă, Abby.

Ea îl privi surprinsă.

– Nu, nu cred că sunt. Sunt o mamă bună, dar nu este nimic remarcabil în asta. Nu am fost o soţie bună. Chuck avea nevoie de cineva care să se ridice şi să fie gata de plecare. Avea nevoie de cineva care să fie la curse odată cu el. Eu eram prea înceată.

– De ce aveai tu nevoie?

Acum, ea îl privi, cu chipul lipsit de expresie. Nimeni în afară de familia ei nu o întrebase asta. Şi răspunsurile nu puteau veni.

– Nu sunt sigură de ce aveam nevoie, dar sunt fericită acum cu ceea ce am.

– Îţi este de ajuns? Copiii, locul ăsta? Se ridică şi veni la ea. Credeam că îmi vei spune adevărul.

– Dylan. Nu trebuia să vină aşa aproape. Nu putea gândi când el era atât de aproape. Nu ştiu ce te aştepţi să spun.

– Nu ştii? Luându-i mâna, el o făcu să se ridice. Simţi cum îi tremură degetele şi o strânse mai bine. Nu vreau să-ţi fie teamă de mine.

– Nu îmi este.

– Nu vreau să îţi fie teamă de ceea ce este între noi.

– Nu mă pot abţine. Dylan, nu face asta! Îşi puse mâna liberă pe braţul lui. Nu aş putea îndura să mai greşesc o dată. Cred... sper că suntem pe punctul de a fi prieteni.

- Am trecut de momentul ăla. Îi duse mâna la buze şi privi cum surprinderea apare în ochii ei. A făcut cineva dragoste cu tine?

Panica urcă de-a lungul spatelui ei.

- Eu... eu am doi copii.

- Asta nu este un răspuns. Curios, îi întoarse mâna şi îşi apăsă buzele pe palma ei. Degetele ei se curbară şi se încordară. A mai fost cineva în afară de Chuck?

- Nu, eu...

Privirea lui se ascuţi, şi degetele i se încordară.

- Nimeni?

Ruşinea veni repede, preţul eşecului.

- Nu, nu sunt o persoană interesată de latura fizică.

În câte feluri reuşise Rockwell să o umilească? Furia veni repede, şi el o opri. Fără implicare? Era deja prea departe. Voia să îi demonstreze că putea fi diferit. Poate, pentru prima dată, voia şi el să creadă asta.

- De ce nu mă laşi să aflu?

- Dylan...

Cuvintele se împotmoliră în gâtul ei când el îi atinse tâmpla cu buzele.

- Nu mă vrei, Abby?

Seducţie. Nu mai sedusese niciodată în mod conştient o femeie. Femeile veniseră mereu la el, cunoscătoare, experimentate, dornice. Nici una nu tremurase.

Avu chiar el un moment de panică. Era oare în stare să fie suficient de atent, de blând, de minuţios?

- Ba da. Ea îşi înclină capul ca să-l privească. Dar nu ştiu ce îţi pot oferi..

- Lasă-mă pe mine să îmi bat capul cu asta.

Cu mai multă încredere decât simţea, îi luă chipul în mâini. Pentru moment, doar primeşte. O sărută

încet. Mâinile ei se ridicară până la încheieturile lui și se prinseră de ele. Fu acel moment ezitant, vulnerabil, care-l atinse într-o manieră neașteptată. Lumina lămpii cădea pe chipul ei când el își înclină capul și îi mușcă ușor buzele. Ea simți cum i se accelerează pulsul la încheieturi și îl strânse mai tare. O dorea, o dorea cu adevărat. Și, Doamne, ea era îngrozită că avea să fie o dezamăgire pentru amândoi. El o trase mai aproape. Ea se încordă.

– Ușor, șopti el, găsind o răbdare pe care nu știa că o avea. Relaxează-te, Abby!

O mângâie liniștitor până simți că mușchii ei cedează. Mâinile ei îi cuprinseră talia, ezitant, tentant. Simți cum dulceața gestului îl pătrunde. Înainte, nu căutase niciodată dulceața, nici nu o așteptase. Acum, că o găsise, nu mai voia să o piardă. Încet, ușor, cu grijă, făcu dragoste cu ea doar cu gura. Gustând, seducând, apoi relaxându-se, o trase mai aproape de el. Simți cum i se strâng mâinile, apoi cum se relaxează pe spatele lui. Când gura ei se încălzi și se înmuie, el merse mai departe. Simți cum respirația ei tremură, auzi geamătul jos și tăcut care venea din uimire. Pentru prima dată în ani întregi, simți și el uimire. Își strecură mâinile sub hanoracul ei. Când ea tresări, el o mângâie și îi șopti promisiuni pe care spera să le poată ține. Pielea ei era fină, spatele ei era lung și suplu. Nevoia trecu prin el rapid, dureros. Se luptă cu ea. Centimetru cu centimetru, îi ridică hanoracul până îl dădu jos. Fu aruncat la picioarele lor.

Panica reveni. Acum, era vulnerabilă. Respirația îi deveni mai agitată, întunecându-i mintea. Nu trebuia să gândească?

Cum se putea proteja, cum îi putea oferi ceea ce el își dorea dacă nu putea gândi? Dar mâinile lui alunecau minunat pe pielea ei. O atingeau cu fermitate, cu răbdare - exact atunci când avea mai mare nevoie să fie atinsă. Poate că, atunci când aveau să ceară, ea avea să înghețe, dar pentru moment nu simțea decât cum creștea căldura.

Apoi el o întinse pe pat. Frica reveni.

- Dylan...

- Întinde-te alături de mine, Abby! Doar întinde-te cu mine!

Se ținu de el în timp ce coborau pe pat. Ea văzu totul extrem de clar: modelul de trandafiri care se repeta pe pereți, spirala închisă la culoare a tăbliei patului, pătratul alb al tavanului. Și chipul lui. Nervii erau întinși la maximum până când ajunse să îi fie teamă că nu se putea mișca. Se chinuia, încercând să își aducă aminte că nu mai era o tânără fără experiență, ci era o femeie.

- Lumina.

- Vreau să te văd. O sărută din nou, cu ochii ațintiți în ai ei. Vreau să mă vezi. Voi face dragoste cu tine, Abby. Asta nu este ceva ce se face pe întuneric.

- Să nu te aștepți la prea multe.

El îi prinse ceafa și îi înălță chipul spre el.

- Să nu te aștepți la prea puțin.

Apoi o reduse la tăcere. Sărutul o făcu să se învârtă. Era puternic și iute. Corpul ei, care deja era furnicat de o panică excitantă, se înfierbântă de pasiune. Geamătul ieși din ea și ajunse în el. Simți cum fața lui îi zgârie obrazul, așa cum își imaginase cândva. Zeci de pulsuri băteau într-un ritm care îi bubuia din nou și din nou în cap.

Îl înnebunea. Oare nu putea să simtă? Felul cum corpul ei se încorda, se înfiora, se relaxa, felul cum mâinile ei se întindeau, ezitau, mângâiau. Nu ştiuse că o dorise aşa mult. Nu aşa mult. Acum, că ea era aici, caldă şi reală sub el, ştia că trebuia să se gândească întâi la ea şi apoi la nevoile lui.

Aşa că îi arătă. Fără oprire, fără milă, o mângâie, simţind-o cum se arcuieşte, auzind-o cum respiră greu. Îi inhală pasiunea care îi urca pe piele, mirosul acela femeiesc de mosc îmbătător în care un bărbat se putea îneca. Lumina cădea oblic peste faţa ei, astfel încât el putea vedea surpriza, plăcerea şi dorinţa amestecându-se. Nerăbdător, îşi dădu jos cămaşa ca să poată simţi pielea ei atingând-o pe a lui.

Era fin. Trunchiul lui era tare ca fierul, dar pielea de pe el era fină. Ea îşi putea aluneca degetele peste el, simţind muşchii încordaţi. Puternic. Mereu avusese nevoie de forţă, dar o găsise doar în ea. Răbdare. Cândva, aproape plânsese după răbdare, dar apoi se oprise din căutat. Acum, o găsise. Pasiune. O dorea, o râvnea, apoi o alungase ca pe ceva fără de care putea trăi. Şi iat-o aici, cuprinzând-o, dând buzna în ea.

El îi gemu numele, şi ea ameţi de la cum se auzea. Buzele lui erau pe sânii ei. Muşchii abdomenului se contractară în timp ce el făcea cerculeţe cu gura. Îi apăsă ceafa în mod inconştient şi se arcui sub el. Folosindu-se de dinţi, de limbă, de buze, el îi provocă o tortură excelentă. Se lăsă dusă de val, fără să se mai gândească.

El îi desfăcu blugii, dar ea nici măcar nu-şi dădu seama. Simţi muşcarea uşoară a mâinilor lui, alunecarea uşoară a blugilor în jos pe picioare. Voia să îi spună numele cu voce tare, dar numele lui se evaporă într-un

geamăt în timp ce limba lui trecu peste coapsa ei. Era frumoasă. Corpul ei era suplu şi cu muşchi subtili, picioarele lungi, şoldurile înguste.

În timp ce se uita la ea, se întreba cum purtase sarcinile. Într-un fel, nu şi-o putea imagina decât neatinsă. Apoi încercă să vadă cât de sus putea să o ducă. Şi cât de rapid.

Primul punct culminant o lovi cu o viteză scăpată de sub control. Neajutorată, ameţită, Abby scoase un ţipăt înăbuşit. Era ca şi cum corpul ei s-ar fi umplut, apoi ar fi ars şi s-ar fi golit. Străduindu-se să se îndrepte, se întinse după el, doar ca el să o ducă pe un alt punct culminant, şi mai sus. Se lupta după aer, simţind cum pulsau senzaţii pe care nu le mai simţise. Aveau oare nume? Găsise cineva cuvintele corecte pentru a descrie acele emoţii? Pielea îi era aşa sensibilă, că doar atingerea degetelor lui o făcea să se cutremure. El îşi dorise să o vadă aşa, plutind în propria plăcere. Când alunecă în ea, ea deschise ochii. Văzu plăcere uimită în ei înainte ca ea să-l tragă mai aproape. Degetele ei se înfipseră în spatele lui, unghiile scurte şi rotunde zgâriindu-i pielea. Nu era conştientă de asta. Şi, curând, nici el nu mai fu.

Nu mai fusese niciodată aşa. Nimeni nu o mai făcuse să se simtă aşa completă, aşa importantă, aşa vie. Uşi fuseseră deschise, ferestre ridicate... şi aerul care intra era minunat.

Voia să îi spună, dar îi era teamă ca el să nu o creadă o proastă. Se mulţumi să pună o mână în dreptul inimii lui. Bătea mai constant decât a ei, dar bătea mai repede.

Nu mai fusese niciodată aşa. Nimeni nu îl făcuse să se simtă atât de real, atât de puternic, aşa deschis.

Ea aprinsese o lumină în mintea lui, şi aceasta lumina puternic. Voia să îi spună, dar îi era teamă că ea avea să creadă că erau doar prostii. Se mulţumi să o tragă lângă el.

- Nu eşti interesată de latura fizică, zici?

- Poftim?

- Mi-ai spus asta mai devreme.

Ea îşi întoarse capul şi se lipi de umărul lui. Îşi dădu seama că mirosul ei era acolo. Era o senzaţie ciudată şi minunată să îşi găsească propriul miros pe pielea lui.

- N-am fost niciodată prea bună la... la aspectele tehnice.

- La aspectele tehnice? Nu ştia dacă să râdă sau să ţipe la ea. Ce înseamnă asta?

- Ei bine, la... De jenă lăsă cuvântul să se piardă. Sex, zise ea ferm, amintindu-şi că era o femeie în toată firea.

- N-am făcut sex, zise el simplu, rostogolindu-se deasupra ei. Am făcut dragoste.

- Este doar o chestie de semantică.

- Pe dracu'. Nu, nu te închide acum. O prinse de umeri înainte ca ea să se retragă. Eu nu sunt Chuck. Uită-te la mine, uită-te cu adevărat!

Ea se calmă şi făcu întocmai ce îi ceruse el.

- Mă uit. Ştiu.

- Ce vrei, Abby, o evaluare?

- Nu, zise ea, obrajii deja coloraţi de pasiune devenindu-i şi mai roşii. Nu, sigur că nu. Eu doar...

- Te întrebi cum a fost pentru mine. Dacă ai făcut tot ce trebuia când trebuia. El se ridică în fund, ridicând-o şi pe ea, şi rămase cu mâinile ferme pe umerii ei chiar şi când ea bâjbâia după cearceaf. Ţi-a trecut vreodată prin minte că poate Chuck Rockwell nu era marele amant

pe care îl vindeau ziarele de scandal? Ai luat vreodată în calcul că ce s-a întâmplat sau nu s-a întâmplat între voi doi în patul ăsta a fost din vina lui?

Nu-i trecuse prin minte. Normal că nu se gândise.

– Toate celelalte femei..., începu ea, apoi tăcu.

– Să-ți spun ceva. Este mai ușor să te vâri în fiecare noapte sub cearceafuri cu o altă femeie. Simți un mic junghi amintindu-și de toate acele dăți. Nu trebuie să te gândești, nu trebuie să simți. Nu trebuie să îți bați capul să faci cealaltă persoană să ajungă pe culme. Tot ce faci este să îți cauți propria satisfacție. Este foarte diferit când ai o parteneră, cineva căreia i-ai făcut promisiuni, cineva pe care se presupune că vrei să o faci fericită. Este nevoie să îți pese și este nevoie de timp – și de răbdare, și să aștepți până la momentul potrivit.

Ea se uită la el, cu buzele deschise, cu ochii mari. Cu un jurământ, el ridică o mână și o trecu prin părul ei.

– Ascultă, acum, nu prea vreau să aud vorbindu-se despre Chuck Rockwell. Nu vreau să te gândești la el sau la altcineva. Concentrează-te doar asupra mea!

– Asta fac. Un pic nesigură, ea îi atinse obrazul cu o mână. Ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat de ceva vreme. Ea văzu cum i se schimbă expresia, simți cum mâna lui se încordează în părul ei și continuă: Ai reușit să mă faci să înfrunt multe lucruri pe care consideram că ar trebui să le țin încuiate. Îți sunt recunoscătoare.

– Devine obositor să îți tot spun să nu mai îmi mulțumești.

Dar mâna lui se îmblânzi în părul ei și alunecă pe curba umărului.

– Asta este absolut ultima dată. Ridicându-şi braţele, le petrecu în jurul lui şi îl ţinu strâns. Se simţea în siguranţă acolo, aşa cum intuise cândva că avea să se simtă, atunci când soarele strălucise peste ei. Nu râde.

El îşi plimbă buzele peste clavicula ei.

– Nu prea am chef de râs.

– Mă simt ca şi cum am reuşit să dobândesc o abilitate foarte complexă şi importantă.

El chicoti, şi asta îi aduse o lovitură pe spate.

– Precum înotul?

– Am zis să nu râzi.

– Scuze. Apoi se rostogoli peste ea până când ea ajunse întinsă sub el. Nu stăpâneşti nimic dacă nu exersezi. Mult.

– Presupun că ai dreptate. Atitudinea asta jucăuşă era ceva ce nu mai gustase până atunci. Abby se agăţă de ea. Buzele ei se întâlniră cu ale lui, deja calde, deschise şi primitoare. Dylan?

– Hmm?

– Chiar am ajuns pe culme.

El zâmbi, iar ea îi simţi zâmbetul. Când el se retrase ca să o privească, ea îl văzu.

– Şi eu. Începu să îşi coboare capul din nou, dar apoi auzi suspinele. Ce...?

– Chris.

Abby se ridică din pat într-o secundă. Căută un halat din dulapul ei, îl scoase de acolo şi ieşi din cameră înainte ca el să îşi tragă blugii.

– Oh, puiule! Abby se grăbi în camera lui Chris, unde îl găsi pe copil ascuns sub pături, hohotind din tot sufletul. Ce s-a întâmplat?

- Erau verzi și urâți. Se îngropă în siguranța oferită de pieptul mamei, adulmecându-i mirosul familiar. Arătau ca șerpii și făceau *ssss* și mă urmăreau. Am căzut într-o groapă.

- Ce vis urât! Îl ținu, îl legănă și îl liniști. S-a terminat acum, bine? Sunt chiar aici.

El se smiorcăi, dar se relaxă.

- Voiau să mă taie în bucățele mici.

- Un vis urât?

Dylan ezita în ușă, nefiind sigur dacă se cuvenea să intre.

- Șerpi verzi și urâți, îi zise Abby în timp ce îl legăna pe Chris în poală.

- Uau! Destul de înfricoșător, nu-i așa tigrule?

Chris își trase din nou nasul, încuviință din cap și se frecă la ochi. Nu știa dacă era sau nu potrivit, însă Dylan nu putu rezista. Intră și se lăsă pe vine în fața băiatului.

- Data viitoare, ar trebui să visezi o mangustă. Șerpii nu au nici o șansă contra unei manguste.

- Mangustă. Chris testă cuvântul, chicotind. L-ai inventat?

- Nu. Găsim mâine o poză. Există în India.

- Trace s-a dus în India, își aminti Chris. Avem o vedere. Apoi căscă și se lipi de Abby. Nu pleca încă.

- Nu, nu plec. Stau până adormi din nou.

- Și Dylan?

Dylan mângâie obrazul copilului cu degetele.

- Sigur.

Stătură acolo, Abby ținând băiatul și cântând ceva ce suna ca un cântec de leagăn irlandez pentru Dylan. Simți o satisfacție incredibilă, nu ca aceea pe care o simțise cu Abby în pat, ci mult mai puternică. Era un sentiment

clar de apartenență, de parcă ajunsese într-un final în locul spre care înaintase toată viața lui. Era o nebunie, și își spuse lui însuși că avea să treacă. Dar rămase. Lumina de pe hol bătea în cameră și cădea peste o grămadă de camioane, aflată lângă o minge veche cam dezumflată. Ea așeză băiatul cu grijă, băgând-o pe Mary sub cearceafuri alături de el. Îl sărută pe obraz, apoi se îndreptă, dar Dylan rămase un moment, mângâind absent buclele de pe fruntea lui Chris.

– Destul de irezistibil, nu-i așa? șopti ea.

– Da. Își retrase mâna și o băgă în buzunar. O să fie greu de trăit cu el când va deveni conștient de asta.

– Seamănă mult cu Trace – numai farmec. După tata, Trace și-a dat seama cum să exploateze asta înainte să se târască. Cu un gest natural, luă mâna lui Dylan și îl trase din cameră. Vreau doar să arunc o privire la Ben.

Împinse ușa și văzu dezordinea din camera băiatului mai mare. Haine, cărți, jucării erau toate o grămadă care se întindea de la un perete la altul. Abby oftă și își promise că avea să îl pună să strângă în weekend. În acel moment însă, primul ei născut era lățit în pat, jumătate sub așternuturi, jumătate afară.

Intrând, ea îl rostogoli, scoase un tenis de sub pernă, aruncă un mic escadron de soldăței din plastic și îl acoperi.

– Doarme buștean, comentă ea.

– Observ.

Ea aruncă o privire prin cameră.

– Este și un mare leneș.

– Da, nu te contrazic aici.

Râzând încet, ea se aplecă și îl sărută pe fiul ei.

– Te iubesc, ticălos mic.

Își făcu drum printre jucării prin semiîntuneric. Când ajunse la ușă, Dylan îi plimbă mâinile peste brațele ei.

– Chiar îmi plac băieții tăi, Abby.

Ea zâmbi emoționată, apoi îl sărută pe obraz.

– Ești un om bun, Dylan.

– Nu sunt mulți oameni care ar fi de acord cu tine.

Ea înțelegea asta.

– Poate nu te-au văzut așa cum te-am văzut eu.

Asta măcar era adevărat, dar nu îi putea spune de ce. Nu știa nici el.

– Hai înapoi în pat!

Ea încuviință din cap și își petrecu o mână pe după talia lui.

capitolul 9

Se pot întâmpla aşa multe în douăzeci şi patru de ore. Abby întâmpină dimineaţa cu un fel de uimire buimacă. Descoperise pasiunea. Descoperise afecţiunea. Şi, poate, doar poate, făcea primul pas spre a rupe în sfârşit legăturile cu trecutul. Lui Dylan trebuia să îi mulţumească pentru asta, dar nu credea că el ar suporta să o audă din nou spunând asta. Nu îşi putea exprima recunoştinţa fără să îl enerveze. Nu îi putea spune că îl iubeşte fără să rişte să piardă ceea ce abia începea. Aşa că nu avea să spună nimic, sperând că era suficient doar să fie cu el.

Abby îi trimise pe băieţi la şcoală, îşi făcu în grabă treburile de dimineaţă şi îi lăsă un bilet lui Dylan pe blatul unde luau micul dejun, apoi sări în maşina ei. Avea energie cât pentru zece.

Plănuise să petreacă dimineaţa dând cu mopul, frecând şi lustruind casa doamnei Cutterman – câştigând astfel o mare parte din banii pentru alimente. Se gândi că era norocoasă că scăpase de gripă şi că putea reveni la serviciul ei cu jumătate de normă care o ajuta să menţină echilibrul în registre până când avea să poată vinde mânjii. A doua zi era şi ziua pentru curăţenia pe care o făcea de două ori pe lună la familia Smith. Trecu mental prin programul ei şi calculă că se putea încadra cu totul, inclusiv o mică expediţie la cumpărături pentru nişte pantofi noi la sfârşitul săptămânii.

Abby îşi spuse să se concentreze la asta şi să nu se gândească prea mult la ce se întâmplase în noaptea

precedentă. Ce însemnase pentru Dylan și ce însemnase pentru ea erau două lucruri diferite. Trebuia să fie suficient de isteață cât să înțeleagă asta. Dar el îi oferise ceva ce nu mai avusese până atunci de la un bărbat: respect, afecțiune, pasiune. Încă le savura. Pornind radioul, coti spre drumul principal.

Când Dylan coborî, se duse direct la cafea. De obicei, nu se trezea amețit, nici măcar după o noapte de nesomn, dar munca pe timpul nopții și statul întins treaz în pat păreau să aibă efecte diferite. Nu era încă sigur de ce fusese așa neliniștit. Abby dormise lângă el la fel de liniștită cum dormiseră băieții ei în camerele lor.

Corpul lui fusese relaxat, chiar liniștit. Își putea spune că fusese o ușurare pur fizică. Dar mintea lui fusese tensionată și activă. Ce se întâmplase între ei nu fusese ceva obișnuit. O parte din el își dorea să fi fost, în timp ce o altă parte – o parte pe care nu o mai explorase de ani întregi – se bucura că nu fusese ceva banal. Nu era genul de bărbat care să se bucure de propriile sentimente contrastante. Dincolo de aceste contradicții, era misterul femeii care dormise lângă el.

Începuse să analizeze părerea pe care o avea despre ea înainte să o cunoască și să o compare cu ceea ce simțea acum pentru ea. Nimic nu se potrivea. Ce legătură era între femeia în blană de nurcă, râzând în vreme ce ruleta se învârtea, și femeia care tremurase în brațele lui? Erau amândouă reale – sau erau amândouă simple actrițe?

Sângele lui încă fierbea când se gândea la ce îi spusese ea. Pentru prima dată în viața lui, nevoia de a proteja era mai puternică decât orice. Știa bine că nu trebuia să lase faptele să fie influențate de emoții și încercă să fie obiectiv. Dacă fusese abuzată fizic și emoțional,

de ce rămăsese? Chuck Rockwell trecuse public peste jurămintele de căsătorie, aşa că un divorţ ar fi fost simplu. Dar ea rămăsese. Nu putea desluşi misterul, aşa cum nu putea desluşi nici ce se întâmpla în interiorul lui. O dorea la fel de mult ca înainte - ba nu, mai mult. Era ceva dulce în felul cum făcea dragoste, ceva ce el nu mai gustase niciodată - şi o dorea din nou. Dar mai era ceva. Îşi putea închide ochii şi auzea felul cum Abby râdea de ea însăşi, uşor şi fără şiretenie. Putea vedea cum muncea, în mod constant şi fără amărăciune. Mai era şi felul în care se ocupa de copiii ei, cu o mână fermă şi cu foarte multă iubire.

O femeie specială. Ştia că numai un nebun credea că există ceva aşa fantezist ca o femeie specială. Poată că înnebunea. Privi pe fereastră şi se întrebă dacă Abby era în hambar hrănind animalele. Putea să o aştepte să intre din nou, să îşi pregătească reportofonul şi să înceapă treaba. Dylan îşi imagină că ea căra un sac de grâne sau ridica un alt balot de fân. Clătină din cap, se întoarse şi îşi luă haina. Apoi văzu biletul.

Dylan,

Sunt la doamna Cutterman toată dimineaţa. Numărul este în carte dacă apare vreo problemă. Trebuie să merg şi în oraş şi să iau câte ceva înainte să vin acasă. Ne vedem în jur de ora unu.

Abby

El se simţi ridicol de deprimat. Ea nu era acolo, nu avea să fie acolo multe ore. Voia să o vadă, să o privească dimineaţa, să îi vadă chipul după noaptea petrecută

împreună. Voia să discute cu ea calm, logic, până când ceea ce ştia şi ceea ce simţea începeau să se potrivească. Voia să facă dragoste cu ea în lumina zilei, în casa mare şi goală.

Voia să fie cu ea.

Îndepărtând sentimentul, Dylan îşi turnă a doua cană de cafea şi o luă sus. Avea de lucru. Când Abby parcă în faţa casei, cerul se întunecase din nou. Bombăni ceva în timp ce căra pâinea şi laptele în casă. Ploaia o enerva, se gândi ea, pentru că la radio anunţaseră cer senin. Nici unul dintre băieţi nu avea cizmele în picioare. Ei bine, oricum aveau nevoie de pantofi noi, îşi reaminti ea şi deschise uşa. În drum spre bucătărie, ridică două şine, doi omuleţi de plastic şi o şosetă.

După ce îşi dădu jos haina, dădu drumul la radioul portabil şi începu să se ocupe de carnea de vită pe care o lăsase la dezgheţat dimineaţă.

– Bună.

Tresări, cu o tigaie în mână. Dylan era la doar doi paşi distanţă.

– Doamne, ce încet umbli! Nu te-am auzit când ai intrat.

– Mereu dai radioul prea tare.

– Oh. Îl dădu mai încet în mod automat. Se simţea ciudat, dar se aşteptase la asta. A trebuit să iau lapte. La cât consumă băieţii, sunt tentată să cumpăr o vacă. Îşi găsi de lucru la aragaz. Ai lucrat?

– Da. El se simţea ciudat. Nu se aşteptase. Moale şi drept, părul ei era legat cu o bandană. El voia să i-o desfacă, să lase părul să se reverse printre mâinile lui, aşa cum se întâmplase pe timpul nopţii. Te-ai simţit bine?

– Poftim?

Carnea începu să sfârâie.

– Cu prietena ta.

– Prietena – oh, doamna Cutterman. Este foarte drăguță. Abby se gândi la grămada de mobilă pe care o lustruise. Alungând gândul, începu să caute bulionul. O să plouă, zise ea. Nu cred că băieții ajung acasă înainte să înceapă.

– Te-a sunat cineva.

– Oh?

– Betty și nu mai știu cum de la Asociația Părinților și a Profesorilor.

– Vânzarea de prăjituri.

Abby deschise o conservă de bulion, oftând. Zgomotul scos de deschizătorul electric de conserve răsună ca un cutremur. Cât de mult se putea ascunde după rutină? se întrebă ea.

– Brioșe?

– Trei duzini. A zis că știe că poate conta pe tine.

– Buna Abby cea de încredere. O spuse fără sarcasm, dar cu o notă de autoironie. Când are nevoie de ele?

– Miercurea viitoare.

– Bine. Tăcerea continuă în timp ce ea dilua bulionul și adăuga condimente. Spaghetele erau preferatele lui Ben. Le mânca pe nerăsuflate. În acel moment, Abby nu știa dacă ea avea să mai mănânce vreodată. Bănuiesc că vrei să mai îmi pui niște întrebări.

– Câteva.

– Termin aici într-un minut. Dacă putem să o facem cât mă ocup de rufe, atunci...

Vocea ei se opri când el îi atinse umărul. Nemaiștiind la ce să se aștepte, ea se întoarse încet. O privea din nou, pătrunzător. Ar fi vrut să înțeleagă ce căuta el.

Apoi o sărută, încet, blând, şi inima ei se topi precum untul.

- Oh, Dylan! Respiraţia, pe care nu îşi dăduse seama că şi-o ţinea, ieşi inegal în timp ce ea îşi puse braţele în jurul lui. Îmi era teamă că regreţi.

- Că regret ce?

Doamne, ce bine se simţea ţinând-o! Îşi spuse că nu conta, dar conta. Făcea ca totul să fie diferit.

- Noaptea trecută.

- Nu, nu regret nimic. Ea mirosea a săpun - la fel de proaspătă. Sunt ameţit.

- Serios?

Ea se retrase, crezându-l doar pe jumătate.

- Da, serios. El zâmbi, incredibil de uşurat, şi o sărută din nou. Mi-a fost dor de tine.

- Oh, ce drăguţ! Ea îşi plimbă mâinile pe spatele lui şi îl trase mai aproape. Este foarte drăguţ.

- Vrei să ne jucăm de-a chiulitul?

- De-a chiulitul? zise ea râzând şi dându-şi capul pe spate.

- Exact. Pari genul care nu a chiulit suficient.

- N-am stat niciodată suficient de mult într-o şcoală cât să ajung să chiulesc. Şi apoi o să plouă. Care este amuzamentul să te joci de-a chiulitul pe ploaie?

- Haide sus, îţi voi arăta!

Ea râse din nou, dar miji ochii când văzu că el era serios.

- Dylan, copiii vor ajunge acasă în vreo două ore.

- Îţi încape o zi întreagă în vreo două ore.

O luă pe sus mânat de impuls. Şi îşi dădu seama că îi plăcea să audă râsul acela rapid şi fără aer, să vadă ochii aceia largi de mirare. Inima ei bătea cu putere în timp

ce el o lua de acolo. Era ceva incitant, interzis. Abby își îngropă chipul în gâtul lui și șopti:

– Nimeni nu va avea șosete curate.

– Și doar noi doi vom ști de ce.

Făcură dragoste pe fugă, disperat, cu un abandon sălbatic pe care ea nu-l experimentase până atunci. Hainele fuseseră aruncate la întâmplare prin cameră. Draperiile fuseseră larg deschise, pentru ca lumina slabă să intre în cameră. O dusese în locuri unde ea nu mai fusese niciodată, în locuri în care ea știa că i-ar fi frică să meargă cu altcineva. Ca un copil care se dă prima oară în montaignes russes, ea își pierdu suflul în timpul cursei, apoi se agită că mai voia o dată.

El se simți liber, incredibil de liber, când se rostogoliră în patul vechi. Corpul ei era fierbinte ca un cuptor și dornic, dispus să încerce orice o putea el învăța. Ea era maleabilă, puternică. Și era a lui.

Incredibil de agilă, se arcui, pierdută într-o plăcere irațională. Neputând să se sature, el se ridică odată cu ea. Corpurile lor se întâlniră, trunchi pe trunchi, șold pe șold, când îngenunchează pe pat. Încordați ca niște arcuri, apoi moi, se prăbușiră împreună.

Începu să plouă, lovind ferestrele încet și constant.

Iubirea lor încetini și se calmă în timp ce pasiunea se transformă în dorință. Suspine tăcute, mișcări blânde înlocuiră frenezia. Nu era nevoie de grabă. Patul era mare și moale, ploaia era tăcută și liniștitoare. Fiecare lua de la celălalt toate lucrurile dulci și simple pe care iubiții și le oferă unul celuilalt și nimănui altcuiva.

El îi gustă pielea, caldă de la plăcere, umedă de la excitare. Nu mai cunoscuse o aromă atât de îmbătătoare. Degetele ei se plimbară pe spatele lui, găsind mușchii

ce se contractau și se relaxau. Nu știuse până atunci că forța putea să fie așa excitantă. Se cufundară unul în celălalt, iar ploaia nu mai putu fi auzită. Ea găsi ce avea nevoie să găsească – bunătatea, compasiunea.

Avea atâtea straturi – seninătate, înțelepciune, pasiune. El se întrebă dacă avea să le descopere vreodată pe toate. Putea să se uite la ea într-un fel și să vadă femeia încăpățânată care lăsase precauția la o parte și își părăsise familia și tot ce cunoștea atrasă de ceva înșelător precum iubirea. Se putea uita la ea din alt unghi și să vadă vulnerabilitatea și controlul. Se simțea dornic să o cunoască, să potrivească bucățile. Abby devenea obsesia lui. Dar, când erau așa, ajunși pe culmile plăcerii, cu simțurile asaltate, conta doar că ea era acolo cu el.

Mâinile care fuseseră cândva ezitante se mișcau acum peste el de parcă l-ar fi știut dintotdeauna. Gura care cândva fusese nesigură se unea cu a lui de parcă nu mai erau alte gusturi pe lume de care ea să aibă nevoie vreodată. Corpul ei lung venea spre al lui fără inhibiții. Brațele și picioarele ei se încolăciră în jurul lui precum mătasea caldă. Pasiunea curgea prin ei și se învârtea în jurul lor până nu mai rămânea nimic.

Abby cobora scările, mulțumită de ea însăși, când ușa de la intrare se deschise cu zgomot.

– Ștergeți-vă pe picioare, zise ea automat, apoi râse și se grăbi pe restul scărilor, ca să își îmbrățișeze cei doi copii.

– Plouă, o informă Chris.

– Serios?

– Foile mele s-au udat.

Ben își scoase șapca udă și o lăsă să cadă pe podea.

– Nu s-ar fi udat dacă ai fi avut ghiozdanul.

– Sunt pentru fete.

Îşi ridică şapca pentru că mama lui se uita la ea, apoi îi dădu o hârtie udă şi mototolită.

– Un zece. Abby îşi duse mâna în dreptul inimii de parcă şocul era prea mare pentru ea. Dar, Benjamin, cineva ţi-a scris numele pe lucrarea lui.

El chicoti, un pic jenat.

– Nu, nu mi-a scris nimeni numele. Este lucrarea mea.

– Testul ăsta fără absolut nici o greşeală îi aparţine lui Benjamin Francis Rockwell? Benjamin Francis Rockwell al meu?

El îşi încreţi nasul cum făcea de fiecare dată când ea îi reamintea de al doilea nume.

– Da.

Ea îi puse o mână pe umăr.

– Ştii ce înseamnă asta? întrebă ea solemn.

– Ce?

– Ciocolată caldă pentru toată lumea.

Un rânjet îi apăru pe chip.

– Pot să primesc şi bezele?

– Sigur că da.

– Ciocolată caldă? întrebă Dylan când coborî scările.

Abby puse braţul pe umărul lui Ben.

– Sărbătorim. Douăzeci de cuvinte care sfidează moartea scrise corect.

Ridică lucrarea, pe care mica stea aurie strălucea udă.

– Destul de impresionant, zise Dylan, care, după ce-l ciufuli pe Chris, întinse mâna către Ben. Felicitări!

– Nu este mare lucru, şopti el, dar fu mulţumit de strângerea de mână. Pot să mănânc trei bezele?

– Băiatul ştie să profite de situaţie, declară Abby. Haideţi! Agăţaţi-vă hainele, zise ea automat când intrară în bucătărie.

Pentru următoarele douăzeci de minute, aerul fu plin de povești despre aventurile prin care băieții trecuseră pe timpul zilei. Apoi, ghiftuiți cu ciocolată, Ben și Chris își luară cizmele și hainele și se duseră afară să se ocupe de animale.

– Fac pariu că nu am mai băut una din astea de douăzeci de ani.

Dylan se amuză studiindu-și cana goală.

– Îți trezește amintiri?

– Mama îmi făcea. Când Abby se aplecă peste blat și zâmbi, el continuă: Gătește foarte bine. Tot cred că face cele mai bune plăcinte cu cremă de ou din New Jersey.

– Îi vezi des? Pe părinții tăi?

– De câteva ori pe an. El ridică din umeri, simțind cum trage de el cunoscuta vinovăție. Niciodată timpul nu pare să fie de ajuns.

– Știu. Abby privi peste umăr spre fereastră. Avea să vină un moment când băieții ei aveau să plece, când ea avea să fie nevoită să îi lase să plece. Acesta era prețul care venea la pachet cu meseria de părinte. Nici eu nu îi văd prea des pe ai mei. Niciodată nu stau prea mult timp într-un loc.

– Cântă în continuare prin cluburi?

– Mereu vor cânta în cluburi. În vocea ei se auzi afecțiunea, adâncă și naturală. Pune doi oameni într-o cameră, și ei sunt gata să îi distreze. Le este în sânge, dacă dai crezare poveștii tatălui meu. Este foarte mândru că Chantel și Maddy duc tradiția mai departe în mare stil. Și este enervat pe Trace că nu.

– Ce face fratele tău?

– Călătoreşte. Ea ridică din umeri. Nici unul dintre noi nu ştie realmente ce face Trace. Mai luă o prăjitură de pe farfurie şi i-o oferi lui Dylan. Tata zice că nici Trace nu ştie.

– Dar tu? Probleme că nu cânţi?

– Oh, nu. Ea zâmbi. Eu i-am dat pe Ben şi Chris – mai bine decât o reprezentaţie la comandă. Părinţii tăi sunt, probabil, mândri de tine.

– Tatăl meu ar fi preferat să rămân la fermă şi să mulg vacile. Scoase o ţigară. Dar mama îmi zice că citeşte fiecare cuvânt pe care îl scriu.

– Nu este amuzant cum...

– Mamă! Chris intră repede pe uşă, lăsând urme de noroi. Abby îl prinse la jumătate, uitându-se după răni.

– Ce este? Ce s-a întâmplat?

– Eve. Este bolnavă. Stă lungită şi este transpirată.

Abby îşi luase deja hainele din cuier. Fără să îşi mai tragă cizmele, ieşi fuga pe uşă în adidaşi. Când ajunse la hambar, Ben stătea lângă iapă, străduindu-se să nu plângă în timp ce o mângâia.

– O să moară?

Abby se lăsă pe vine lângă el şi puse o mână pe burta rotundă a iepei.

– Nu, nu, sigur că nu. Îşi puse mâna în jurul lui Ben şi îl strânse puternic. Doar va avea un pui. Îţi aduci aminte că am vorbit despre asta.

– Arată foarte bolnavă.

– Doar când vin puii. Dar va fi bine. Cu inima în gât, Abby se rugă să nu facă promisiuni pe care nu le putea ţine. Are contracţii, şopti ea, alinând iapa. Corpul ei ajută mânzul să iasă.

Tot ceea ce putea să vadă Ben era tremurul iepei. Transpirația curgea, udându-i haina și acoperind mirosul de fân proaspăt.

– De ce trebuie să doară?

– Pentru că viața doare puțin, Ben. Dar merită. Una dintre pisicile hambarului mieună din compasiune când Eve gemu. Acum, Ben, vreau să te duci în casă și să suni la veterinar. Întâi îi spui cine ești, bine?

El își trase nasul.

– Bine.

– Apoi îi spui că Eve e în travaliu.

– În travaliu?

– Fată mânzul, îi spuse ea și îl sărută pe obraz. Hai, du-te! Apoi vino înapoi! Asta este ceva ce vei vrea să vezi.

El ieși în fugă, revenindu-și suficient cât să fie mulțumit de responsabilitatea primită. În timp ce iapa suferea, Abby mută capul lui Eve în poala ei.

– Putem face ceva?

Privi în sus și îl văzu pe Dylan stând la intrarea în grajd, cu mâna lui Chris strânsă ferm în mâna lui. Fiul ei avea ochii larg deschiși și era fascinat. Ea zâmbi.

– Am mai ajutat veterinarul la nașteri și am descoperit că nu faci mai mult decât să încurajezi animalul. Eve are rolul principal aici.

Eve gemu de la o nouă contracție, și Abby se aplecă spre ea și șopti:

– Oh, știu că doare, scumpo.

Transpirația iepei trecu pe propria ei piele. Abby își dori să îi poată lua din durere. Chris înghiți cu zgomot. Nu mai văzuse niciodată ceva de felul ăsta. Una dintre

pisici făcuse pisoi o dată, își aminti el. Dar el ieșise din hambar și îi găsise înghesuiți și curați lângă mama lor.

– A durut când m-am născut eu?

– Tu nu te-ai grăbit nicicum.

Iapa avea ochii pe jumătate închiși și respira greu. Cu mâna pe burta lui Eve, Abby simți puterea contracției.

– Pentru o vreme, am crezut că ai decis să nu mai vii. Doctorul a pus muzică. Se auzea *Let it be* când te-am născut.

– Lui Eve i-ar plăcea muzica?

– Fac pariu că da.

Dornic să ajute, Chris se duse și porni radioul. O baladă cunoscută umplu aerul.

– Veterinarul a zis că vine cât de repede poate, dar a spus și să nu îți faci griji, pentru că Eve este foarte puternică.

Ben intră repede și se așeză lângă fratele său.

– Sigur că este.

Dar, pe măsură ce minutele treceau și contracțiile se întețeau, Abby se îngrijora. Știa că se putea descurca cu un simplu mânz, cu sau fără veterinar. Când o femeie trăia singură și își creștea copiii singură, nu avea de ales decât să își dezvolte încrederea în ea. Dar dacă apăreau complicații... Clătină din cap și își goli mintea. Orice s-ar întâmpla, ea avea să îi ofere tot ce putea lui Eve. Calul conta mai mult, mult mai mult decât un mijloc prin care ea să o scoată la capăt. Eve era din carne și sânge, o ființă de care se îngrijise zi de zi timp de un an. Când durerea o cuprindea pe iapă, avea ecou și în ea. Apoi Dylan se lăsă pe vine lângă ea.

– Se comportă bine, o asigură el. Uite, eu nu am ajutat la nașteri de cai, dar am văzut vaci fătând.

Ea își rezemă capul de umărul lui, într-un gest care captă atenția lui Ben.

– Mersi.

Dar, când începu, Abby se grăbi să aducă mânzul pe lume înaintea lui Dylan. Propria ei transpirație, amestecată cu a iepei și vocea ei încurajând-o. Sângele care veni cu noua viață îi murdări mâinile. Speranța care veni cu noua viață strălucea în ochii ei. Arăta magnific, observă Dylan privind-o. Se uită spre băieți și văzu că ei priveau nașterea mânzului cu gurile deschise.

– Incredibil, nu-i așa?

Ben se uită la el și se strâmbă.

– Este destul de scârbos. Apoi văzu ieșind picioarele fusiforme, un cap mic și un corp compact. Este un cal. Este un cal adevărat.

Și Ben, și Chris se apropiară să vadă mai bine.

– Dar este mare. Intrigat, Chris cercetă mânzul. Cum a încăput el acolo?

– Ea, îl corectă Abby, plângând fără jenă. Nu-i așa că este frumoasă?

– Este cam neîngrijită, comentă Ben.

Apoi Eve își văzu imediat de treabă și își curăță mânzul.

– Bună treabă. Dylan își trecu mâna prin părul lui Abby, apoi o sărută. O treabă foarte bună.

Chris întinse o mână, într-o tentativă de a mângâia puiul.

– Putem să ne jucăm cu ea?

– Nu încă... dar o poți atinge. Nu-i așa că este moale?

Apoi Chris se trase înapoi când mânzul se scutură, tremură și își încercă picioarele pentru prima dată.

– S-a ridicat! Uimit, se holbă la mama lui. S-a ridicat direct. Sora mai mică a lui Cathy Jackson nu s-a ridicat decât după luni întregi. Era fericit să vadă că mânzul lui era mai tare. Ce nume putem să îi punem?

– Nu putem să îi dăm noi nume, iubire. Dacă domnul Jorgensen o s-o cumpere, atunci el îi va da numele.

– Nu o putem păstra?

– Chris... Se uită la el şi la Ben. Ştiţi că nu putem. Am discutat despre asta.

– Nu ne-ai vândut pe Ben sau pe mine.

– Caii cresc mai repede, interveni Dylan. Într-o zi, vei avea propriul cal. Mânzul va fi gata pentru propriul său loc în câteva luni.

– O putem vizita. Ben îşi puse bărbia şi aşteptă să îl alunge careva.

– Sunt sigură că vom putea, zise Abby. Copilul ei era deja aşa mare. Domnul Jorgensen este un om tare drăguţ.

– Putem privi şi când naşte Gladys?

Ben se întinse pentru prima dată ca să atingă urechile mânzului.

– Dacă nu sunteţi la şcoală. Auzi sunetul făcut de un motor şi privi la mâinile ei. Pentru prima dată, observă că erau pline de sânge. Cred că a ajuns veterinarul. Ar fi bine să mă spăl.

Entuziasmul nu se stinse decât mult după ora de culcare. Pentru că înţelegea, Abby le permise băieţilor să iasă şi să îi zică noapte bună mânzului, deşi la ora aia ar fi trebuit să fie amândoi în pat. Obosită, dar şi mulţumită, se aşeză în faţa focului din camera de zi.

– Ce zi, şopti Dylan, aşezându-se lângă ea.

– Tare mult mă bucur că băieții au fost acolo. Este ceva ce nu vor uita niciodată. Este ceva ce nici *eu* nu voi uita niciodată. Simți o agitație în interior, ceva ce nu mai simțise de mult. Știa cum era să îți crească un pui în interior, cum era să îl aduci într-o lume nu chiar perfectă. Avea să mai fie vreodată însărcinată? Oftă amintindu-și că avea doi băieți sănătoși.

– Obosită?

– Puțin.

– Mintea ta rătăcește.

Ea își strânse picioarele sub ea și se uită la flăcările care dansau.

– Cred că vezi prea multe prea ușor.

– Amuzant, eu aș fi zis că nu am văzut suficient încă.

Ea blocă dorințele și năzuințele și înfruntă realitatea.

– Mâine, vei avea mai multe întrebări și ai să vrei să îți răspund la ele.

– Pentru asta sunt aici, Abby.

Dar nu era sigur că ăsta era tot adevărul – acum, chiar nu mai era sigur de asta.

– Știu. Ea acceptase asta ca fiind adevărul. Trebuia. Mi-am făcut câteva promisiuni, Dylan. Am să încerc să le păstrez.

El îi atinse părul, dorindu-și să existe și alte metode de a obține ce avea nevoie de la ea.

– Acum, nu am întrebări.

Ea închise ochii pentru o clipă. Poate că era ceva loc pentru dorințe până la urmă.

– În seara asta, doar în seara asta, aș vrea să mă prefac că nu există nici o carte, că nu există întrebări.

Știa că ar fi putut să facă presiune. Înțelegea că, în acest moment, ea era suficient de deschisă cât să îi spună

totul. Dacă apăsa butoanele corecte, răspunsurile aveau să iasă pur şi simplu. Avea obligaţia de a face asta. Braţul lui alunecă în jurul umerilor ei, şi el privi focul alături de ea.

– Acasă, aveam un şemineu mare din piatră. Mama obişnuia să spună că puteai să frigi un bou în el.

Ea se relaxă lipită de el de parcă era cel mai natural lucru din lume.

– Erai fericit?

– Da. Nu m-am dat în vânt după mulsul dis-de-dimineaţă, dar eram fericit. Aveam un pârâu şi un stejar mare. Stăteam sub el, ascultam apa şi citeam. Puteam să merg oriunde.

Ea zâmbi imaginându-şi-l copil.

– Şi te-ai decis să te faci scriitor.

– Am decis să redau adevărul cu mâna mea. Bănuiesc că de aia meseria de reporter a venit prima. M-am băgat în asta cu gândul la Primul Amendament. Râse de el însuşi, ceva ce învăţase de la ea fără să îşi dea seama. Am descoperit că trebuie să te târăşti prin multă mizerie ca să faci să funcţioneze.

– Adevărul. Ea îşi închise ochii şi îşi dori ca acel cuvânt să nu fie aşa tăios. Este foarte important pentru tine.

– Fără el, totul este doar înfrumuseţare, doar scuze.

Ea folosise multe scuze, se gândi Abby.

– Atunci, de ce biografii?

– Pentru că este fascinant să explorezi viaţa unei persoane, câte un om o dată, şi să descoperi câte alte vieţi au fost afectate, ce urme au rămas, ce greşeli s-au făcut.

– Uneori, greşelile sunt personale.

– De aia nu am lucrat niciodată o biografie neautorizată.

– Şi dacă într-o zi cineva ar scrie-o pe a ta?

Lui i se păru amuzant. Îl auzi chicotind când obrazul lui se atinse de părul ei. El nu putea şti cât de serios vorbea ea.

– Poate am să o fac chiar eu – cu tot cu părţile nasoale.

– Ai făcut vreodată ceva de care să îţi fie realmente ruşine? întrebă ea.

Nu îi trebui mult să se gândească. Un bărbat nu trecea de vârsta de treizeci de ani fără să facă ceva de care să se ruşineze.

– Am făcut destule greşeli.

– Şi ai scrie despre ele, indiferent de ce s-ar crede despre tine după?

– Nu te poţi târgui cu adevărul, Abby. El îşi aminti ce îi spusese ea despre cum fusese conceput Chris. Uneori, când este suficient de important, te poţi preface că nu l-ai auzit.

Ea privi focul şi se gândi la asta. Se gândi îndelung.

Pentru că voia să înceapă devreme, Dylan coborî înainte ca băieţii să îşi termine micul dejun. Principalul subiect era mânzul, după cum era de aşteptat. Băieţii se certau, dar fără înverşunare, dacă Gladys avea să încurce lucrurile şi avea să fete cât erau ei la şcoală. Deja veterani acum, erau pregătiţi să intervină ca moaşe. Ca să îşi dovedească valoarea, fiecare din ei avea câte o poză cu noul membru, ca să le arate copiilor din clasă.

– Azi avem hamburgeri la prânz, îşi aminti Ben, uitându-se cu speranţă la mama lui.

Abby puse borcanul cu unt de arahide pe blat.

– Adu-mi geanta!

– Şi eu? întrebă Chris, căruia îi picura lapte de pe bărbie.

– Bine. Când Ben îi aduse geanta, o deschise şi răsturnă tot ce avea în ea. Odată cu portofelul, scoase o pereche de mănuşi de cauciuc şi le puse într-un colţ. Iată! Să nu îi pierdeţi.

– Nu îi pierdem. Chris se chinui cu haina în vreme ce îndesă banii în buzunarul blugilor. Mamă, ştiu de unde vin copiii.

– Um-hmm.

Ea îşi turnă a doua cană de cafea.

– Dar cum ajung acolo?

– Oh.

Vărsă cafea şi văzu rânjetul lui Dylan când se întoarse să îl privească pe Chris. Faţa lui rotundă era ridicată către a ei. „Dar are doar şase ani", se gândi ea, întrebându-se ce ar fi trebuit să îi spună. Îngenunche în faţa lui şi se întrebă cum să-i spună unui copil de şase ani cum se fac copiii în cele două minute pe care le mai aveau până să prindă autobuzul.

– Iubirea îi pune acolo, îi zise ea şi îl sărută pe ambii obraji. O iubire foarte specială.

– Oh. Satisfăcut, îi oferi una dintre îmbrăţişările lui iuţi şi pline de energie şi ieşi fuga pe uşă. Haide, Ben! Apoi, văzând că fratele lui încă îşi trăgea haina, Chris rânji. Te întrec. Zbură cu provocarea şi îl lăsă pe Ben să se chinuiască să încheie fermoarul şi să fugă în acelaşi timp.

– Pa, Ben, murmură Abby.

Apoi, clătinând din cap, se întoarse să şteargă cafeaua. Dylan stătea şi o privea cum ştergea cafeaua vărsată, cu un zâmbet de amuzament pe chip.

– Îmi place stilul tău, doamnă.

– Oh?

Râzând, trase de tivul unui hanorac spălat de prea multe ori.

– Mă refeream la răspunsul tău la o întrebare foarte importantă şi delicată venită din partea unui copil de şase ani. Unii i-ar fi ţinut o lecţie de biologie, iar alţii l-ar fi repezit. Tu i-ai dat exact răspunsul de care avea nevoie. Totuşi... Prelungi ultima gură de cafea. Aş fi vrut o poză cu momentul când i-a ieşit întrebarea pe gură. Expresia ta merita imortalizată.

– Sunt sigură că merita.

Merse să îşi scoată cizmele.

– Îmi place cum arăţi dimineaţa.

Ea se opri, se aplecă şi se uită la el.

– Obosită?

– Proaspătă.

Zâmbetul de pe chipul ei dispăru.

– Moale. Vocea lui deveni mai joasă. Aş vrea să pot sta întins cu tine în pat în timpul dimineţii, să văd cum te trezeşti, cum adormi la loc şi să ştiu că, atunci când te trezeşti din nou, pot să fac dragoste cu tine. Pulsul ei o luă razna, şi ea se miră că el nu i-l auzea.

– Şi eu aş vrea asta. Dar copiii...

– N-am zis că nu înţeleg. Dar ideea mă încălzeşte un pic.

Pe ea o încălzea mai mult decât un pic, se gândi ea, reuşind în sfârşit să scape de cizme.

– După cum vezi, nu prea este timp de lenevit în pat dimineaţa pe aici. O să consider că am băieţi mari când vor dormi până mai târziu de ora şapte.

Nu foarte stabilă, se îndreptă spre masă.

– Strâng eu, zise el şi îi prinse mâna.

– Este în regulă.

– Abby. Trecu cu un deget peste încheietura ei. N-ai auzit niciodată de emanciparea femeii?

Ea ridică dintr-o sprânceană. În felul ei, se emancipase de când trăsese prima dată aer în plămâni. Părinţii ei avuseseră grijă de asta.

– Cu siguranţă, am auzit. De aia băieţii spală vasele pe rând, îşi strâng singuri hainele – într-o zi bună – şi ştiu să folosească aspiratorul. Soţiile lor îmi vor mulţumi. Între timp, cineva trebuie să ducă greul.

– De obicei, greul se împarte în doi.

Ea îşi înclină capul, zâmbi, apoi încuviinţă din cap.

– Bine. Poţi să faci curat în bucătărie, eu voi hrăni animalele. Vom economisi timp.

– Bine. Începem când te întorci.

– Nu pot. Ea se apucă să strângă lucrurile pe care le scosese din geantă. În dimineaţa asta trebuie să fug la familia Smith. Mă întorc pe la prânz.

El dădu să obiecteze, dar se opri. Ea avea propria viaţă. O privi cum îşi umple geanta la loc.

– Mereu ai mănuşi în geantă?

– Poftim? Oh, râse şi le dădu drumul în geantă. Le am când merg la familia Smith. Ea este o fanatică a amoniacului.

– Poftim?

– Amoniac. Abby trase fermoarul genţii şi se întrebă dacă erau suficiente spaghete în frigider. Femeia are o fixaţie şi vrea ca podelele să fie curăţate cu amoniac.

El se încruntă într-o încercare de a o înţelege.

– Tu le cureţi?

– De două ori pe lună.

Cu mintea la alte zeci de lucruri, Abby se îndreptă spre haină.

– Ce este asta, un fel de muncă voluntară?

Când se întoarse, ea râse degajat.

– N-ai să vezi aşa ceva. Câştig şase dolari pe oră. Să nu dai drumul la maşina de spălat vase. Cred...

– Lucrezi ca servitoare?

– Menajeră. Ea zâmbi, luă o bandană din cuier şi îşi legă părul la spate cu ea. Bănuiesc că ăsta este termenul elegant, dar servitoarea mi-o imaginez mereu cu o fustă neagră, scurtă şi...

Nu mai termină propoziţia, căci el se ridică de pe scaun şi veni spre ea. Ceva din ochii lui o făcu să simtă un nod în gât. Nu făcuse niciodată faţă cu brio mâniei.

– De ce naiba stai în patru labe şi freci podelele altuia?

– Este o muncă onestă, zise ea ridicându-şi bărbia.

– De ce?

– Pentru că singurul lucru la care mai sunt bună este cântatul pe trei voci. Nu prea se cere asta şi se plăteşte foarte prost.

Ignorând eschivele ei, el întrebă direct:

– De ce văduva lui Chuck Rockwell trebuie să spele podelele pentru şase dolari pe oră?

Ea se albi. Era acolo, în vocea lui... îndoiala, batjocura.

– Nu am nici timp, nici chef să discut cu tine despre situaţia mea financiară, Dylan.

Ea dădu să deschidă uşa, dar el o trânti la loc.

– Ţi-am pus o întrebare.

– Iar eu ţi-am oferit singurul răspuns pe care intenţionez să ţi-l dau. În ochii ei se aprinse focul. Nu trebuie să tolerez asta din partea ta, din partea nimănui, Dylan.

Nu trebuie să stau aici în timp ce tu mă priveşti de parcă aş fi o persoană inferioară pentru că spăl podelele altora şi le şterg mobila pe bani. Dacă aş face-o din caritate, aş fi o eroină, dar eu o fac pentru bani.

– Eu vreau să ştiu de ce faci asta.

– Fac ceea ce trebuie să fac. Nimeni nu ştie mai bine.

Şi, cu asta, trase de uşă din nou şi ieşi.

Ar fi putut să o urmeze – chiar dăduse să facă asta. Apoi, la fel de hotărât ca ea, Dylan închise uşa. Era timpul să se apuce iarăşi de treabă. Şi să revină la adevăr.

capitolul 10

Mişcându-se cu o furie constantă şi care îl măcina, Dylan creionă primele douăzeci de pagini. Acum, Chuck Rockwell devenise pentru el mai mult decât un nume, mai puţin decât o imagine. De-a lungul timpului, Dylan ajunsese să îl cunoască – un bărbat cu mari defecte, nesigur, egoist, necumpătat. Abilitatea şi antrenamentul nu puteau fi trecute cu vederea, dar nici acţiunile îndrăzneţe pe care unii le numeau fapte eroice. De la naştere, nu avusese doar linguriţa de argint la îndemână, ci întregul serviciu. Cu toate astea, nu alesese să stea relaxat şi să se bucure de averea sa, refuzase un titlu nesemnificativ din partea familiei. Alesese, în schimb, să îşi lase amprenta în felul său. Trebuia spus ceva despre asta.

Chuck Rockwell obţinuse el însuşi succesul şi câştigase respectul, chiar şi adulaţia multora. Asociaţii lui îl consideraseră unul dintre cei mai buni, chiar dacă nu îl plăcuseră. Presa îl glorificase atât pe circuit, cât şi în afara acestuia. Fanii lui îl transformaseră într-o celebritate încă din primul an de curse la profesionişti. Obţinuse toate astea, plus o soţie devotată şi doi copii. Şi apoi se apucase să distrugă totul sistematic – cel puţin, aşa i se părea lui Dylan.

Îşi pierduse copilotul şi primul sponsor, îi îndepărtase pe toţi asociaţii şi adusese daune ireparabile căsniciei sale. Cu toate astea, cândva, Abby îl descrisese drept un cavaler pe un cal alb. Şi îi rămăsese alături timp de patru ani. De ce?

Chuck abuzase de căsnicia lor, o abuzase pe ea şi o lăsase să îi crească băieţii în timp ce el fugea spre următoarea cursă şi alerga după femei. Dar ea îi făcuse un cămin.

De ce?

Până când ea avea să îi spună, până când el urma să o încolţească din nou şi să îi smulgă răspunsurile, nu scria altceva decât cuvinte. Până când ea avea să îi spună, până când ea urma să aibă încredere în el să îi spună adevărul, ceea ce simţea el pentru ea nu putea fi dezvăluit.

Cât mai putea să nege? Dylan îşi zdrobi voit ţigara rapid şi violent. Cât timp putea trăi în aceeaşi casă cu ea, privind-o şi negând că îşi pierduse capul după ea? Îşi pierduse capul. Râzând cu autoironie, îşi trecu mâinile peste faţă. Era mai uşor să susţină nebunia decât să admită că se îndrăgostise. Asta făcuse, se îndrăgostise. Dar el mereu crezuse că să te îndrăgosteşti înseamnă să te împiedici, să aluneci, să nu te uiţi la pietrele de pe drum şi să nu vezi marginea prăpastiei. Şi avusese dreptate. Se simţea ca şi cum alunecase, se împiedicase şi se prinsese de una dintre acele pietre, apoi se aruncase cu capul înainte în prăpastie. După toate probabilităţile, asta avea să îi strice cartea, obiectivitatea şi viaţa. Îşi dorea din tot sufletul ca ea să vină acasă.

Asta era o altă problemă, recunoscu el. Era la fermă de mai puţin de trei săptămâni, şi deja percepea locul ăsta ca fiind *acasă*. O cunoştea pe Abby de mai puţin de trei săptămâni şi deja o percepea ca fiind a lui. Şi copiii... Dylan se ridică de la birou şi se plimbă prin cameră. Bine, îi plăceau la nebunie copiii. Doar nu era făcut din piatră, nu?

Nu trebuia să conteze. Muncise prea din greu pentru a-şi face viaţa aşa cum o dorea. Singura persoană faţă de care era responsabil era el însuşi, singura persoană pe care trebuia să o mulţumească era el însuşi. Singura persoană care trebuia să fie de acord cu el era Dylan Crosby.

Poate că nu se scălda în bani, dar făcea destui. Dacă voia să plece a doua zi timp de trei săptămâni în mările din sud, nu trebuia să discute cu nimeni înainte despre asta. Egoist? Dylan alungă ideea ridicând din umeri. Şi dacă era, ce? Avea dreptul să fie. Mulsese vaci până în ziua când plecase la facultate. Învăţase din greu, muncise din greu şi fusese recunoscut pe plan profesional şi personal. Anii munciţi ca reporter de investigaţii fuseseră diabolici în felul lor, dar făcuse faţă. Căsnicia lui nu fusese una reuşită, dar îşi dăduse silinţa cât căsnicia rezistase. Acum, era liber, fără legături şi responsabilităţi. Îşi făcea propriul program. Doar pentru că îi plăcea ferma şi ţinea la doi copii nu însemna că avea să îşi schimbe viaţa cu totul. Trecuse printr-o căsnicie, şi Abby la fel. Ar fi inteligent din partea lor să nu repete greşeala.

Când avea să revină ea acasă?

În clipa în care auzi motorul, fu la fereastră. Dar nu era camioneta lui Abby cea care parca. Era o imensă limuzină de un gri metalizat.

– Ah, aer proaspăt. Aerul de ţară. Frank O'Hurley ieşi din limuzină de parcă ar fi fost actul unu, scena unu. Curăţă mintea. Purifică sufletul. Toată lumea ar trebui să îl inspire. Ceea ce şi făcu, apoi se strâmbă. Doamne, de la ce este mirosul ăsta?

- Aş zice că de la balegă de cal. Maddy ieşi din maşină, apoi se uită iute în jur, cu o curiozitate avidă. Fifty-second Street din Manhattan sau cartierul Dogpatch... nu conta pentru ea. Mamă, mi-am lăsat geanta în maşină?

- Chiar aici. Molly, suplă şi drăguţă, acceptă mâna şoferului înainte să coboare din maşină. Se sprijini pe picioarele solide şi îşi proteja ochii de soare. Soarele aducea riduri. Nu era prea vanitoasă, dar chipul ei făcea parte din interpretare. Ah, zise ea privind spre casă pe jumătate mulţumită, pe jumătate uimită. Aşa un loc. Nu mi-o pot imagina pe Abby a noastră aici.

- Unde am greşit? o întrebă Frank şi primi un ghiont rapid în umăr din partea celei mai mici fiice.

- Termină, tată! Abby iubeşte locul ăsta.

Dylan ajunse la uşă fix când Chantel O'Hurley ieşi din limuzină şi păşi pe aleea pietruită. Primul lucru pe care îl observă fu că Abby avea aceleaşi picioare superbe precum Chantel. Privind cum fusta se aranjă frumos în jurul ei, luă mâna şoferului şi afişă un zâmbet bun să transforme un bărbat în gumă.

- Mulţumesc, Donald. Vocea ei era precum fumul şi părea să învăluie senzual ascultătorii. După ce pui genţile noastre pe verandă, eşti liber.

- Sigur, domnişoară O'Hurley.

- Faci asta aşa bine, şopti Maddy pe când şoferul deschidea portbagajul.

- M-am născut pentru asta, scumpo. Apoi, după ce râse şi îşi luă sora de braţ, îl văzu pe Dylan. Hei, hei! Ar fi putut să fie un tors de pisică, dar pisicile nu torc când îşi arată colţii. Ce avem noi aici?

– Probabil este scriitorul. Maddy îl evaluă scurt și temeinic. Fii cuminte!

– Maddy, am o imagine. Chantel își puse ochelarii de soare foarte mari pe nas și continuă să se uite. Cumințenia nu are nimic de-a face cu asta.

În vreme ce tinerele se opriră, Dylan făcu propria lui evaluare. Una din surori era îmbrăcată cu niște pantaloni largi și o haină mare ale cărei nuanțe contrastante de verde și albastru ar fi trebuit să fie dureros de privit. Cu toate astea, șablonul era la fel de luminos și de vesel precum coada scurtă de păr blond-roziu. Lângă ea se afla întruchiparea strălucirii reci și subtile, de la coada lungă de păr blond argintiu până la vârful pantofilor din piele de crocodil. Lângă ele se aflau o femeie mică, drăguță, cam la vreo cincizeci de ani, și un bărbat mic, dar vânjos care făcea gesturi teatrale către hambar. Maddy fu prima care păși în față.

– Bună, noi suntem familia lui Abby.

Urcă scările cu pasul iute și legănat al unui optimist nativ. Sora ei o urmă cu mișcările încete, ademenitoare ale unei sirene înnăscute.

– Dylan Crosby.

Chantel întinse vârful degetelor.

– Ne-am cunoscut.

– Domnișoară O'Hurley.

Dacă vreodată ar fi fost să vadă o femeie căreia să îi placă să înfigă un cuțit în el – și una care să știe exact unde să înfigă cuțitul –, ea era aceea. Dylan se întoarse spre Maddy.

– Tu ești scriitorul. Îi aruncă surorii ei o privire amuzată, cunoscătoare. Abby ne-a spus că vei fi aici. Aceștia sunt părinții noștri.

– Frank şi Molly O'Hurley.

Frank întinse mâna şi o strânse pe a lui rapid, cu o exuberanţă prietenească.

– Molly şi Frank, spuse soţia lui zâmbind.

Dylan îşi dădu seama pe cine moştenise Abby la înfăţişare.

– Mereu îngrijorată de ordine. Frank îşi ciupi soţia de obraz înainte să revină la Dylan. Unde îmi este fata?

– Abby avea nişte treburi de rezolvat.

Dylan era un bărbat care credea în prima impresie, şi fusese atras imediat de bărbatul mic, vioi cu zâmbetul mare şi vocea cu un timbru frumos.

– Treburi. Frank îşi petrecu mâna în jurul soţiei sale şi o strânse. Sună ca Abby a noastră.

– Şi complet diferită de noi ceilalţi. Bună. Molly nu îi oferi mâna, dar îi zâmbi lui Dylan. Probabil tu eşti scriitorul. Abby ne-a spus că a decis să autorizeze cartea.

– Aşa este. Nu trebuia să spună mai mult pentru a-şi exprima dezaprobarea. Dar Dylan simţi că dezaprobarea era legată de proiectul în sine, nu de el. Nu toată lumea putea să facă o distincţie atât de fină. Nu ştiu când se va întoarce, dar...

– Nici o problemă. Frank îl bătu amical pe braţ, apoi trecu pe lângă el şi intră în casă. Mişcarea fu atât de lină, de naturală, că lui Dylan îi luă ceva să îşi dea seama că Frank nici nu băgase în seamă grămada de bagaje. Maddy ridică două genţi şi îi făcu cu ochiul lui Dylan.

– Şmecher, nu-i aşa? Hai, Chantel, ca în vremurile de demult.

Chantel aruncă o privire lungă, analizând grămada, se opri şi alese o gentuţă de piele.

– Îl moştenește pe tatăl ei, comentă Molly, aplecându-se să apuce mânerul unei valize.

– Le iau eu, începu Dylan, dar Molly râse și luă geanta.

– Am tras de geamantane de când am început să merg. Nu îți face griji pentru mine, ai să ai ce căra, căci te asigur că nu se vor întoarce după ele. Pune niște cafea, Frank, strigă ea, apoi urcă scările fără să privească înapoi.

Ridicând din umeri, Dylan cără și ridică restul de genți. Se părea că avea să fie o după-amiază interesantă.

Abby decise că nu avea de ce să se tempereze. Poate că furia îi era justificată sau satisfăcătoare. Dar nu realiza nimic. Dylan nu avea încredere în ea. Dacă era să fie onestă, trebuia să admită că el nici nu avea vreun motiv să aibă încredere în ea. Deși rațional nu îl mințise, nici nu fusese complet onestă. Dylan Crosby era genul de bărbat care avea nevoie de adevărul gol-goluț.

O rănise. Îndoielile lui și batjocura o răniseră. Își dorise să creadă că ajunseseră la vreun soi de înțelegere. Sperase că avansaseră suficient în relația lor cât el să o accepte așa cum era. Dorise prea mult. Problema era că Abby tânjea după mai mult. Voia să câștige încrederea lui, deși nu fusese în stare să aibă și ea încredere în el. Voia sprijinul lui, deși îi era prea teamă să își ofere sprijinul. Dar cel mai mult voia dragostea lui, deși nu recunoștea propriile sentimente față de el.

Ieșirea temperamentală îi oferise o senzație de mulțumire, dar numai pentru moment. De asemenea, o lăsase neliniștită și nefericită. Poate că sosise momentul să își recunoască sentimentele și să îi ofere lui Dylan ceea

ce părea să fie cel mai important pentru el. Sinceritate deplină. Dacă ea se deschidea şi el avea să plece de lângă ea, nu avea să aibă regrete.

Când Abby parcă maşina pe alee, decisese să îi spună lui Dylan totul - greşelile, regretele, compromisurile. Fără credinţă, iubirea era doar un alt cuvânt. Avea să îşi pună viaţa în mâinile lui şi să se încreadă în el.

În clipa când deschise uşa de la intrare, hotărârea ei începu să slăbească. Trebuia să discute cu el, şi asta repede, înainte să se răzgândească. Apoi îl văzu venind dinspre bucătărie. Abby rămase pe loc şi aşteptă ca hotărârea ei să se întărească.

- Dylan. Îşi mută geanta dintr-o mână în alta. Trebuie să vorbim.

- Da. Luase şi el propria lui decizie în acea dimineaţă. Dar va trebui să aşteptăm puţin.

- Nu pot. Eu...

Abby prinse cu coada ochiului o mişcare şi se întoarse către scări. Maddy era acolo, desculţă, cu mâinile adânc băgate în buzunarele pantalonilor largi. Rânjea de parcă ştia toate secretele din lume şi se pregătea să le spună.

- Maddy!

Înainte să se audă numele întreg, Abby se grăbi către scări şi se aruncă în braţele surorii ei. Întâi, se auzi râsul, apoi amândouă începură să vorbească în acelaşi timp. Cumva, în torentul cuvintelor, amândouă reuşiră să întrebe şi să răspundă la cine ştie câte întrebări.

- Voi două mereu vorbiţi una peste alta.

Din capul scărilor, Chantel privea spre ele. Dylan observă că arăta la fel de rece şi de elegantă ca atunci când coborâse din limuzină. Apoi, cu un strigăt de bucurie,

alergă în jos pe scări cu o viteză periculoasă și se aruncă spre surorile ei.

– Amândouă.

Abby își petrecuse câte un braț în jurul fiecăreia dintre surori, ținându-le bine. Una era liberă, ușoară, proaspătă, cealaltă – întunecată și tentantă.

– Cum ați reușit?

– Am renunțat la piesă, zise Maddy râzând. Nu își dăduse seama de cât de mare nevoie avea de asta decât după ce plecase. Dublura mea îmi ridică statuie.

– Eu am filmat scenele finale ale filmului săptămâna trecută. Chantel ridică leneș din umeri. Mi-am lăsat partenerul de film dezolat. Apoi făcu un pas înapoi și luă chipul lui Abby în mâna ei. Îl întoarse într-o parte, apoi în cealaltă, își miji ochii. Incredibil, murmură ea. Nici un pic de machiaj. De aia te urăsc.

Abby le îmbrățișă pe amândouă din nou.

– Oh, Doamne, ce mă bucur să vă văd.

În vocea ei era un pic de disperare, dar doar un pic. Destulă însă. Peste capul lui Abby, Chantel îi aruncă o privire lungă și dură lui Dylan. Ochii ei erau albaștri, o nuanță foarte închisă și intensă de albastru. Știa cum să îi folosească.

Sensibilă la schimbările sufletești, Maddy simți tensiunea. În opinia ei, cea mai bună metodă pentru a-i face față era să treacă peste.

– Detest să folosesc clasicele replici, zise ea cu lejeritate, dar încă n-ai văzut nimic. Hai în bucătărie! Ce zici de niște cafea, Dylan?

Privirea ei era așa prietenoasă, că el se întrebă dacă își imaginase cumva mesajul ascuns. Ochii ei nu aveau albastrul viu al lui Chantel sau verdele adânc al lui Abby.

Erau într-o nuanță unică de coniac. Dar provocarea era acolo. Recunoscând-o, el păşi în bucătărie împreună cu ele.

– Mamă, tată.

Uimită, Abby îşi privea părinţii, care stăteau relaxaţi la masă.

– Era şi timpul să ajungi acasă, fetiţo. Frank se roti în scaun şi îi zâmbi. Deschise larg braţele, într-un gest îmbietor care mereu o încălzise. Hai să ne pupăm!

– Ce faceţi aici? Avea câte un braţ în jurul fiecărui părinte, inspirând mirosurile familiare – mentă şi Chanel. Tatăl ei nu putea trăi o zi fără mentă, iar mama ei ar fi mers desculţă decât să îşi refuze parfumul. Nu este nici un teatru pe distanţă de kilometri.

– Vacanţă. Tatăl ei îi mai dădu un sărut zgomotos. Aveam de ales între a merge aici sau la Paris. Molly pufni iute şi deloc subtil, apoi îşi luă cafeaua. Unde sunt băieţii?

– La şcoală. Ajung acasă puţin după ora trei.

– Toată ziua între cărţi. Frank clătină din cap. Este o tragedie.

– Ţine asta doar pentru tine, îl avertiză Abby. Ţi-ar da pe dată dreptate.

– Ce-i asta?

Frank se întinse şi îi şterse o lacrimă de pe gene.

– Abby are dreptul să fie emoţionată. Maddy se duse la aragaz să îşi mai pună cafea. Se întreabă cum să hrănească încă patru oameni pentru trei zile. Abby, este vreo şmecherie cu aragazul ăsta? Nu pot să pornesc ochiul.

– Împinge butonul înainte să îl roteşti. Chiar puteţi rămâne?

Privi întâi spre mama ei, pentru că ştia cine lua deciziile.

- Suntem între două contracte, îi spuse sec Molly, apoi o bătu pe braţ. Dacă ne suporţi, vom sta până la sfârşitul săptămânii.

- Sigur că vă suport. O îmbrăţişă pe Molly din nou, abia venindu-i să creadă că familia ei era toată adunată într-un loc. Aş vrea să fie şi Trace aici.

Frank scoase un sâsâit.

- Băiatul ăla. N-are nici o responsabilitate, nici o ambiţie. Nu-mi dau seama cum am putut să cresc un băiat aşa inutil.

- Este un mister, zise Chantel cu vocea ei seacă.

- Are talent, spuse Frank lovind cu pumnul în blat. L-am învăţat tot ce ştiu. Dar n-a mai ajuns pe o scenă de zece ani.

- V-am zis despre Chris că a jucat în piesa de Crăciun de la şcoală? Abby ştia cum să liniştească spiritele şi să distragă atenţia. A jucat rolul unei oi.

Frank se arătă pozitiv.

- Trebuie să începi de undeva.

- Bine plasat, Abby, şopti Maddy.

- Ani de practică. Îl văzu pe Dylan stând mai într-o parte, observând şi absorbind - lucru la care se pricepea. Ea îşi dori să îşi dea seama dacă zâmbetul de pe chipul lui era de amuzament sau de batjocură. Cafea? îl întrebă ea.

El doar încuviinţă din cap.

- Dylan, băiete. Frank ridică privirea când îşi aminti de el. Vino, stai jos aici! Să-ţi povestesc despre vremea când jucam la Radio City.

Chantel nu se deranjă să ascundă un căscat, și Frank privi spre ea.

– Un pic de respect.

– Frank, poate că Dylan nu este interesat de spectacole.

Frank privi spre soția lui de parcă femeii i-ar fi crescut coarne.

– Nu există om viu care să nu fie interesat de spectacole. Își puse două lingurițe cu vârf de zahăr la cafea, ezită puțin, apoi mai puse una. Și apoi, omul este scriitor. Asta înseamnă că îi place o poveste.

– Poveste este corect spus. Chantel își sărută zgomotos tatăl pe obraz. Brașoavă.

Frank își ridică bărbia.

– Stai jos, Dylan! Nu băga în seamă familia. Le-am putut învăța pașii de step, dar nu le-am putut învăța niciodată bunele maniere.

Frank își spuse povestea, întrerupt din când în când de toate cele trei fete și ocazional de câte un chicotit din partea soției. Dylan nu avea să fie niciodată sigur dacă era adevăr sau ficțiune, dar era sigur că Frank O'Hurley credea fiecare cuvânt. Abby se relaxă. Dylan putu simți cum tensiunea care o făcuse să fie rigidă când intrase în casă se scurgea acum din ea. Părea a se contopi cu oamenii amestecați și ciudați care formau familia ei. Deși era complet diferită de fiecare dintre ei, se potrivea ca o piesă a unui puzzle amestecat.

Îi plăceau. Erau gălăgioși, vorbind unii peste alții, certându-se, râzând unul de altul. Fiecare avea obiceiul de a se băga în centrul atenției pentru ca apoi să cedeze locul. Poveștile lor erau exagerate și dramatice. Și totuși, unele din ele, deși ridicole, aveau ceva adevăr în ele. Își dădu seama că își lua notițe mental în mod instinctiv.

Familia O'Hurley, individual şi ca grup, ar fi făcut o carte pe cinste.

Nu era genul lui, îşi reaminti Dylan. Evident că nu era deloc stilul lui. Dar continuă să îi observe. Când băieţii ajunseră acasă, haosul se dezlănţui. Pentru un observator oarecare, ar fi putut să pară că cei din familia O'Hurley se întrec pentru atenţia audienţei noi. Dylan văzu mai profund: dragostea lor înnăscută pentru zăpăceală şi iubirea unuia pentru ceilalţi. Ben şi Chris erau parte din Abby şi deci parte din întreaga familie. Avură loc îmbrăţişări, exclamări, întrebări şi cadouri. Unii copii ar fi fost copleşiţi de atâta atenţie. Dylan privi cum Ben şi Chris se înfăşurară în ea ca şi cum li s-ar fi cuvenit. Din câte înţelesese, Dylan era sigur că băieţii nu îşi vedeau bunicii sau mătuşile prea des, dar simţi că nu exista nici urmă din reţinerea la care te-ai fi putut aştepta. La un moment dat, Chris se sui în poala lui Dylan de parcă acolo îi era locul şi începu să îşi bombardeze bunicul cu poveşti din ziua lui de şcoală. Fără să se gândească, Dylan prinse băiatul de talie ca să nu cadă. Rămaseră aşa vreo oră, cu focul care trosnea în inimă, cu mirosul cafelei zăbovind şi cu ecoul vocilor răsunând din pereţii bucătăriei.

În clipa când Abby se apucă să pregătească cina, Frank se ridică. Luă ambii nepoţi de mână şi le ceru să îl ducă sus şi să îi arate cele mai fascinante jucării ale lor.

Maddy îi privi cum se îndepărtau, clătinând din cap.

– La fel de rapid ca întotdeauna.

– Partea drăguţă la tatăl tău este că, aşa cum nu consideră gătitul treabă de femeie, nu consideră nici schimbatul unui cauciuc treabă de bărbat, zise Molly lăsându-se pe spate în scaunul ei şi zâmbind.

– Le consideră muncă pe amândouă şi le evită cu orice preţ. Ce pot să fac, dragă?

– Nimic. Mă tem că va fi destul de simplu în seara asta. Chiftele.

Chantel se apropie şi alunecă pe un scaun în aşa fel încât fusta flutură şi se aşeză în jurul picioarelor ei.

– Bănuiesc că vrei să curăţ cartofi sau ceva de genu'.

Abby privi în jos spre mâinile cu manichiură frumoasă ale surorii ei. Pe un deget străluceau diamante şi safire şi un ceas subţire de aur cu cadran de ambră pe încheietură. Abby zâmbi, aduse un sac de cartofi din cămară şi îl puse pe blat.

– Vreo doişpe ne ajung.

Chantel luă cuţitul, oftând.

– Bănuiesc că ar trebui să învăţ să îmi ţin gura. Mereu ai luat vorbele ad litteram.

Deşi l-ar fi amuzat să vadă cum una dintre răsfăţatele de la Hollywood curăţă cartofi, Dylan se ridică.

– Mă duc să hrănesc animalele.

– Dar băieţii..., începu Abby.

– Circumstanţe speciale, zise Dylan luându-şi hainele din cuier.

– Te ajut eu. Maddy se ridicase şi se îndrepta spre uşă. Prefer să mă joc cu caii decât să curăţ cartofi. Când prima pală de vânt rece o lovi în faţă, ea dădu capul pe spate. Sper că ştii drumul până la hambar, că eu, nu.

– Mă descurc.

Sigmund ţopăia într-o parte a casei şi sări către ea, lingând-o. Maddy scăpă de el cu uşurinţa unei femei care ştia să evite traficul pietonal pe trotuarele aglomerate. Se apleacă şi îi mângâie viguros blana cu ambele mâini, până când câinele se potoli.

– Nu ştiu ce să cred despre tine, Dylan. Încă aplecată peste câine, întoarse capul şi privi în sus la el. Aproape decisesem să nu te plac, până te-am văzut cu băieţii. În general, copiii sunt cei mai buni judecători când vine vorba despre oameni, şi ei te plac. Când el nu spuse nimic, ea se îndreptă şi îl privi direct. Tu ai fost principalul motiv pentru care am venit să o văd pe Abby.

Dylan decise că animalele puteau aştepta şi scoase o ţigară.

– Nu cred că înţeleg.

– Când am vorbit cu Abby acum o săptămână şi ceva, mi s-a părut descurajată. Abby se descurajează greu. Maddy îşi adânci mâinile în buzunare, dar privirea ei candidă şi prietenoasă rămase aţintită asupra lui. A trecut prin multe. Nu am fost mereu în prejma ei, nici Chantel nu a fost, nu i-am putut oferi sprijin atunci când a avut mai mare nevoie. De aia suntem aici acum.

El scoase un fum lung.

– Mi se pare că Abby ştie să aibă grijă de ea.

– Cu siguranţă. Trecu cu mâna prin păr, dar vântul îl amestecă iarăşi. Uită-te la locul ăsta! Îl iubeşte şi, nu ştiu dacă ţi-a spus sau nu, dar a făcut totul singură. Totul. Nu ştiu ce ţi-a spus sau ce ţi-ar putea spune despre Chuck Rockwell, dar tot ce este aici este al lui Abby.

– Nu l-ai plăcut.

– Pentru o actriţă, deseori sunt uşor de citit. Nu, nu l-am plăcut şi sunt puţini oamenii despre care pot spune asta, dar sentimentele mele sunt ale mele, iar Abby are propriile sentimente. Însă nu vreau să o văd iarăşi la pământ. Zâmbi puţin, dar zâmbetul nu îi înmuie tonul ferm. Chestia este că mă aşteptam să stau între tine şi Abby cu pumnii ridicaţi. Dar nu cred că va fi necesar.

– Nu mă cunoşti.

– Cred că Abby te cunoaşte, zise ea simplu. Dacă ţine la tine, trebuie să existe un motiv. Cred că asta este de ajuns. Îl luă de braţ de parcă făcea asta de ani în şir. Hai să hrănim caii!

La cină fu o trăncăneală continuă. Poate că mâncarea era simplă, dar fu consumată cu entuziasm până la ultima firimitură. Când veni vremea vaselor, Frank evadă cu banjoul său. Pentru că distra copiii, Abby nu spuse nimic şi se apucă de vase chiar ea. Era o răsplată suficientă să audă vocea tatălui ei peste zgomotul scos de veselă şi de tacâmuri.

– Fac eu asta.

– Mamă, eşti în vacanţă.

– Ştii când am spălat ultima dată vasele? Molly puse vasele unele peste altele, rapid, într-un mod expert, dovadă a carierei ei de chelneriţe. Doamne, eu nu! Pe vremuri, credeam că era relaxant.

Maddy îşi încreţi nasul şi luă câteva pahare.

– Aş vrea să vii în apartamentul meu şi să te relaxezi. Haide, Chantel, ia farfuria aia!

– Am curăţat cartofii. Se uită la mâinile ei. Dacă nu ai mănuşi chirurgicale, eu nu îmi bag mâinile în apă.

– Vanitoasă, bombăni Maddy în timp ce aduna mai multe farfurii. Mereu vanitoasă.

– Este vanitate doar dacă nu ai dreptul la ea. Chantel zâmbi şi se ridică de pe scaun. Cred că mă duc să îl ajut pe tata.

Dylan începu să pună farfuriile în maşina de spălat vase.

– Bănuiesc că ai muncit destul pentru o zi, îi zise el lui Abby. De ce nu te duci să stai lângă tatăl tău?

O singură privire fu în măsură să îi reamintească de cuvintele dure pe care el i le spusese în acea dimineață. Dorind să evite o scenă în fața familiei, Abby se retrase.

– Se pare că ai totul sub control.

Din camera de zi se auzi un cântec pe mai multe voci.

– Frank o să fie în rai, comentă Molly. Fetele lui cântă iarăși cu el. Du-te, Maddy, aproape am terminat aici.

Lui Maddy nu îi trebui mai mult ca să iasă din bucătărie și să treacă în centrul atenției. În câteva secunde, vocile erau la unison. Frank prinse ritmul cu banjoul său și trecu la următorul număr. Molly începu să fredoneze în timp ce ștergea blatul.

– Bănuiesc că sunt sentimentală, zise ea, dar îmi face bine să îi aud.

– Aveți o familie pe cinste, doamnă O'Hurley.

– Oh, Doamne, nu-mi spune așa. Dacă îmi spui așa, îmi reamintești că sunt prea bătrână să umblu prin țară cu spectacole. Molly, Molly și atât.

Dylan închise ușa mașinii de spălat vase și o privi, o privi realmente. Era încântătoare, cu trăsături delicate, moi și cu o gură plină, tânără. Ridurile nu se vedeau proeminente, nu lăsau urme.

– N-aș zice Molly și-atât.

Ea râse, fu un sunet robust, plin, în contrast cu trupul ei mic.

– Oh, ești unul dintre cei inteligenți și te pricepi la vorbe. Ți-am citit ultima carte, cea despre actrița aia, în tren.

Lăsă buretele de vase.

– Și?

Exista un „şi" acolo, deşi nu era sigur că avea să fie un compliment.

- Eşti un om dur, genul care vede lucruri care ar fi mai bine să fie lăsate la locul lor. Dar eşti corect. Când se întoarse şi îl privi din nou, îl privi realmente, văzu că ochii ei erau ca ai lui Abby, adânci şi vulnerabili. Fii corect cu fata mea, Dylan! Este tot ce vreau. Este puternică. Uneori, mă sperie cât de puternică este. Când este rănită, nu cere ajutor, îşi oblojeşte rănile singură. Nu vreau să mai trebuiască să-şi oblojească rănile.

- Nu am venit aici ca să o rănesc.

- Dar ai putea să o răneşti fără să vrei. Oftă. Copiii ei erau mari. Porniseră la drum fără ajutorul ei cu ani în urmă. Poţi să cânţi? îl întrebă ea dintr-odată.

Luat pe nepregătite, o privi un moment, apoi râse.

- Nu.

- Atunci, este momentul să înveţi.

Îl luă de braţ şi îl conduse dincolo, ca să li se alăture celorlalţi.

Era trecut de miezul nopţii când casa se linişti. Abby se gândi că Maddy şi Chantel încă vorbeau şi râdeau în camera pe care o împărţeau. Părinţii ei probabil dormeau, la fel de relaxaţi în patul străin cum fuseseră în alte sute de paturi străine. Ea era neliniştită, prea neliniştită ca să adoarmă, prea neliniştită să se alăture surorilor ei. Îşi puse însă o haină peste halat şi ieşi în hambar. Mânzul care îi plăcuse lui Maddy aşa mult dormea, ghemuit şi mulţumit în fân, cu mama lui păzindu-l. Gladys era trează, deşi ora ei de odihnă era pe aproape. Abby o mângâie, sperând să se calmeze şi ea, şi iapa.

– Ai nevoie să dormi.

Degetele i se încordară în coama iepei, apoi ea se relaxă treptat înainte să se întoarcă spre Dylan.

– Nu te-am auzit intrând. Credeam că toată lumea doarme.

– Tu ar trebui să dormi. Arăţi obosită. Se apropie, fiindu-i parcă teamă să se apropie suficient cât să o atingă. Te-am văzut când ai plecat. Stăteam la fereastră.

– Doar o verific pe Gladys. Abby îşi rezemă obrazul de iapă. Discuţia de dimineaţă părea aşa departe. I se părea că trecuseră ani în şir de când stătuse lângă el şi simţise cum creştea excitarea. Cu familia mea aici, o să fie un pic dificil să muncim împreună în următoarele zile.

– Am destul cât să muncesc pe cont propriu o vreme. Abby... O dorea, voia să o ia aproape de el şi să pretindă că lucrurile erau la fel de simple ca statul în camera de zi şi cântatul. Voia să îi ofere acel sprijin necondiţionat pe care i-l oferea familia ei, dar între ei părea să existe un zid. Aş vrea să vorbesc cu tine despre azi-dimineaţă.

Ştiuse că el avea să vrea să discute. O mai mângâie puţin pe Gladys.

– Bine. Vrei să mergem înăuntru?

– Nu.

O prinse când ea se întoarse, înainte să aibă şansa să îşi aducă aminte că ar fi trebuit să păstreze o anumită distanţă.

– Vreau să fim singuri. La dracu', Abby, vreau nişte răspunsuri. Mă înnebuneşti.

– Aş vrea să îţi ofer răspunsurile pe care le vrei. Trase adânc aer în piept şi îşi puse mâinile pe braţele lui,

că să îl liniştească şi să sublinieze ce voia să spună. Dylan, astăzi, când conduceam spre casă, am decis să îţi spun totul, să fiu complet sinceră cu tine. Poate că nu îţi voi da răspunsurile pe care le vrei, dar voi avea încredere în tine şi îţi voi spune adevărul.

Asta era tot ce voia de la ea - sau cel puţin aşa îşi spusese lui însuşi. O privi în lumina slabă.

- De ce?

Ar fi putut să se sustragă şi poate ar fi trebuit să o facă, dar onestitatea trebuia să înceapă de undeva.

- Pentru că sunt îndrăgostită de tine.

El nu făcu un pas înapoi, dar mâinile lui alunecară încet, îndepărtându-se de ale ei, până când nu o mai atingea. Abby simţi un mic junghi dureros.

- Ţi-am spus că s-ar putea să nu fie răspunsul pe care-l vrei.

- Stai puţin! Stai puţin, repetă el când ea se întoarse. Chiar şi trecând peste propriul şoc, el văzuse pâlpâirea durerii în ochii ei. Nu te poţi aştepta să zici aşa ceva şi să nu mă laşi puţin uimit. Când ea se întoarse spre el, el nu se întinse către ea, pentru că îl îngrozea. Nu ştiu ce să-ţi spun.

- Nu trebuie să spui ceva. Cuvintele ei erau calme, iar în ochii ei era o strălucire de amuzament acum. Sunt responsabilă de propriile sentimente, Dylan. Asta este ceva ce am învăţat cu mult timp în urmă. Ţi-am răspuns la întrebare cinstit pentru că am decis că să o evit şi să evit restul întrebărilor doar m-ar afunda într-o groapă din care s-ar putea să nu ies niciodată. Legat de dimineaţa asta...

- La naiba cu dimineaţa asta! Îi prinse chipul în mâini şi se uită la ea de parcă era prima dată când o vedea.

Nu ştiu ce să fac cu tine. Dacă este ceva ce ştiu, acela este că nu am habar ce să fac pentru tine.

Ar fi fost aşa uşor să facă un pas în faţă şi să ajungă în braţele lui. Să ceară să fie ţinută în braţe. Ştia că el nu ar fi refuzat-o. Abby clătină din cap şi îşi păstră braţele pe lângă ea.

– Asta este o problemă cu care nu te pot ajuta.

Acum, era mai aproape, dar el nici nu îşi dădu seama că el fusese cel care redusese distanţa dintre ei.

– Nu vreau să mă încurc într-o relaţie. Am avut o căsnicie eşuată. Am o carieră care îmi cere să fiu egoist.

– Nu îţi cer o relaţie, Dylan. Nu îţi cer nimic.

– Asta este problema, la dracu'! Dacă ai cere, ţi-aş putea spune să nici nu te gândeşti. Sau cel puţin aşa spera el. Dacă ai cere, ţi-aş putea oferi zeci de motive pentru care nu ar merge niciodată.

Ea îl privi, cu ochii calzi şi calmi. El o blestemă pe ea, apoi pe el, după care o trase în braţele lui.

– Te vreau. Şi asta este ceva ce nu pot împiedica, se pare.

– Nu trebuie să împiedici nimic.

– Taci din gură, murmură el.

Apoi, gura lui o astupă pe a ei.

Era ca şi cum nimic din ziua aceea nu s-ar fi petrecut. Căldura, pasiunea, strălucirea erau la fel de puternice ca înainte. Ea se înmuie în braţele lui de parcă ar fi ştiut că el avea nevoie ca ea să fie moale. Buzele ei erau avide şi înfometate după ale lui, întâmpinând fiecare cerinţă. În lumina slabă din hambar, el îi văzu ochii închizându-se, apoi deschizându-se ca să-l privească în timp ce gurile lor se întâlneau din nou şi din nou. Mirosul de animale, de fân şi de piele era puternic, dar, când

ea își petrecu brațele în jurul lui, el simți doar parfumul proaspăt și ușor de săpun de pe pielea ei.

– Nu vreau să vorbesc. Trecu cu buzele peste obrazul ei înainte de a o trage înapoi. Nici nu vreau să mă gândesc.

– Nu. Ea își împreună degetele cu ale lui. Nu în noaptea asta. Îți dau toate răspunsurile, Dylan. Promit!

El încuviință din cap, dar se întrebă dacă ea nu i le oferise deja.

capitolul 11

Lucrurile se precipitară când Gladys intră în travaliu. Abby își făcea treburile de dimineață, cu tatăl ei mergând alături de ea. Pământul era iarăși tare și abia începea să arate semnele noii vieți. Pantofii tatălui ei loveau drumul într-un ritm propriu, plin de veselie. Nu se sătura niciodată să îl asculte relatându-și poveștile vieții. Chiar dacă fusese și ea acolo pentru mai bine de jumătate din viața ei, Abby era capabilă să suspende realitatea și să creadă că totul fusese strălucire, și entuziasm, și nopți de spectacole.

– Îți zic, Abby, este o viață minunată. Oraș după oraș. Ce mod de a vedea lumea...

Nu menționa niciodată intrările pe aleile din spate, camerele pline de fum și de alcool sau mulțimea care nu arăta pic de interes. Aceste lucruri nu existau în lumea lui Frank O'Hurley. Abby îi era recunoscătoare pentru asta.

– Ce loc este Vegas. Luminile neoanelor, sunetul păcănelelor. Oamenii care dansează în haine de seară la opt dimineața. Ah, aș da multe ca să mai cânt în Vegas.

– Vei cânta, tată.

Poate nu pe Strip, poate nu cu numele lui scris la câțiva metri înălțime pe o marchiză, dar avea să cânte din nou în Vegas. Așa cum mai cântase în zeci de alte orașe. Un bărbat precum Frank O'Hurley nu se putea opri din cântat așa cum nu se putea opri din respirat

şi trăit. Avea asta în sânge, îi spusese el deseori. Şi datorită sângelui O'Hurley el reuşea să se trezească înainte de ora opt şi să meargă prin curtea fermei cu fiica lui, când de obicei pentru el o oră civilizată era 12.00. Faptul că Abby ştia asta nu o făcea decât să îl iubească şi mai mult.

– Locul ăsta. Se opri, atent să nu tragă aer prea adânc. Bănuiesc că ţi se potriveşte. Cred că o moşteneşti pe bunica ta. Nu ar fi plecat niciodată de la ferma ei din Irlanda. Avu un moment când amintirile timpurii veniră spre el, dar erau mai mult vise decât amintiri. Eşti fericită, Abby?

Ea se gândi la acea întrebare pentru că simţi că răspunsul era important. Ferma îi aducea mulţumire şi satisfacţie personală. Copiii... Abby zâmbi amintindu-şi cum copiii se plângeau când erau trimişi la şcoală când chestiile amuzante erau acasă. Copiii îi ofereau rădăcini şi genul de iubire pe care nu ar fi putut să o descrie niciodată.

Şi Dylan. Îi adusese pasiune, foc şi seninătate, toate la un loc. Îi făcea viaţa completă. Deşi ştia că era ceva temporar, i se părea de ajuns.

– Acum, sunt mai fericită decât am fost cu mult, mult timp în urmă. Asta era adevărat. Îmi place ce am realizat aici. Este important pentru mine.

Frank nu reuşea să înţeleagă cum cineva putea să fie fericit într-un singur loc. Dar mereu îşi dorise pentru copiii lui ca aceştia să aibă ceea ce îşi doriseră cel mai mult. Nu conta care era acel lucru, atât timp cât îl aveau.

– Scriitorul ăsta... Păşi cu grijă; era pe teren nesigur. Ei bine, Abby, ar trebui să fii orb să nu vezi cum te uiţi la el.

– Sunt îndrăgostită de el.

Era ciudat cât de uşor ieşiseră cuvintele acum, fără un dram de regret, fără vreun pic de teamă.

– Observ. Îi ieşi un fluierat printre dinţi. Ar trebui să vorbesc cu el?

Pentru o clipă, ea nu avu nici o reacţie. Apoi râse.

– Oh, nu, tată, nu. Nu trebuie să vorbeşti cu el. Se opri şi sărută obrazul fin al tatălui ei. Te iubesc.

– Şi aşa ar şi trebui. Îi ciupi bărbia. Acum, pot să recunosc că eu şi mama ta suntem îngrijoraţi în ceea ce te priveşte. Trăieşti singură şi încerci să rezolvi totul de una singură. Zâmbi şi o trase de păr. Ideea este că mama ta zice că nu există nici un motiv pe lume să ne facem griji, dar eu tot îmi fac.

– Nu trebuie. Eu şi băieţii avem o viaţă bună. Viaţa pe care o vrem.

– Asta este uşor de zis, dar un tată crede că este ceva serios când se îngrijorează cu privire la fata lui. Chantel, ei bine, mi-a dat destule bătăi de cap când era adolescentă, deci cred că am depăşit momentul. Iar pe Maddy vorbitul o poate vârî în şi scoate din orice situaţie.

– La fel cum stau lucrurile cu tatăl ei.

El zâmbi larg.

– Într-adevăr. Dar tu ai fost altfel. Nici un minut de griji cu tine pe când erai copil, şi apoi...

Nu termină fraza. Nu era corect să îi spună acum despre orele petrecute perpelindu-se din cauza a ceea ce se întâmplase în viaţa ei, despre inimile frânte, luptele. Deşi era un bărbat care ţinea la ai lui, nu suferise după ginerele său. Se rugase doar ca fiica lui să îşi găsească liniştea sufletească.

– Dar acum, că ştiu că te vei aşeza la casa ta cu un bărbat bun, puternic, dacă nu mă înşel eu, pot să stau liniştit.

Vântul de dimineaţă îi sufla prin păr. Era cald, aproape tămăduitor. Ce diferenţă pot face câteva săptămâni.

– Nu mă aşez la casa mea cu Dylan, tată. Nu aşa stau lucrurile.

– Dar tocmai ai zis...

– Ştiu ce am zis. Lovi o pietricică din calea ei şi îşi dori ca şi alte obstacole să fie date la o parte la fel de uşor. Nu va rămâne, tată. Asta nu este o viaţă potrivită pentru el. Iar eu nu pot pleca, pentru că asta înseamnă viaţă pentru mine.

– N-am auzit niciodată atâtea prostii.

Ea deschise uşa de la hambar, şi, deşi el nu avusese intenţia să intre, fu obligat să o urmeze. Îşi condusese familia de-a lungul ţării, în lung şi în lat. Nu ar fi trebuit să o poată conduce pe Abby unde voia ea deja să ajungă?

– Oamenii îndrăgostiţi fac unele compromisuri. Nu sacrificii.

Abby ştia că tatăl ei nu credea în sacrificii.

– Compromisuri şi alte cele, Abby. Nu aveai lucrurile astea cu celălalt. Nu voia să spună numele lui Chuck. Pur şi simplu nu putea. Asta pentru că este nevoie de doi oameni ca să faci compromisuri. Dacă doar unul cedează, totul este ca un elastic. Ori va zbura, ori se va rupe.

Ea îl studie. Nu era un bărbat chipeş, dar era captivant, cu chipul lui mic, agil şi vioi. Deseori juca rolul de clovn, pentru că era de părere că pentru asta fusese creat: să aducă râsete. Dar nu era prost.

– Eşti foarte înţelept, tată. Abby îl sărută din nou şi îşi aminti toate momentele când el fusese lângă ea când

ea se împiedicase. Dylan nu seamănă deloc cu Chuck. Şi eu încep să văd că nu mai sunt femeia care s-a măritat cu acel bărbat iresponsabil.

– Şi ce simte acest bărbat pentru tine?

– Nu ştiu. Aprinse luminile. Bănuiesc că nu vreau să ştiu pentru că, într-un fel sau altul, situaţia ar fi şi mai dificilă. Acum, nu îţi mai face griji. Îşi puse ambele mâini pe umerii lui fusiformi. Ţi-am spus că sunt fericită. Nu caut un bărbat care să aibă grijă de mine, tată. Am făcut asta o dată.

– Şi ce treabă proastă ai făcut atunci.

Ea râse şi îl sărută din nou. Când Frank O'Hurley îşi pierdea cumpătul, oferea un adevărat spectacol.

– Nu era făcut să aibă grijă de mine, tată, iar eu nu puteam să am grijă de el. Ştii foarte bine că nu asta înseamnă o căsnicie. Înseamnă o echipă, cum sunteţi tu cu mama.

– Băieţii ăia doi au nevoie de un bărbat în preajma lor.

– Ştiu. De acolo venea sentimentul de vinovăţie în ultima vreme. Nu le pot oferi totul.

El se opri din a-i răspunde pentru că auzi în vocea ei regretul, vinovăţia evidentă. Îi luă mâinile şi le strânse.

– Ai făcut o treabă tare bună cu ei. Cine zice altceva va trebui să îi facă faţă lui Frank O'Hurley.

Ea râse, aducându-şi aminte câteva certuri. Poate că era mic, dar tatăl ei se bucura de o încăierare.

– De ce nu mă ajuţi să hrănesc caii?

El se retrase un pic, precaut.

– Nu ştiu ce să zic, Abby, sunt un bărbat de oraş.

– Haide, o să vrei să vezi mânzul.

Pornise spre primul grajd, dar instinctul o îndreptă către Gladys. Cu mişcări rapide, Abby deschise uşa grajdului şi se duse la iapa care intrase în travaliu.

– Ce-i? Ce se întâmplă? Tatăl ei ţopăia în spatele ei. Este bolnavă? E ceva contagios?

Abby râse în vreme ce controla iapa.

– Fătatul nu este o boală contagioasă, tată. Du-te în bucătărie, caută în agenda mea şi sună la veterinar.

El scoase nişte înjurături americane şi irlandeze.

– Ai nevoie de apă? Apă fierbinte?

– Doar sună la veterinar, tată, şi nu îţi mai face griji! Am mai trecut prin asta.

El ieşi şi nu se mai întoarse. Abby nu se aşteptase să revină. Îl trimise pe Dylan, şi, spre surprinderea lui Abby, Chantel îşi băgă capul în grajd după el.

– Să ne pregătim pentru trabucuri?

– Destul de curând. A sunat tata după veterinar?

– Am sunat eu. Dylan îşi ocupă locul lângă ea. Frank a venit fugind în bucătărie, cerând apă fierbinte. Cred că mama ta l-a calmat. Ce face Gladys?

– Destul de bine. Privi în sus spre sora ei. Chantel era la fel de detaşată şi de strălucitoare ca de obicei în pantalonii ei largi de piele colorată şi cu bluza de mătase. Te-ai trezit devreme.

Chantel doar ridică din umeri, fără să se mai obosească să menţioneze că, atunci când viaţa ta se învârte în jurul telefoanelor primite la ora şase dimineaţa, te obişnuieşti cu trezitul devreme.

– Nu puteam să pierd toată distracţia. Apoi, pentru că inima ei se îndreptă spre iapă, de la femelă la femelă, se lăsă pe vine. Pot să ajut cu ceva?

– Aproape a terminat, anunţă Abby.

Şi astfel, ea şi Dylan aduseră pe lume al doilea mânz, muncind împreună, într-un fel de parteneriat neoficial care o făcu pe Chantel să mijească ochii. Poate că îl judecase greşit, se gândi ea. Dar nu era obişnuită să judece greşit un bărbat. Nu *mai* era.

– Ce se întâmplă?

Ciufulită după noaptea de somn şi purtând o salopetă care o înghiţea, Maddy intră ezitând.

– Trebuie să aduc un mesaj în linia de front. Se pare că veterinarul este pe teren. Încearcă să dea de el, dar s-ar putea să dureze. Scoase un căscat imens. Tata a pus apă la fiert pe fiecare ochi de aragaz. Dacă veterinarul nu apare în curând, ne-a ameninţat că sună la Urgenţe. Nu poţi nici măcar să iei o cană de cafea de acolo.

– Ne pregătim să tricotăm patru cizmuliţe roz, îi spuse Chantel. Îşi şterse genunchii pantalonilor când se ridică.

– Ia uită-te la asta! Maddy îşi concentră ochii somnoroşi asupra mânzului. Hei, stai, să nu se mişte nimeni! Trebuie să îmi iau aparatul de fotografiat. Băieţii de la orele de dans nu o să creadă.

Ieşi fugind.

– Ei bine, acum, că partea interesantă s-a terminat, cred că mă duc să fac o plimbare scurtă până în casă, să văd dacă reuşesc să îl fac pe tata să renunţe la o parte din apa lui fiartă. Mor după nişte cafea.

Chantel se îndepărtă, lăsând în urma ei un parfum aţâţător.

– Familia ta este cu adevărat aparte, murmură Dylan.

– Da. Abby îşi şterse transpiraţia de pe faţă cu mâneca. Ştiu.

*

Când Maddy sugeră să călărească, Abby își modifică programul și puse șaua pe Judd. Dylan muncea și părinții ei nu erau interesați, deci aveau să fie doar ele trei, așa cum deseori fuseseră în trecut. O privi pe Maddy cum ajustează scara de la șa cu o încredere degajată, apoi se întoarse către Chantel.

- Ai nevoie de ajutor?

- Oh, cred că mă descurc. Chantel strânse chinga pe iapa mică.

- Nu credeam că obișnuiești să călărești. Precaută, Abby mai verifică o dată șaua. Dar Matilda este blândă.

Chantel își aranjă gulerul bluzei.

- O să ne înțelegem.

Ajunse afară, Maddy se urcă în șa cu o ușurință atletică. Chantel ezită, se clătină, dar reuși într-un final să se urce pe iapă. Abby hotărâse să îl țină pe Judd la pas lângă surorile ei.

- Putem să urcăm pe drumul ăsta. Merge de-a lungul părții estice a proprietății, unde vom sădi iarbă pentru fân în câteva săptămâni.

- Iarbă pentru fân. Iapa lui Chantel stătea serioasă, în timp ce ea privi leneș în jur. Cât de rural!

Maddy chicoti.

- Bine, Domnișoară Hollywood, să călărim!

Chantel se mișcă în șa.

- Mai bine, Domnișoară New York, hai să ne întrecem!

În timp ce Abby rămase cu gura deschisă, Chantel împunse cu călcâiele în burta iepei și se lansă înainte. Maddy începu să urle un avertisment, apoi își dădu seama că nu era nevoie. Chantel râdea și călărea prea frumos.

– Mereu plină de surprize, îi zise Maddy lui Abby.

Abby împunse şi ea cu călcâiele în Judd.

– Ce mai aşteptăm?

Mai bine de un kilometru călări liberă, ţinând cu uşurinţă pasul cu Maddy. Îi reveneau în minte amintiri din copilărie. Chantel fusese mereu liderul şi pe atunci. Chiar şi cu programul istovitor al trenurilor şi al autobuzelor şi cu aventurile de o noapte, reuşeau să se certe şi să se joace ca toţi copiii. Chiar şi înainte de a se naşte se avuseseră una pe cealaltă. Nimic nu schimbase asta.

Se opriră, fără aer şi râzând, în locul unde Chantel le aştepta, în vârful crestei.

– Unde ai învăţat să călăreşti aşa? întrebă Maddy.

Chantel îşi flutură părul.

– Dragă, faptul că tu înghiţi vitamine şi alergi şaisprezece kilometri pe zi nu înseamnă că eşti singura O'Hurley cu abilităţi atletice.

Când Maddy pufni, ea rânji. Actriţa de Hollywood dispăruse, şi Chantel era doar o femeie care se bucura de o glumă.

– Tocmai am terminat un film western, prin Wyoming, în jurul anilor 1870. Îşi arcui spatele şi îşi dădu ochii peste cap. Jur că am petrecut mai mult timp în şa decât orice cowboy. Am pierdut un centimetru şi jumătate de pe şolduri.

Abby îl controlă pe Judd în timp ce el se trăgea într-o parte.

– Nu sunt doar premiere strălucitoare şi prânzuri la Ma Maison, nu-i aşa?

– Nu. Îşi dădu părul pe spate şi ridică din umeri. Dar faci ceea ce faci cel mai bine dacă te duce capul. Nu asta faci tu?

Abby privi pământul pe care se luptase aşa mult să-l păstreze.

– Cresc copii şi adun fân. Da, bănuiesc că la asta mă pricep cel mai bine.

– Nu pot să zic că te invidiez, dar te admir.

Începură să înainteze încet, cu Chantel la mijloc, Abby la stânga şi Maddy la dreapta, în aceeaşi poziţie pe care o folosiseră în faţa mai multor oameni decât puteau să numere. Maddy ajustă pasul calului ei pentru a se potrivi cu pasul iepelor surorilor ei.

– Îţi aminteşti perioada petrecută în locul ăla mic în afara oraşului Memphis?

– Locul unde toţi clienţii beau whisky simplu şi arătau de parcă ar fi putut mesteca oricâtă carne crudă?

Abby îşi clătină capul ca să-şi dea părul pe spate şi privi spre cer.

– Doamne, este greu de crezut că am rezistat la aşa ceva.

– Am rezistat, întări Chantel, lustruindu-şi unghiile de haina de piele. Draga mea, am dat lovitura.

– Da, au fost cam şase sticle zdrobite în noaptea aia, după câte îmi amintesc.

Amintirea o făcu pe Maddy să chicotească.

– În noaptea de premieră, m-am prefăcut că sunt gata să joc în localul lui Mitzie de lângă Memphis. Îmi spun că orice s-ar întâmpla nu poate fi la fel de rău.

– Ce ai să faci când te întorci? o întrebă Abby. Chiar renunţi la piesă? Se pare că se va juca mult pe Broadway.

– De mai bine de un an dansez aceiaşi paşi, spun aceleaşi replici. Maddy trase de iapa ei, care devenise interesată de tufişurile de pe marginea drumului. Voiam ceva nou, şi, după câte se pare, este o piesă nouă acum. Dacă

vor găsi un înger, am putea începe repetițiile în câteva luni. Sunt o tipă care face striptease.

- O ce? spuseră la unison Chantel și Abby.

- Unduit din șolduri, dezbrăcat, știți și voi. Personajul este minunat, o doamnă cu spirit și morală libere, care întâlnește bărbatul visurilor ei și se dă drept bibliotecară. Și nu, nu îmi voi expune tot talentul pe scenă. Vrem să avem ca public și familii.

- Dar tu, Chantel? Iei o pauză? o întrebă Abby.

- Cine ar suporta? În vreo zece zile încep filmările la un miniserial. Ai citit *Străini*?

- Doamne, da, a fost minunată. Am crezut... Maddy nu-și termină propoziția și făcu ochii mari. O vei juca pe Hailey. Oh, Chantel, ce rol frumos! Abby, ai citit cartea?

- Nu, nu prea mai am timp de citit, spuse ea simplu, fără malițiozitate.

- Este vorba despre....

- Maddy. Chantel o opri pe când călăreau pe lângă un ulm mare. Hai să nu îi spunem tot ce se întâmplă! O să te poți uita la serial la tine acasă peste câteva luni, Abby.

Nu o mai surprindea că se putea într-adevăr ghemui pe canapeaua din camera de zi și să își vadă sora la televizor.

- Cumva, credeam că nu vei mai apărea la televizor vreodată, comentă Abby.

- Și eu la fel, dar scenariul era prea bun. Oricum, s-ar putea să fie interesant să revin. Rareori admitea că îi plăceau provocările. Imaginea de strălucire și calm fusese câștigată cu greu. N-am mai apărut pe micile ecrane

de la reclama senzuală la şampon şi reclama aia cu mai-albă-decât-pasta-de-dinţi.

Erau suficient de departe de casă acum, şi Abby părea relaxată. Chantel şi Maddy schimbară câte o privire. Nu era nevoie de cuvinte ca să se înţeleagă.

– Dar tu, Abby? Chantel trase de hăţuri şi ocoli ca să o pună pe Abby la mijloc. Care este povestea dintre tine şi Crosby?

– Povestea, zise ea simplu, este legată de motivul pentru care a venit Dylan aici. Măcar anumite părţi.

– Şi ceea ce simţi pentru el face ca asta să fie mai uşor?

Abby pritoci întrebarea lui Maddy. Nu trebuia să îi spună nici uneia dintre surorile ei că era îndrăgostită. O puteau simţi aproape la fel de puternic precum simţea ea.

– În unele feluri, da. Plănuisem, ei bine... plănuisem să ajustez unele lucruri. Asta nu merge cu Dylan, pentru că îşi dă seama doar privindu-mă dacă sunt sau nu sinceră cu el. Aşa că trebuie să îi spun adevărul.

Chantel simţi cum se enervează.

– I-ai spus ce nemernică este Janice Rockwell? Cum v-a ameninţat pe tine şi pe copii după ce a murit Chuck?

– Asta nu este relevant, nu?

– Ei bine, mie mi-ar face plăcere să citesc asta, murmură Maddy. Ce a făcut ea a fost un gest mârşav.

– Ce a făcut a fost legal, o corectă Abby. Doar pentru că nu a fost corect nu înseamnă că nu a fost legal. Oricum, cred că mi-a fost mai bine aşa, la cum s-au aranjat lucrurile. M-a făcut să mă trezesc.

- Cred că ar trebui să știe tot, insistă Chantel. Toate detaliile, toate punctele de vedere. Mama înstărită a pilotului de curse lasă văduva și copiii în sărăcie.

- Oh, Chantel, nu a fost chiar așa rău. Nu cerșeam banii ei.

- Ba a fost așa rău, o corectă ea. Abby, dacă ai încredere în el cu anumite lucruri, ar trebui să ai încredere cu tot.

- Are dreptate. Maddy tăcu un moment. Soarele era cald și strălucitor, mirosul ierbii noi era înțepător, dar putea simți fierberea din sora ei. Credeam că întreaga idee era o greșeală, dar acum, că se pune în practică, lucrurile ar trebui făcute cum trebuie. Uite, știu că sunt multe detalii pe care nu ni le-ai spus. Nici nu trebuie. Nu crezi că te-ai simți mai bine, mai eliberată dacă ai spune totul?

- Nu mă gândesc la mine. Am învățat să fac față. Mă gândesc la băieți.

- Crezi că ei nu știu? întrebă Chantel încet.

- Nu. Privi în jos spre mâinile ei, articulând ceea ce evita de foarte mult timp. Știu; nu detaliile, dar au simțit starea. Ce nu cunosc acum vor afla mai devreme sau mai târziu. Vreau doar ca Dylan să scrie cu destulă compasiune, astfel încât, când vor fi suficient de mari, să poată accepta.

- Are? o întrebă Chantel.

- Ce să aibă?

- Compasiune.

- Da. Abby zâmbi, relaxându-se din nou. Surprinzător de multă.

Asta era ceva ce Chantel intenționa să testeze ea însăși.

– Ce simte pentru tine?

– Ține la mine. Întoarseră caii printr-o înțelegere fără cuvinte. Cred că ține mai mult decât se aștepta, nu doar la mine, ci și la copii. Dar nu va conta când va termina. Va pleca.

– Atunci, trebuie să-l faci să rămână.

Abby îi zâmbi lui Maddy.

– Tu ai tot optimismul. Chantel are toată viclenia.

– Mulțumesc foarte mult.

Chantel, pe jumătate amuzată, o porni mai iute.

– Maddy poate doar să creadă cu tărie, și lucrurile se întâmplă. Tu le faci să se întâmple. Eu doar amestec cărțile pe care le-am primit până când am cea mai bună mână pe care o pot avea. Nu îl pot face pe Dylan să stea, pentru că, dacă el ar cere, eu nu aș putea merge cu el. Nu mai am optsprezece ani și nu mai sunt mânată de impuls. Am doi copii.

Chantel își ținea capul sus și lăsa vântul să îi vânture părul. Era o senzație de libertate absolută pe care nu și-o putea oferi des.

– În primul rând, nu văd de ce trebuie să-l faci să stea. Unele femei pun prea mult accentul pe dorința de a avea un bărbat care să le completeze viața. Ar trebui să se simtă împlinite în primul rând – apoi bărbatul ar putea fi un adaos plăcut.

– Ai vorbit ca o adevărată femeie care frânge inimi, interveni Maddy.

– Eu nu frâng inimi, spuse Chantel zâmbind ușor. Doar le învinețesc puțin.

– Eu aș face glume în fiecare minut, zise Maddy. În orice caz, faptul că noi două nu suntem pregătite să ne așezăm la casa noastră nu înseamnă că Abby nu are

dreptul la vase murdare în chiuvetă şi la cineva care să ducă gunoiul.

– Ce descriere interesantă a unei relaţii serioase, murmură Abby. Fiind singura dintre noi trei care a fost vreodată măritată, sunt calificată să spun că există mai mult de atât.

– Stai aşa, Abby! Îngrijorată, Chantel îşi încetini calul. Cine vorbeşte despre căsătorie? Eu nu zic că nu ar trebui să te distrezi cu el, să te bucuri de el, dar doar nu te gândeşti serios să te legi iarăşi.

– O altă descriere interesantă, comentă Maddy, făcând-o pe Abby să râdă.

– Dacă aş crede că avem o şansă şi dacă aş găsi calea de mijloc pentru compromis, l-aş cere chiar eu.

– Atunci, fă-o! Soarele crea un halou în jurul părului strălucitor şi ciufulit al lui Maddy. Dacă îl iubeşti, dacă este potrivit pentru tine, de ce să anticipezi problemele?

Chantel râse scurt.

– Cea mai mare parte a experienţelor acestei femei cu bărbaţii s-a limitat la socializarea cu dansatorii care stau în faţa oglinzilor toată ziua şi se admiră.

– Dylan nu este dansator, punctă Maddy imperturbabilă. Iar actorii cu care petreci tu timp nu îşi pot da seama cine sunt în realitate după o zi pe platourile de filmare.

– Mă terminaţi. Abby îşi clătină capul şi se chinui să nu râdă. Cred că tuturor ne este mai bine singure.

– Amin, conchise Chantel.

– Cine are timp pentru dragoste oricum? comentă Maddy. Între orele de dans, repetiţii, matinee, sunt prea obosită pentru lumina lumânărilor şi trandafiri. Cine are nevoie de bărbaţi?

- Dragă, asta depinde dacă vorbeşti despre ceva permanent sau despre un partener ocazional.

- Începi să crezi ce zice presa despre tine, comentă Abby în vreme ce casa le apărea la orizont.

- Şi de ce n-ar trebui? spuse Chantel ridicând dintr-o sprânceană. Toţi ceilalţi cred.

Râse şi dădu pinteni calului, luând-o înainte.

- Naiba să o ia dacă mi-o ia din nou înainte!

Maddy porni ca din puşcă.

Abby zâmbi o clipă în urma lor, apoi îi dădu pinteni lui Judd, ştiind că pasul lui lung şi puternic avea să o aducă în faţa surorilor ei.

capitolul 12

Lumina lunii alina, căzând firavă, albă şi liniştită peste pat. Casa, deşi silenţioasă, părea să răsune de ecourile vocilor, de râsete şi muzică – muzica pe care familia ei o crea oriunde se ducea. Mama ei cântând la banjo, în timp ce tatăl ei dansa. Tatăl ei cântând la banjo, în timp ce ele cântau într-un glas. A doua zi aveau să plece toţi, dar Abby se gândi că urma să treacă mult timp până când ecourile aveau să se stingă complet.

Mulţumită, dar fără somn încă, îşi puse capul pe umărul lui Dylan şi doar ascultă. Era prostesc, îşi zise ea, să se simtă ca şi cum fura timpul ăsta cu el. Cu familia ei în casă, să fie cu el necesita multă precauţie. Probabil că şi el simţea la fel. Acum, venea la ea noaptea târziu, după ce restul adormeau, şi pleca devreme, la primele raze ale soarelui.

Nu discutaseră despre asta. El păruse a înţelege că ea s-ar fi simţit ciudat. Era o femeie în toată firea, văduvă, mamă a doi copii, dar se simţea mult prea mult ca o fiică atunci când părinţii ei erau sub acelaşi acoperiş. Poate aveau să râdă despre asta mai încolo, dar momentan liniştea dimprejur era prea încântătoare.

El asculta propriile ecouri. Discuţia telefonică pe care o purtase cât Abby fusese ocupată cu familia ei adăugase şi mai multe piese la puzzle. Nu îi plăceau toţi membrii familiei ei. Când familia ei urma să plece, întrebările aveau să pornească iarăşi, dar el deja avea o serie de răspunsuri.

Acum, pentru el era mai important ca ea să îi spună lucruri de care el era deja conştient, ca ea să aibă încredere să îi dezvăluie secrete pe care el le ştia deja. Când avea să facă asta, dacă avea să o facă, poate aveau să reuşească să lase trecutul în urmă şi să se ocupe de viitor.

– Dormi?

– Nu. El îi sărută părul. Noaptea asta era ultima noapte pentru pretexte, şi el îşi dorea foarte mult să îi ofere tot ce ea avea nevoie.

– Mă gândeam la părinţii tăi. N-am mai întâlnit niciodată pe cineva ca ei.

– Nu sunt sigură că există alţii ca ei.

Asta o mulţumea. Abby închise ochii pe jumătate, în timp ce amintirile îi zburau prin cap.

– Singurul lucru care m-a speriat a fost că tatăl tău chiar insista să mă înveţe să dansez step.

– Faza este că tata ar putea învăţa pe oricine să danseze. Eu sunt dovada vie. Căscă şi se aşeză mai confortabil pe el.

– Vor lua limuzina până la staţia de autobuz şi de acolo vor călători spre Chicago.

– Pentru un angajament de trei zile. Zâmbi puţin, imaginându-şi cum îşi făceau numerele într-o cameră înghesuită de hotel. Chantel a vrut să îi trimită cu avionul. N-au vrut să audă. Mama zice că a reuşit să ajungă unde trebuie timp de cincizeci de ani fără să se desprindă de pământ şi că nu vede nici un motiv să înceapă acum.

– Mama ta este o femeie raţională.

– Ştiu. Un fel de contradicţie în termeni, nu-i aşa? Cred că, dacă s-ar afla vreodată în suburbii, cu o peluză şi un gard din plasă de sârmă, ar înnebuni. A găsit partenerul perfect când s-a cuplat cu tata.

– De câţi ani sunt împreună?

– Hmm. De vreo treizeci şi cinci de ani.

Rămase tăcut pentru o clipă.

– Te face să ai mai multă încredere în instituţia căsătoriei.

– Cred că unul dintre motivele pentru care m-am măritat atât de repede a fost pentru că mama şi tata făceau să pară totul aşa uşor. Pentru ei, chiar este uşor. Îmi va fi dor de ei.

El auzi melancolia din vocea ei şi o trase mai aproape.

– Nu te plictiseşti nici o clipă. Am crezut că o să pierzi câteva lămpi când Frank a decis să îi înveţe pe băieţi să facă jonglerii.

Abby îşi afundă faţa în umărul lui ca să râdă.

– Nu vor mai fi mere bune de mâncat până când Ben nu se satură de asta.

– Mai bine decât să le arunce în Chris.

– De fiecare dată. Îşi înălţă capul şi, deşi încă zâmbea, ochii ei erau serioşi când privi spre el. Mă bucur că ai fost aici să îi cunoşti. Într-o zi, poate ai să călătoreşti prin vreun orăşel pe jumătate uitat şi ai să le vezi numele pe un afiş. Îţi vei aminti de mine.

El îi pieptănă părul cu degetele – un obicei de care ştia că avea să îi fie greu să scape.

– Crezi că o să am nevoie de un afiş?

– Nu ar strica. Coborându-şi gura, rămase cu ea peste gura lui, caldă şi dulce. Îmi face plăcere să cred că îţi vei aminti de asta. Îşi trecu mâna prin părul lui, apoi alunecă cu buzele pe tâmpla lui. Şi de asta.

– Am o memorie bună, Abby.

Îi luă încheietura. Pulsul abia începea să se înteţească. O memorie foarte bună, repetă el. Încă ţinând-o,

se rostogoli, fixându-şi corpul peste al ei. Şi, iată, instant, scânteia de excitare, acel sentiment liniştitor că făcea ceea ce trebuia. Buzele lui le găsiră pe ale ei. Nu îi dădu drumul la mâini. Nu încă. Cumva, ştia că, dacă ea îl atingea, avea să explodeze, să înnebunească, să ia frenetic ceea ce dorea să savureze. Aveau toată noaptea, aveau ani. Dacă era suficient de încrezător, aveau eternitatea. Aşa că rămase captiv, aşa cum o ţinea pe ea captivă, folosindu-se de buze pentru a alina, a excita şi a atrage. Îi supse limba, atrăgând-o în gura lui. Gemu la senzaţia pe care respiraţia care se strivea de gura lui o crea. Cu fiecare mişcare, corpul ei se cufunda în saltea. Încă ţinând-o de încheieturi, alunecă în jos pe linia lungă a gâtului ei. Pulsul lor bătea puternic. Ar fi putut petrece ore întregi explorând fiecare loc unde sângele ei pulsa aproape de suprafaţă. Se simţea acasă. Corpul ei îi oferea pace şi tihnă, pasiune şi excitare. Trebuia doar să ia ce îi trebuia mai mult.

Ea îl iubea. Era un gând sălbatic, înspăimântător. Dar, când el îi dădu drumul la încheieturi, braţele ei se înfăşurară în jurul lui atât de natural, mâinile alinând şi stârnind în acelaşi timp. Nu cerea nimic şi, purtându-se aşa, cerea mai mult decât crezuse el vreodată că putea oferi din nou. Era aşa blând. Abby se întreba dacă avea să se obişnuiască vreodată cu tandreţea molcomă de sub foc.

Mâinile lui frământau, mângâiau. Uneori, degetele lui se înfigeau uşor în carnea ei, dar mereu era o grijă nespusă, o dulceaţă suprapusă. De fiecare dată când auzea că respiraţia lui se intensifica şi devenea sacadată, se amuza. Se bucura să îi simtă muşchii cum tremură şi se încordează sub mâinile ei exploratoare. Era pentru

ea, datorită ei, cu ea. Niciodată, nici măcar în visele ei, nu fusese cu un bărbat care să aibă așa mare nevoie de ea.

Și totuși, se întreba dacă el știa. Chiar când se luau unul pe celălalt profund și rapid, simțind cum sângele le încălzește pielea, se întreba dacă el știa că, dincolo de dorința pentru ea, are nevoie de ea în viața lui. Dacă nu știa asta, relația lor avea să se termine când el urma să își primească răspunsurile. Și ea deja promisese să i le ofere.

– Dylan. Înțelegea subit și complet că el îi scăpa printre degete fix când învăța să îl apuce. Nu știa trucuri, șiretlicuri, metode secrete de a păstra un bărbat și de a-l lega de ea. Putea doar să îi ofere ceea ce avea în inimă și să spere că asta era suficient pentru amândoi.

Își auzi numele venind blând dinspre ea. Simți suspinul adânc din ea. Pentru că simți că ea avea nevoie de asta, reveni cu buzele peste buzele ei și o lăsă să ia ce voia.

– Încet. Intră în ea, primind geamătul ei în gura lui. Vreau să te văd cum ajungi la orgasm, Abby.

Pâlpâitul pasiunii, al plăcerii, al uimirii de pe chipul ei îl excita mai mult decât își imaginase că putea fi posibil. Crezuse că nu era genul de bărbat care să ofere, dar cu ea asta voia să facă. Ani în șir luase, uneori fără să îi pese, deseori egoist. Nu era niciodată așa cu Abby. Îl lăsa tremurând. Îl făcea să se întrebe.

Toată lumea din casă era prinsă între împachetat, ultimele detalii și desenele animate de sâmbătă dimineața. Chantel aștepta momentul potrivit. Când Dylan se duse să îi ajute pe băieți să se ocupe de animale, așteptă câteva momente, apoi se strecură după ei. Era cald pentru luna

martie după standardele coastei de est, dar ea tremura şi hotărâse că avea să fie fericită să se întoarcă în California de Sud. Înainte să plece, avea ceva de făcut.

Majoritatea cailor erau în padoc. Chantel se îndreptă în acea direcţie pentru a se sprijini de gard. El avea să iasă mai devreme sau mai târziu. Putea să aştepte. Dylan scoase cei doi cai şi o văzu. Ştia de câteva zile că ea avea ceva să-i spună. Se părea că acum era momentul. Dădu drumul cailor şi închise poarta cu grijă în urma lor. Se îndreptă în linişte spre ea şi i se alătură la gard. Ea luă ţigara pe care i-o oferise el. Fuma rar. Trase adânc, apoi lăsă fumul să iasă, privind caii în timp ce vorbea.

– Nu m-am decis dacă te plac. Nu este chiar important. Sentimentele lui Abby sunt.

Dylan hotărî să nu îi spună cât de asemănătoare erau cuvintele ei cu ale lui Maddy. Făcea parte din legătura lor. Priviră împreună cum mânzul lui Eve sugea. Iapa se sprijini de stâlp şi se smuci, apoi rămase răbdătoare în picioare.

– Pot să-ţi spun că nu te-am plăcut când m-ai intervievat despre Millicent Driscoll, pentru ultima ta carte. Pe de o parte, pentru că avea legătură cu acea perioadă a vieţii mele şi, pe de altă parte, din cauza atitudinii tale. Mi s-a părut că eşti dur şi lipsit de empatie, aşa că nu am fost atât de deschisă cu tine cum aş fi putut să fiu. Dacă aş fi fost, poate ai fi găsit mai multă compasiune în povestea ta. Dar Abby este sora mea. Pentru prima dată, se întoarse să îl privească. Chiar şi în lumina puternică şi nemiloasă a soarelui, chipul ei era uimitor. Forma clasică ovală, pomeţii, bărbia fără cusur. Un bărbat se putea uita la chip şi să uite că mai exista şi altceva din femeie. Dar ochii ei îi treziră interesul. El îşi imagină că sfârtecaseră

fără milă mulţi bărbaţi. Cred că ţii la Abby, dar nu sunt sigură dacă nu cumva eşti prea dur ca să laşi ca asta să conteze. Vreau să îţi povestesc despre Chuck Rockwell într-un fel cum nu cred că Abby poate. Trase mai mult fum, savurând gustul brut. Este neoficial, Dylan. Dacă Abby este de acord cu asta, poţi să foloseşti tot ce spun eu. Dacă nu... ghinion. De acord?

– De acord. Spune-mi!

– Când Chuck a intrat în club în prima noapte, i-a picat cu tronc Abby. Poate, pentru o vreme, a şi fost îndrăgostit de ea. Nu ştiu cu ce fel de femei umblase înainte, dar îmi pot imagina. Abby era, chiar şi cu costumul ăla ordinar şi cu machiajul strident, neatinsă. Credulă este un cuvânt greu dacă nu înţelegi persoana, şi Abby era, şi încă este, credulă. Zâmbi, nu zâmbetul acela şmecher, rece ca gheaţa, pe care îl folosea aşa des, ci un zâmbet simplu, care îi curbă buzele frumos şi revelator. Credea în partea cu dragostea, fidelitatea, până când moartea ne va despărţi. Când s-a căsătorit, avea stele în ochi.

Şi-o putea imagina pe Abby atunci, deschisă, inocentă, încrezătoare.

– Şi Rockwell?

– A iubit-o, cred, cât şi cum a putut el. Unii oameni spun că slăbiciunea nu face un om să fie rău. Ceva pâlpâi în ochii ei, dar fu ascuns rapid. Eu nu sunt de acord cu asta. Chuck era un om slab din punct de vedere emoţional. I-aş putea găsi scuze, ştii că a fost crescut de o mamă imposibil de dominatoare şi de un tată obsedat de muncă. Eu, personal, nu mă omor cu scuzele.

Privi spre el, aşteptând să comenteze.

– Continuă!

Dylan făcuse deja cercetări despre cum fusese crescut Rockwell.

– Au avut probleme aproape de la început. Ea le-a ascuns, dar este greu să ascunzi ceva de un geamăn. A plecat cu el la Paris, Londra, a purtat haine frumoase şi a primit stilul de viaţă la care multe femei visează. Dar nu Abby. Chantel clătină din cap şi începu să bată cadenţat cu degetele în gard. Nu spun că la început nu s-a bucurat de asta, dar Abby mereu a căutat rădăcini. Familia O'Hurley prinde greu rădăcini.

– De aia a vrut locul ăsta.

Chantel lăsă ţigara să-i cadă şi să ardă încet.

– Chuck a cumpărat locul ăsta după o afacere destul de urâtă, cu o fată prea tânără să ştie ce făcea. Apoi, la fel de repede cum l-a cumpărat, s-a plictisit de el. I-a spus clar lui Abby că, dacă voia să păstreze locul şi să aibă grijă de el, trebuia să o facă singură.

– Ţi-a spus ea asta?

– Nu. Chuck mi-a zis. Îi aruncă o privire ciudată, autoironică. A trecut prin Los Angeles şi a hotărât că ar putea fi interesant să se dea la sora soţiei lui. Încântător. Mai dă-mi o ţigară! În timp ce el îi aprindea ţigara, Chantel îşi revenea. S-a întâmplat să nu fie genul meu, şi, deşi moralitatea mea este deseori pusă sub semnul întrebării, am anumite standarde. A reuşit să se îmbete şi să-mi povestească despre toate problemele pe care le avea cu mica femeie de acasă. Era plictisitoare. Chantel scoase un şuvoi de fum. Era prea banală. Se înfipsese în fermă şi se ţinea de ea, iar el avea lucruri mai bune de făcut cu banii lui. Dacă ea voia să repare nenorocitul de acoperiş, să se descurce. Dacă voia să facă instalaţia la nivel de secol douăzeci, trebuia să găsească singură o soluţie.

El nu era interesat. A continuat despre cum ea avea ideea asta nebunească de a creşte cai. A râs de ea. Chantel strânse din dinţi. Când îşi dădu seama că vorbea prea repede, încetini. Nu l-am dat afară pentru că voiam să aud tot. Cât timp ea trecea prin asta, eu eram ocupată cu cariera mea. Prea ocupată ca să fiu atentă la ea, deşi instinctiv ştiam că lucrurile nu erau în regulă cu Abby.

Şi câtă grijă îi oferise el în ultimele săptămâni? Gândul ăsta îl necăjea. Se aşteptase ca ea să îi ofere încrederea ei şi să fie onestă cu el – îi ceruse asta –, dar tot ce îi oferise el erau întrebări.

O văzuse, o ascultase, o privise şi ştiuse în sufletul lui că toate prejudecăţile cu care venise erau greşite. Şi totuşi, de ce rămăsese ea cu Rockwell? Şi de ce el se detesta pe el însuşi pentru că încă avea nevoie să ştie?

Se retrase.

– De ce crezi că ţi-a spus toate astea? întrebă el, cu vocea lipsită de emoţii.

Privirea ei era dură. Era uimitor cât de repede i se putea schimba expresia din calmă în glacială fără să mişte un muşchi.

– Clar a crezut că voi fi la fel de amuzată ca el. Zâmbi din nou şi trase şi mai calm din ţigară. Oricum, am scăpat de el, apoi am sunat-o pe Maddy şi am venit aici. Abby trăia într-un loc ce stătea să se dărâme peste ea. Chuck nu îi dădea un cent, aşa că muncea cu jumătate de normă în locuri unde-l putea lua pe Ben. S-a bucurat să ne vadă, dar nu era pregătită să asculte vreun sfat care să o ducă la divorţ.

– De ce? Dylan o atinse pentru prima dată, doar o mână pe braţul ei, dar ea putu simţi intensitatea din întrebarea lui. De ce a rămas cu el?

Deci asta era enigma, își dădu seama Chantel. Îi păsa, și asta făcea să îi fie greu să îi poarte pică.

– Cred că răspunsul ăsta îl poți primi de la ea, dar îți pot spune că Abby are o mare capacitate de a spera, și a continuat să creadă că Chuck își va reveni. Între timp, exista problema urgentă de a face casa locuibilă. Am mers în Richmond și i-am vândut bijuteriile. Chuck fusese foarte generos în primele șase sau opt luni ale căsniciei, așa că au adus suficienți bani cât să o aducă pe linia de plutire. Eu i-am cumpărat haina de nurcă. Ce nu menționă Chantel fu faptul că la vremea respectivă nu și-o putea permite. Mai târziu, a glumit că a văzut o poză cu mine purtând acoperișul ei, continuă ea.

– A vândut haina de nurcă pentru a repara acoperișul, murmură el.

– Au fost multe reparații. Atunci, m-a uimit cât de încăpățânată a fost cu locul ăsta. Dar, când o văd acum, îmi e clar că este ceea ce le trebuie și ei, și copiilor. Apoi lucrurile s-au mai liniștit. Era însărcinată cu Chris. Eu am propria mea teorie despre asta, dar mai bine nu mergem în direcția aia.

O privi și văzu că Chantel înțelesese mai multe decât ar fi ghicit Abby vreodată.

– Așa rămâne.

– Poate că îmi place de tine. Se relaxă un pic și aruncă țigara. După ce l-a născut pe Chris, lucrurile au devenit din rele și mai rele. Chuck își etala amantele. Nu consider că asta este o bilă albă în favoarea lui, dar cred că voia să o împingă pe Abby să divorțeze, pentru binele ei. Când ea a făcut într-un final pasul ăsta, cred că el a înțeles cât de multe pierdea.

– Vrei să spui că Abby depusese actele pentru divorț?

– Exact. L-ar fi putut jupui – eu cu siguranţă asta aş fi făcut –, dar ea nu l-a acuzat de adulter şi nu a cerut pensie alimentară. Tot ce a vrut a fost ferma şi un sprijin rezonabil pentru copii. El era combinat cu Lori Brewer la vremea respectivă şi se distrau destul de mult. Şi undeva probabil l-a lovit. Compensase pierderea emoţiilor din curse cu altele. Avusese o soţie care îi fusese alături şi doi copii frumoşi pe care îi dăduse la schimb pentru un stil de viaţă care îi aducea şi mai multă suferinţă. Ştiu cum se simţea, pentru că m-a sunat cu câteva zile înainte de ultima cursă. Dumnezeu ştie de ce. Nu am fost deloc empatică. Mi-a zis că o sunase pe Abby şi o rugase să se mai gândească, dar ea refuzase. Voia ca eu să mă duc şi să pun o pilă pentru el. I-am zis să se maturizeze. Câteva zile mai târziu, a avut accidentul.

– Iar ea a rămas să se simtă vinovată pentru că plănuise să divorţeze de el.

– Te-ai prins. Bătu cu o unghie cu manichiura impecabilă în gard. Nu a fost de nici un ajutor când i-am spus să nu se simtă aşa şi să nu se pedepsească.

Lui Dylan îi era greu să îşi stăpânească propria vinovăţie, dar se concentră asupra ultimelor cuvinte ale lui Chantel.

– Cum adică să nu se pedepsească?

– Te-ai gândit vreodată cât de greu este să întreţii un asemenea loc, să creşti doi copii? Nu mă refer la partea emoţională sau fizică, ci la cea financiară.

– Rockwell avea destui bani.

– Rockwell avea – Janice Rockwell avea şi încă mai are. Abby nu a primit un cent. Ea clătină din cap înainte ca el să o întrerupă. De fiecare dată când se gândea, simţea gust de fiere în gură. A avut grijă ca Abby

să nu primească un cent din fondul lui Chuck, nici pentru ea, nici pentru fermă, nici pentru copii.

În timp ce Chantel simţea fiere, ceva precum acidul se ridică în gâtul lui Dylan. Tot ce îi spusese lui Abby din prima zi până în dimineaţa când o văzuse punând mănuşile de cauciuc în geantă îi reveni în minte. Şi îşi dădu seama, în timp ce stomacul i se răsucea, că trebuia să trăiască de acum cu asta.

– Cum a reuşit să ţină ferma?

– A luat un împrumut.

Simţi deodată un gust amar – şi nu avea de-a face cu tutunul. Nu crezuse în ea, nu crezuse suficient de mult în propriile sentimente. Ea fusese prea mândră ca să îi spună lucrurile pe care i le zicea Chantel acum.

„La naiba cu mândria ei“, se gândi el dintr-odată, brutal. Nu avea dreptul să ştie? Nu avea dreptul să... Se uita fix la padoc şi la dealurile din depărtare. Nu, îşi dădu seama că mândria lui era cea rănită. Mândria bărbatului şi a reporterului. Ea ştiuse ce gândea el despre ea şi acceptase acest lucru – şi-l acceptase şi pe el.

– De ce îmi spui toate astea?

– Pentru că cineva trebuie să o convingă pe Abby că nu a fost vina ei, că nu ar fi putut preveni nimic din ce s-a întâmplat. Cred că tu eşti cel care poate face asta. Cred că tu eşti bărbatul care să o facă fericită – dacă ai tărie de caracter. Chantel îşi ridică bărbia; ochii îi erau întunecaţi când îi aruncă provocarea.

Dylan se trezi că zâmbeşte.

– Eşti o femeie pe cinste. Mi-a scăpat asta prima dată.

Ea îi zâmbi la rândul ei.

– Da, şi mie mi-au scăpat câteva lucruri.

Maddy scoase capul pe uşa din spate.

– Chantel, limuzina este aici.

– Vin. Făcu un pas în spate, apoi îi mai aruncă o ultimă privire pătrunzătoare. Încă ceva, Dylan. Dacă o răneşti pe Abby, vei avea de-a face cu mine.

– Destul de corect.

El îi oferi mâna. Ca şi cum ar fi fost amuzată de amândoi, ea acceptă.

– Bănuiesc că îţi urez noroc.

– Apreciez.

Despărţirile fură lungi, cu lacrimi şi zgomotoase. Maddy se duse la Dylan şi îl îmbrăţişă puternic şi cu afecţiune.

– Norocul tău că eu cred că eşti bun pentru ea, îi şopti ea la ureche. Apoi se retrase zâmbind. Bine ai venit în familie, Dylan!

Fiecare membru al familiei făcu tura de două ori înainte de a se urca în limuzină. Chris şi Ben trebuiră daţi afară după ce descoperiseră toate butoanele şi manetele din maşină. După ce ridicaseră şi coborâseră geamurile de câteva zeci de ori, zăpăcind casetofonul şi televizorul integrat, Abby îi trase afară, ca restul să poată urca. Cu aerul unui vas de croazieră, limuzina o luă pe alee.

– Voi conduce o limuzină, hotărî Chris pe loc. Pot să port o pălărie frumoasă ca a domnului Donald şi să stau pe scaunul din faţă.

– Eu prefer să fiu în spate, unde este televizorul.

Râzând, Abby îi ciufuli părul lui Ben.

– Sunt mulţi O'Hurley în acest băiat. Nu ştiu tu, dar eu vreau ceva mare şi rece înainte să mă apuc de strâns în bucătărie.

– Putem să ne jucăm cu mânjii? întrebă Ben, care plecase deja de pe verandă.

– Să nu fiţi prea agresivi, ţipă Abby după ei. Oftând, se întoarse în casă. Deja îmi este dor de ei.

– Ce mai familie!

– Categoric. Vrei un suc?

– Nu.

Neliniştit, se plimba prin bucătărie. Cuvintele lui Chantel încă îl chinuiau. Asta şi tot ce aflase în ultimele zile. Faptul că o judecase complet greşit şi nedrept pe Abby îl făcea să se simtă nesigur pe el.

– Abby, locul ăsta... este într-adevăr foarte important pentru tine.

– Pe lângă băieţi, este cel mai important.

Ea umplu un pahar cu gheaţă.

– Nu eşti uşor de învins.

O spusese cu atâta înflăcărare, că ea se întoarse să îl privească.

– Îmi place să cred că nu.

– De ce l-ai lăsat pe Rockwell să facă ce a vrut cu tine? întrebă el. De ce ai lăsat-o pe mama lui să îţi răpească lucrurile la care aveai dreptul?

– Stai puţin! Se aşteptase să aibă o zi sau măcar câteva ore înainte să o ia de la capăt cu întrebările. Janice aproape că nu a avut nimic de-a face cu restul şi cu siguranţă nici o legătură cu biografia lui Chuck.

– La dracu' cu biografia! O prinse de mâini. Abia în acel moment îşi dădu seama că biografia nu reprezenta nimic pentru el, nu mai însemna nimic de ceva vreme. Abby însemna totul. Putea doar să vadă prin ce trecuse ea, ce făcuse ea, ce îi fusese făcut. Dacă ea nu avea de gând să urască, avea să urască el şi pentru ea.

– S-a asigurat ca tu să nu primeşti un cent din fondul lui Rockwell. Cu banii ăia, ferma ar fi fost fără datorii.

Aveai dreptul, copiii tăi aveau dreptul. De ce ai tolerat asta?

– Nu ştiu de unde îţi iei informaţiile. Se chinuia să îşi păstreze vocea calmă. Cu mult timp în urmă, simţise amărăciune, dar o înghiţise. Nu dorea să o simtă iarăşi. Janice controla fondul. Chuck l-ar fi moştenit la vârsta de treizeci şi cinci de ani, dar nu a trăit până atunci. Banii erau ai ei.

– Chiar crezi că asta ar fi contat la tribunal?

– Nu m-a interesat să mă judec. Chuck ne-a lăsat ceva bani.

– Ce a rămas după ce el a spart o bună parte.

Abby încuviinţă din cap, păstrându-şi vocea egală. Era un subiect vechi, o discuţie pe care o purtase cu ea însăşi cu mulţi ani în urmă.

– Destui cât să fiu sigură că băieţii pot merge la colegiu.

– Între timp, a trebuit să faci un împrumut ca să ai un acoperiş deasupra paturilor lor.

Asta o făcea să se simtă prost. El nu putea să ştie cât de mult o umilise să ceară bani, cât de prost se simţea că Dylan ştia acum.

– Dylan, asta nu este treaba ta.

– O fac să fie treaba mea. *Tu* eşti treaba mea. Ştii cum m-am simţit când am aflat că freci podelele altei case?

Ea scoase un oftat de nerăbdare.

– Ce contează podelele cui frec?

– Contează foarte mult pentru mine, pentru că nu vreau ca tu... nu suport să mă gândesc la tine... Înjură şi mai încercă o dată. Ai fi putut fi sinceră cu mine – poate nu de la început, dar mai târziu, după ce am început să însemnăm ceva unul pentru celălalt.

Să însemne ce? vru ea să întrebe. Măcar ea fusese onestă în privința sentimentelor ei. Luă cafetiera de pe aragaz şi se duse calmă la chiuvetă să o umple cu apă şi detergent.

– Am fost cât de onestă am putut să fiu. Dacă aş fi fost doar eu, poate ţi-aş fi spus totul, dar a trebuit să mă gândesc la copii.

– Nu aş face nimic să îi rănesc. Nu aş putea.

– Dylan, de ce ar trebui să fie toate astea importante? Nu era calmă, se gândi ea. La naiba, nu era calmă deloc. Simţea cum mânia creştea în ea, tropăind în capul ei. Sunt doar bani. Poţi să o laşi baltă?

– Nu sunt doar bani, şi, nu, nu pot să o las baltă. Nici tu nu ai lăsat-o baltă, pentru că altfel ai fi putut să îmi povesteşti. Frustrarea, vinovăţia, mânia îl imboldeau. Şi, dintr-odată, îi apăru în minte imaginea cu ea îmbrăcată ca o prinţesă în blană. Ai vândut nenorocita aia de haină de nurcă albă ca să repari acoperişul.

Uimită, ea clătină din cap.

– Ce contează asta? Doar nu am nevoie de o haină de nurcă pentru a hrăni animalele.

– Ştiai ce credeam despre tine. Mânia lui Dylan faţă de el însuşi îl făcea să fie şi mai nerezonabil cu ea. M-ai lăsat să cred asta. Chiar şi când eram ocupat să mă îndrăgostesc de tine, nu ai avut suficientă încredere în mine cât să îmi spui totul. Vorbe ascunse şi eschivări, Abby. Nu mi-ai spus niciodată că urma să divorţezi de el, că a trebuit să te chinuieşti doar ca să pui mâncare pe masă. Ştii cum mă face să mă simt să descopăr toate lucrurile astea pe bucăţele?

– Ştii cum mă face *pe mine* să mă simt? Ea ridică vocea să ajungă la acelaşi nivel cu al lui. Ştii cum mă simt

când vorbesc despre asta, să îmi amintesc ce eşec mizerabil am fost?

– Asta este ridicol. Trebuie să ştii cât de prostească este afirmaţia asta.

– Ştiu cât de proastă am fost.

– Abby. Tonul lui se înăspri, dar mâinile lui se înmuiară pe braţele ei. El a greşit faţă de tine, faţă de copii şi faţă de el însuşi. O zgudui puţin, disperat să o facă să înţeleagă ce făcuse şi cât de mult o respecta pentru asta. Tu ai fost cea care a făcut ca lucrurile să funcţioneze. Tu ai fost cea care a construit o casă şi o viaţă.

– Nu mai ţipa la mama mea.

Încremenit şi palid, Ben stătea la intrarea din bucătărie. Deja supărată, Abby nu putu face mai mult decât să se uite la el.

– Ben...

– Da-i drumul mamei mele! Buza de jos îi tremura, dar îl privea pe Dylan ca de la bărbat la bărbat. Dă-i drumul şi pleacă! Nu te vrem aici.

Dezgustat de el însuşi, Dylan îi dădu drumul lui Abby şi se întoarse spre băiat.

– Nu aş răni-o niciodată pe mama ta, Ben.

– O răneai, te-am văzut.

– Ben. Abby păşi repede între ei doi. Nu înţelegi. Eram supăraţi unul pe celălalt. Oamenii ţipă uneori unul la celălalt când sunt supăraţi.

Falca lui stătea în aşa manieră încât îi amintea lui Abby în mod dureros de tatăl ei când era foarte supărat.

– Nu vreau să ţipe la tine. Nu am să-l las să te rănească.

– Dragule, şi eu ţipam. O spuse pe un ton moale, lăsând mâna în jos ca să-l mângâie pe cap. Şi nu mă rănea.

În ochii lui strălucea un amestec de umilinţă şi mânie.

– Poate că îţi place de el mai mult decât de mine.

– Nu, puiule...

– Nu sunt pui. Chipul lui palid se înroşi când copilul se îndepărtă. Îţi arăt eu!

Abby încă era chircită pe podea când copilul trânti uşa în urma lui.

– Oh, Doamne! Abby se ridică încet. Nu am tratat prea bine problema.

– A fost vina mea. Dylan îşi trecu mâinile prin păr. Voia să le dea, să le ofere orice putea. În schimb, reuşise să o rănească pe Abby şi să-l înstrăineze pe Ben într-o clipă. Lasă-mă să mă duc să vorbesc cu el.

– Nu ştiu. Poate ar trebui să mă duc eu... Oh, Doamne! Ben, Ben, stai!

Ieşi pe uşa din spate înainte ca Dylan să spună ceva. Fu în urma ei într-o secundă, apoi o întrecu. Ben se urcase pe Thunder, şi armăsarul înalt şi puternic se ridica agitat în două picioare. Inima lui Abby se opri când băiatul se prinse de spatele calului. Ea simţea că nici nu mai putea să îl strige. Pentru o clipă, se gândi că el fusese în stare să controleze calul şi să alunece în siguranţă de pe el, dar apoi armăsarul se cabră aşa violent, încât, pentru o clipă, calul şi băiatul formară o singură siluetă înaltă, cu cerul în spatele lor. Apoi Ben fu aruncat de parcă ar fi fost o muscă. Ea auzi plânsetul lui amestecându-se cu nechezatul puternic al animalului.

Încet, ca şi cum ar fi fost suspendată în timp, privi devastată cum copitele dansau în jurul corpului lui Ben, ocolindu-l miraculos. Îşi gustă propria frică, care crescu în gura ei precum rugina în timp ce fugea pe ultimii metri.

– Ben. Oh, Ben!

Nu plângea, dar împreună cu Dylan începură să caute semnele vitale ale corpului lui moale.

– Este bine, dar e inconştient. Cred că are un braţ rupt. Propriile mâini îi tremurau. Dacă ar fi fost mai rapid, cu doar câteva secunde... Abby, poţi să porneşti maşina?

Ben zăcea în tăcere, cu faţa albă ca laptele. Abby voia să îi acopere corpul cu trupul ei şi să plângă.

– Da. Privind în sus, îl văzu pe Chris stând lângă ea, tremurând precum o frunză. Haide, Chris! Îi luă mâna în mâna ei. Trebuie să îl ducem pe Ben la spital.

– Este bine? O să fie bine?

– Va fi bine, şopti ea, grăbindu-se spre maşină.

– Poţi să conduci? o întrebă Dylan. Eu nu ştiu drumul.

Încuviinţând din cap, îl ajută să îl aşeze pe primul ei născut în poala lui pe scaunul din faţă. Apoi, porni încet pe alee, înspăimântată că îl zdruncina. În clipa când ajunse pe autostradă, apăsă pe acceleraţie şi nu se mai gândi la nimic. Când Ben se agită, simţi cum i se adună lacrimile, dar le blocă. Primul scâncet se transformă într-un adevărat hohot de plâns pe măsură ce îşi recăpăta cunoştinţa.

Abby începu să vorbească cu el, prostii, orice îi trecea prin cap. De pe scaunul din spate, Chris se apleacă în faţă şi încercă să mângâie piciorul lui Ben. Neştiind

ce altceva să facă, Dylan îl ţinea pe copil strâns în braţe şi îl mângâia blând pe păr.

– Aproape am ajuns, Ben, şopti el. Rezistă.

– Mă doare.

– Da, ştiu.

Când băiatul îşi întoarse faţa spre cămaşa lui, Dylan se ţinu tare. Pentru prima dată în viaţa lui, înţelegea pe deplin ce însemna să simţi durerea altcuiva.

Abby parcă în faţa camerei de urgenţe şi sări afară să-l ajute pe Dylan cu Ben. I se păru că dură ore întregi. Dinţii începură să îi clănţăne în timp ce oferea funcţionarului de la recepţie informaţiile legate de asigurare şi istoricul medical al lui Ben. Trăgea aer în piept cu noduri şi încercă să se adune când îl trimiseră pe Ben la radiografie. Băieţelul ei încercase, în modul lui furios, să demonstreze că era bărbat. Acum era rănit, iar ea putea doar să aştepte. Lângă ea stătea Dylan, ţinându-l pe Chris în braţe.

– Stai jos, Abby! Va dura ceva.

– Este doar un băieţel. Nu putea să se lase dărâmată acum. Ben avea nevoie de ea. Dar lacrimile îi curgeau şi îi alunecau tăcute pe obraji. Era aşa furios. Nu s-ar fi urcat niciodată pe armăsar dacă nu ar fi fost furios.

– Abby, băieţii îşi rup adesea oasele, zise Dylan, deşi simţea un ghem dureros în stomac.

– Ce se va întâmpla cu Ben?

Când văzu lacrimile mamei sale, Chris începu să respire cu dificultate.

– Va fi bine. Abby îşi şterse obrajii cu mâinile. Doctorii au grijă de el.

– Cred că va avea mâna în ghips, spuse Dylan, trecând cu mâinile peste braţul mic şi voinic al lui Chris. Când va fi uscat, o să-ţi poţi scrie numele pe el.

Chris pufni şi se gândi la asta.

– Eu pot să scriu doar cu litere de tipar.

– Este în regulă şi aşa. Haide să stăm jos!

Abby se forţă să stea locului. Când Chris se urcă în poala ei, se chinui să nu îl strângă prea tare. Cu fiecare minut care trecea, sentimentul de gol din ea creştea până când simţi că devenise doar o carapace.

Când doctorul ieşi, ea se ridică, ameţită de teamă.

– O fractură curată, zise el. Simţindu-i neliniştea, o strânse rapid de umăr. Va face senzaţie la şcoală cu ghipsul.

– Este... Mai este ceva?

Prin minte îi trecură de toate, de la comoţie la răni interne.

– Este un băiat puternic, voinic. Mâna lui încă se rezema pe umărul ei, şi doctorul simţi cum uşurarea îşi făcu loc în ea. Îi este puţin greaţă şi are nişte vânătăi care se vor mai colora. Aş vrea să rămână aici câteva ore, să se odihnească, să îl ţin sub supraveghere, dar nu cred că aveţi de ce să vă îngrijoraţi. O să vă dăm o reţetă şi o listă cu ce poate face şi cu ce nu. I-am spus deja că, o vreme, trebuie să stea departe de caii nărăvaşi.

– Mulţumesc. Îşi duse mâinile la ochi pentru o clipă. Un os rupt. „Oasele se sudează la loc“, se gândi ea uşurată. Pot să îl văd acum?

– Pe aici.

Părea aşa mic pe masa albă. Ea se împotrivi unui nou şir de lacrimi când se apropie de el.

– Oh, Ben, m-ai speriat de moarte.

– Mi-am rupt brațul.

Se obișnuia cu ideea în vreme ce îi arăta ghipsul.

– Impresionant. Era deja iertată. Abby o putea vedea în ochii lui, o putea simți în modul cum degetele lui se curbară în ale ei. Bănuiesc că doare, nu?

– Mă simt mai bine.

Chris intră să inspecteze ghipsul alb și curat.

– Dylan zice că pot să îmi scriu numele pe el.

– Bănuiesc că poți. Ben privi spre Dylan pentru prima dată. Poate vi-l scrieți toți. Thunder a fugit?

– Nu îți face griji de Thunder, îi zise Abby. Știe unde este mâncarea.

Copilul se uită la propriile degete, jucându-se cu ele.

– Îmi pare rău.

– Nu. Ea îi prinse bărbia în mână. Mie îmi pare rău. Tu mă apărai. Mulțumesc!

El îi inspiră mirosul familiar când ea îl sărută. Acum, nu se mai simțea așa curajos, doar obosit.

– E în regulă.

– Vor să mai stai un pic. Acum mă duc să îți iau medicamentele.

– De ce nu-l iei și pe Chris cu tine, Abby? Dylan se apropie de masă. Aș vrea să vorbesc puțin cu Ben.

Pentru că văzu în ochii lui Ben jenă, nu furie, ea încuviință din cap.

– Bine. Nu întârziem mult.

– Pot să beau ceva? întrebă Ben.

– Îl întreb pe doctor. Aplecându-se, Abby îl sărută pe ambii obraji. Sunt nebună după tine, ticălos mic!

El zâmbi și privi spre ghips. Când privi peste umăr din pragul ușii, ea îl văzu pe Ben uitându-se la Dylan.

– Bănuiesc că erai destul de furios pe mine, începu Dylan.

– Bănuiesc.

– Să ţipi la cineva la care ţii este destul de stupid. Adulţii pot fi stupizi uneori.

Şi Ben credea asta, dar era precaut.

– Poate.

Cum putea să discuta cu băiatul? Spunând adevărul. Declama despre sinceritate, o cerea, se aştepta să o primească. Poate era vremea să ofere şi el asta. Tot precaut, Dylan se sprijini cu un şold de masă.

– Ben, am o problemă. Speram să mă poţi ajuta.

Băiatul ridică din umeri şi începu să se joace cu marginea cearceafului. Dar ascultă.

Era aproape seară când ajunseră acasă, îl instalară pe Ben şi îi aduseră teancuri de cărţi şi jucării. Ziua îl extenuase, aşa că adormi înainte să termine cina. În vreme ce Abby îl învelea, Dylan îl căra sus pe Chris, care moţăia.

– A adormit cu pizza în faţă, spuse el către Abby, zâmbind.

– Vin imediat!

– Pot să o fac. De ce nu te duci jos să pregăteşti ceva de băut pentru amândoi?

Erau câteva sticle de vin rămase, cadou de la Chantel. Abby turnă două pahare, apoi luă din pizza, dându-şi seama că nu mâncase de dimineaţă. Terminase o jumătate de felie când lacrimile o podidiră din nou. Închise cutia de carton cu grijă, puse capul pe blat şi plânse.

Dylan o găsi aşa şi nu ezită. O luă în braţe, o ţinu aproape şi o lăsă să plângă pe umărul lui.

– Ce prostie, reuşi ea să zică. Este bine. Eu tot îl văd în aer, suspendat acolo preţ de o oribilă secundă.

– Ştiu. Dar este bine. O îndepărtă de el şi începu să îi şteargă lacrimile. De fapt, în afară de un os rupt, se simte minunat.

Abby îi atinse obrazul, apoi îl sărută.

– Tu ai fost minunat. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine.

– Te-ai fi descurcat. Scoase o ţigară, pentru că şi el era mai tulburat decât lăsa să se vadă. Ăsta este unul dintre cele mai intimidante lucruri la tine.

– Intimidante? Nu fusese sigură că avea să mai râdă vreodată, dar râsul veni uşor. Eu?

– Nu este uşor pentru un bărbat să se implice cu o femeie care este capabilă să se descurce cu orice. Să conducă o casă, să aibă grijă de copii, să construiască o fermă. Nu este uşor pentru un bărbat să creadă că există femei care nu doar că pot face acele lucruri, dar le fac şi cu plăcere.

– Nu înţeleg, Dylan.

– Nici nu cred că înţelegi. Strivi ţigara, descoperind că nu voia să fumeze. Pentru tine, totul vine natural, nu-i aşa? Este incredibil.

Ea ridică paharul lui şi i-l întinse.

– Dacă nu aş şti mai bine, aş crede că ai băut prea mult.

– Abia acum încep să gândesc limpede.

– Şi eu. Ea îşi ridică paharul şi sorbi. Vinul era minunat. Ştiu că erai furios pe mine azi-dimineaţă.

– Abby...

– Nu, stai puțin. Ultimul lucru pe care mi l-ai spus înainte ca Ben să intre a aprins o mulțime de beculețe. Aș vrea să discutăm acum – despre tot – și să terminăm.

Ar fi putut să îi spună că nu mai conta, nu pentru el. Dar putea vedea că pentru ea conta.

– Bine.

– M-ai întrebat de ce am rămas cu Chuck. Foarte simplu. Am rămas pentru că am făcut o promisiune. Într-un final, când am știut că trebuie să rup relația și să închei căsnicia, am avut nevoie să îmi asum vinovăția. Cumva, era mai ușor pentru mine să cred că făcusem o greșeală, că eu greșisem cumva. Vocea ei era tensionată. Abby mai sorbi o dată din vin, apoi continuă: Dar nu eu am greșit, Dylan, și am doi copii frumoși care demonstrează asta. Ai spus că Chuck a greșit față de el însuși și aveai dreptate. Era capabil de mult mai mult, dar a făcut alegeri greșite. Este timpul să admit că eu am făcut alegerile corecte. Trebuie să îți mulțumesc pentru asta.

– Îți accept recunoștința, dar nu asta vreau.

La fel ca în sala de așteptare de la spital, stomacul ei se strânse.

– Nu voi uita niciodată ce ai făcut, ce ai făcut doar prin simpla ta prezență aici.

– Îmi e greu să te aud cum vorbești despre asta la trecut. Nu vrei să știi despre ce am vorbit cu Ben cât tu ai lipsit?

Ea privi în jos spre vinul ei.

– M-am gândit că îmi vei spune dacă vrei să știu. Apoi zâmbi spre el. Și, oricum, aș putea afla oricând de la Ben dacă nu mi-ai spune tu.

– Asta este unul dintre lucrurile pe care le iubesc la tine.

Ea privi spre el cu ochi în care se citea neliniştea.

– Dylan, în dimineaţa asta, când ţipai, ai spus...

– Că m-am îndrăgostit de tine. Ai vreo problemă cu asta?

Îşi ţinea paharul de vin cu ambele mâini, dar nu îşi îndreptă privirea în altă direcţie.

– Aş vrea să fi ştiut.

– Dă-mi voie să îţi explic aşa cum i-am explicat lui Ben. Îşi puse paharul jos, apoi îl luă pe al ei şi îl puse pe blat. I-am spus că sunt îndrăgostit de mama lui. Şi că nu am experienţă cu asta şi că nu prea ştiu cum să mă descurc. I-am spus că ştiu că am făcut unele greşeli şi că sper ca el să mă ajute. Îşi trecu mâna prin părul ei, apoi rămase cu ea pe obrazul ei. I-am spus că ştiu câte ceva despre cum se administrează o fermă, dar nu am prea multă experienţă ca soţ şi deloc ca tată, deşi vreau să încerc.

Ochii ei se măriră, se măriră aşa mult şi erau aşa vulnerabili, că el voi să o tragă spre el şi să îi promită că avea să o protejeze de tot. Dar nu voia să îi facă promisiuni pripite. Abby primise promisiuni pripite înainte, şi fuseseră încălcate. Se gândi că a doua şansă trebuia să se bazeze pe credinţă.

– Îmi vei da o şansă?

Ea nu putea înghiţi. Nici nu pricepea cum de reuşea să mai respire.

– Ce a zis Ben?

Zâmbind, el se întinse şi îi atinse obrazul.

– A zis că i se pare o idee destul de bună.

– Şi eu cred la fel. Se aruncă în braţele lui. Oh, Dylan, şi eu cred la fel.

Poate că el simţea recunoştinţă - sau poate uşurare. La asta se adăuga sentimentul că în sfârşit era *acasă*.

– Doar să nu începi să te gândeşti la a cumpăra vaci.

– Nu. Fără vaci, promit!

Când ea râse, el îşi apăsă gura peste a ei. Erau toate - iubire, încredere, speranţă. Exista a doua şansă în viaţă, şi ei o găsiseră pe a lor.

– Abby...

Ar fi putut petrece ore doar ţinând-o în braţe.

– Mmm-hmm?

– Crezi că l-am putea convinge pe tatăl tău să danseze la nunta noastră?

Ochii ei râseră în vreme ce îl priveau.

– Nu mi-ar plăcea să te văd încercând să îl opreşti.

CĂRȚI ROMANTICE

SERIA „FAMILIA O'HURLEY"

După ce soțul ei, pilot de curse, moare într-un accident de mașină, Abigail O'Hurley Rockwell rămâne văduvă cu doi copii – și cu multe secrete de păstrat. De aceea, când jurnalistul Dylan Crosby începe să dezgroape trecutul în încercarea de a scrie o biografie a faimosului ei soț, aceasta este hotărâtă să facă tot posibilul pentru a nu dezvălui adevărul. Pentru Dylan nu este decât muncă de cercetare, însă, pentru Abby, este o realitate crudă care trebuie ferită de ochii lumii, de dragul celor doi băieți ai ei, așa că nu poate ceda în fața promisiunilor scriitorului, oricât de tentante ar fi ele.

Deși, la început, Dylan se aștepta să dea peste o femeie bogată și răsfățată, descoperă la ferma din Virginia o tânără care își îngrijește singură caii, muncește și își crește cu dragoste copiii. Dar de ce și-ar schimba o femeie obișnuită cu lumina reflectoarelor viața luxoasă pentru a deveni o simplă fermieră? Nota de mister pe care se încăpățânează să o păstreze despre trecut și despre sentimentele ei îl face pe Dylan să se simtă intrigat și să își dorească mai mult… iar asta nu are nimic de-a face cu ambiția de a scrie o carte.

„Nora Roberts este o adevărată artistă a cuvintelor."
Los Angeles Daily News

NORA ROBERTS a scris peste 225 de romane, publicate în 35 de țări, în peste 500 de milioane de exemplare. Este autoarea distinsă cu cele mai multe premii RITA – peste 20.

Tradiție din 1989

ISBN 978-606-33-4658-3

